

GROOVE

Nummer 5 • 2008 Sveriges största musiktidning

MISS LI

Folkkär på rekordtid

**AMANDA
JENSSEN**

En äkta idol

**DEATH CAB
FOR CUTIE**

NINA NATRI

JUDAS PRIEST

Opeth • Death Cab For Cutie • Kristian Bush
Scar Symmetry • Jonas Garne • Nina Natri
Prenumeranter får
Unik CD

Cansei de Ser Sexy The Fratellis

Veronica Maggio Prop Dylan

Richard Göthesson Saft Stockholm

Mockingbird, Wish Me Luck Palpitation

FÖRENINGEN POPAGANDA
I SAMARBETE MED LUGER
PRESENTERAR:

popaganda

SEBASTIEN TELLIER ^[FR]
bob hund • TEDDY BEARS
STHLM • LAAKSO
SHOUT OUT LOUDS
FAMILJEN • JOEL
ALME • BONDE
DO ROLE ^[BR]

FLER AKTER TILLKOMMER

ERIKSDALSBADET

29 & 30 AUGUSTI 2008

MER INFO OCH BILJETTER:
POPAGANDA.SE

BILJETTER KAN ÄVEN KÖPAS PÅ
PET SOUNDS, RECORD HUNTER, SOUND
POLLUTION OCH BENGANS I STOCKHOLM

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

HAMMERFALL - MASTERPIECES

HÄR VISAR HAMMERFALL SINA RÖTTER OCH HAR SPELAT IN EGNA VERSIONER AV NÅGRA RIKTIGA METAL-KLASSIKER. BLÅ. LÅTAR AV ACCEPT, KISS, HELLOWEEN, YNGWIE M. TWISTED SISTER OCH JUDAS PRIEST. KOMMER ÄVEN I EN LYXVARIANT MED "REBELS WITH A CAUSE" DVD N SOM BONUS.

NUCLEAR BLAST

HAMMERFALL - REBELS WITH A CAUSE - DVD

PÅ DENNA DVD FINNS ALLT MED HAMMERFALL. MAN KAN TÄNKA SIG DOCKUMENTÄRE, VIDEOS, LIVE KLIPP, BEHIND THE SCENES MATERIAL, BASSOR AV SVENSKA TV, FRAMTRÄDANDEN OCH KLIPP OCH INTE MINST HELT GALNA FILMER FRÅN BÄNDETS PRIVATA ÅR. NUCLEAR BLAST

CULT OF LUNA - ETERNAL KINGDOM

"STORMING THE WALFRUM FROM SWEDISH MOOD NEOROMANTIC CULT OF LUNA" PS GULD VINNARNAS ÅR 1998. (SÅKÄNDETT LUKA STORARTAT ALBUM SOM TIDIGARE SKIVAN SLÄPPS I TRE OLIKA VARIANTER. KOLLA DIN NÄRMASTE SKIVBUTIK). MISSA INTE CULT OF LUNA LIVE NU I SOMMAR! CARACHE

HEADHUNTER - PARASITE OF SOCIETY

MEMLEMMAR FRÅN DESTRUCTION, STRATOVARIUS OCH TALON GÖR FET METAL MED RÖTTER I OLD SCHOOL 80-TALS METAL. HELT NYTT ALBUM. AFM RECORDS

JENNIE TESLER'S OUT OF OBLIVION

TILL DEATH TEAR US PART

DEN FANTASTISKA SÄNGERISKAN JENNIE TESLER SLÄPTE 2005 SINGELN "SILVERWING", 2006 SINGELN "BETWEEN LIFE AND DEATH", "NEVER STOP CRYING". DETTA ÄR DEN FÖRSTA FULLÅNGDAREN FRÅN DETTA MINNENTA BAND. A JOURNEY THROUGH ALL OF METAL'S SPECTRA. BLACK MARK

LAUREN HARRIS - CALM BEFORE THE STORM

FANTASIST RÖCKALBUM MED LAUREN HARRIS, SOM KOMMER ATT VARA SUPPORT TILL URBAN MAIDEN PÅ BADE STOCKHOLMS STADION OCH PÅ ULLEVI. DESSUTOM ÄR HON DOTTER TILL STEVE HARRIS SOM SPELAR PÅ FLERA AV PLATTANS SPÅR. DEMOLITION

SCAR SYMMETRY - HOLOGRAPHIC UNIVERSE

UPPFÖLJAREN TILL STORSÅLJANDE "FITCH BLACK PROGRESS". SCAR SYMMETRY ÄR BÄNDET SOM ALDRIG STÅR STILLA OCH UTMANAR LYSSNAREN. TUNG, MELODISK OCH FANGSLANDE DEATH METAL SOM ATT KOMMER AVANCERA ÄNDA UPP TILL TOPPEN. NUCLEAR BLAST

COWBOY PROSTITUTES - SWINGIN' AT THE FENCES

ORIGINS FINEST: COWBOY PROSTITUTES ÄR TILLBÄKA MED SIN ANDRA FULLÅNGDARE. PÅ "SWINGIN' AT THE FENCES" GÄSTAR INGEN ANNAN ÄN D VACUUM FRÅN THE ACCIDENTS. DU HAR INTE RÅD ATT MISSA DETTA MÄSTERVERK!! NICOTINE

FIGHT FEAT. ROB HALFORD - INTO THE PIT

DELUXE EDITION

LIMITERAD BOX FRÅN METAL OCH RÖCK LEGENDEN ROB HALFORD OCH HANS BÄNDET FIGHT. DENNA LYXIGA UTGÅVA INNEHÅLLER TRE CD + EN DVD. AFM RECORDS

THE MAN FROM THE MOON - ROCKET ATTACK

DE BUTTA BÄNDET FRÅN THE MAN FROM THE MOON. FÖRST KLASSISKT SYMFOONISKT RÖCK. DÄR PÅ SVAR OCH FANTASTISKT GITARSPEL. THE MAN FROM THE MOON BE STÄRTVÄN NÄR OCH HANS SPEDAR. JÄMNSTYRENT, SÅLV. REKOMMENDERAS! BLACK MARK

LÄDDA NER COOLA RINGSIGNALER!

SÅKA JOIN SOUND I ett sms till 72348

SA FÄR DU EN GRATIS LISTA PÅ RINGSIGNALER MED B.L.A. Candemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, Nightwish, The Kristet Utseende och Sabaton direkt till Din mobil

**NUCLEAR BLAST
SUMMER TOP 20**
UTVALDA TITLAR TILL BRA
FRÅN I DIN BUTIK HELA
SOMMAREN!!!

www.soundpollution.se

- 7 Prop Dylan**
- 7 3 frågor till Veronica Maggio**
- 8 Kom ljuva frökentårar, kom!**
- 8 Cansei de Ser Sexy**
- 10 Blågult guld**
Richard Göthesson

YANAN LI

Saft Stockholm ▲
Mockingbird, Wish Me Luck
Palpitation

- 12 Nina Natri**
- 15 Judas Priest**

SCARLETPAGE

- 15 The Fratellis ▲**
- 16 Miss Li**
- 19 Death Cab For Cutie**

OSCAR ANDERBERG

- 20 Amanda Jenssen ▲**
- 22 Recensioner**
Album
DVD
Böcker
- 31 Groove CD 5 • 2008**

Programförklaring 2008

Groove har alltid varit indie, ända sedan starten 1995. Då var vi ett lokalt punkfanzine i Göteborg och nu är vi en bred musiktidning med förankring i hela Sverige. Vi har växt, blivit bättre men alltid varit nyfikna på spännande musik. Och vi är fortfarande indie. Men vad är då indie 2008?

Detta är en berättigad fråga, speciellt i vårt juninummer som innehåller en typisk indieartist som Miss Li som är inbokad på Allsång på Skansen i sommar och där vi intervjuar Amanda Jenssen som kom fram via tv:s Idol. Indie är inte längre bistert och svartklätt. Det betyder inte att man måste stirra på sina skor genom hela konserten eller att bara ett fåtal människor kan name-droppa artistnamn.

Nej, indie är kraftfullt och borde också kunna vara färgglatt. Även den lidande konstnären känner sting av hopp och glädje. Indie kommer nämligen att ta över alla kommersiella kanaler med sin skaparkraft och sin självständiga attityd. Indie 2008 behöver lika lite som 1990 slicka röv, indie kan istället stå stark i den ytliga världen och åstadkomma musik med själ och innehåll, inte bara tomt ekande underhållning. Indie är ju ett sinnestillstånd där man vet att man är sin egen boss. Där musiken är ens

passion och inte ska förmänskas till en vara eller tjänst bland andra.

Men det är inte fult för indie att tjäna pengar, det måste vi enas om. Kreatörer måste hitta vägar att få betalt för sitt jobb. Jag tror istället att 2000-talets indie är en fantastisk best som konkurrerar ut talanglösa posörer och glada amatörer. Även i folkära sammanhang. När allt till slut är indie är jag nöjd. Då finns Groove kvar och tipsar om bästa indieartister, precis som nu.

Till sist: till alla skribenter som hört av sig och vill bidra i Groove – jag har inte glömt bort er, jag har bara varit tvungen att skjuta ärendet framför mig ett tag. Inom kort så hörs vi.

Och förresten, framsidan på vårt nästa nummer pryds av indiekungen själv, Håkan Hellström – missa inte det!

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsbild
Johannes Giotas

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon **031-833 855**
Elpost **info@groove.se**
Plusgiro **18 49 12-4**

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Rebecka Ahlberg	Karin Knappe
Therese Ahlberg	Mattias Lindeblad
Mats Almegård	Mikael Malmberg
Oscar Anderberg	Maria Pettersson
Alexandra Bengtsson	Emma Rastbäck
Roger Bengtsson	Thomas Rödin
Jenny Brinck	Magnus Sjöberg
Mathilda Dahlgren	Mathias Skeppstedt
Jonas Elgemark	Daniel Swedin
Fredrik Franzén	Christian Thunarf
Johannes Giotas	Carl Thunman
Torbjörn Hallgren	

Tryck **VTT Grafiska**
ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

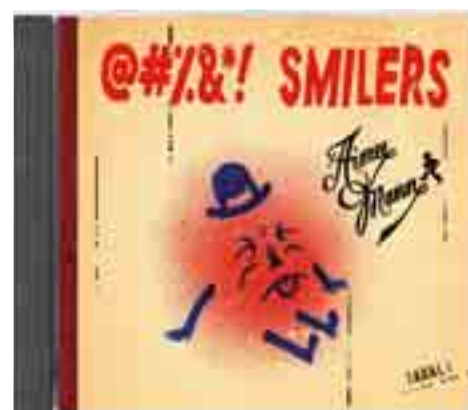
Miss Li
Best Of
Dubbel-CD 175:-

Martha Wainwright
I Know You're Married
169:-

Papa Dee
A Little Way Different
169:-

Amee Mann
@#%&! Smilers..
159:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

Kristian Anttila

Nytt album innehåller singlarna "Vill Ha Dig" och "Smutser".

www.myspace.com/kristiananttila

Ingrid Olava

Sandoval, Bonoff, Amos, Nyro, Harvey, Mitchell och nu... Olava.

Ingrid Olava från Lillehammer är årets mest hyllade debutant med albumet "Juliet's Wishes". Du kan se henne live på Way Out West den 7 augusti.

www.ingridolava.com

www.emi.se

PROP DYLAN

Medvetet spretigt

PROP DYLAN BÖRJADE GÖRA hiphop när hans kusiner i Sugarplum Fairy visade vägen. När de sedan blev svaga för pop som många andra i Borlänge stannade Prop Dylan kvar inom hiphopen. Han har gjort över 150 livespelningar och många är tacksamma för att han inte gav vika och började lyssna på Bob Dylan.

Vad är historien bakom namnet Prop Dylan?

– Jag kände att mitt dåvarande artistnamn var ganska tråkigt så när jag skulle släppa nytt bytte jag namn. Då var det mycket pop i Borlänge och folk tyckte hiphop var tontigt. Jag började fundera på hur jag kunde narra dem lite och då tänkte jag att Bob Dylan lyssnar dom på

så då kan jag kalla mig för Prop Dylan. Dom tyckte det var barnsligt men jag tyckte bara att det var skitroligt. Sen började jag skriva texter kring namnet och insåg att det fanns massa rim jag kunde använda på just Prop Dylan.

Du släpper snart ett nytt album. Vad kan vi vänta oss?

– Den jag släppte förra året tog jag mer tid på mig för att jag ville att alla låtar skulle få olika karaktärer och det fick dom. Det var likadant på nya plattan men kanske mer mognare material, lite mer tema. Jag försöker få en röd tråd av att det ska tala till så många som möjligt utan att bli för kommersiellt.

Det känns lite ovanligt att en artist försöker få fram olika karaktärer hos låtarna?

– Det är det. Speciellt inom hiphop där allt helst ska låta exakt likadant. Det är väl det jag är så jäkla trött på att på varje skiva låter allt likadant och har liknande beats. Jag vill utifrån mitt sätt göra något som låter annorlunda men som fortfarande är närliggande till lyssnarna. Man måste gå utanför ramarna då och då. Jag fick en recension för ett tag sedan där det stod att skivan var spretig men på ett positivt sätt. Det tror jag också.

ALEXANDRA BENGTTSSON

PETERALENDAL

Veronica Maggio

vars nya singel *Stopp* börjat gå varm och som i sommar spelar på en del festivaler runt om i Sverige.

– Jag ska från Kiruna i norr till Malmö i söder. Sen hoppas jag på en klubbturné i höst också, berättar Veronica.

Vad skiljer din nya skiva från den förra?

– Den här är bättre. Jag gillar den stenhårt. Live kör jag mycket från den nya. Sen är den mer levande, nästan inga samplingar alls. Live har jag ett grymt band också. Rhodes, trummor, bas och synt. Gitarren har fått stryka på foten. Förra skivan var mycket gitarr.

Vad fick dig att börja skriva musik?

– Mina föräldrar. Jag lyssnade på deras blandkassetter. Det var mycket dramatik och stråkar på dom. Men sen när jag blev äldre så har Madonna och Prince betytt en del.

Vilka svenska artister gillar du då?

– Håkan Hellström. Hans senaste är magisk, och Robyn så klart.

PER LUNDBERG GB

För ännu mer musik

www.groove.se

Kom ljuva frökentårar, kom!

Jag var som bäst på att spela piano när jag var 12 år. Jag drillade sonater, spelade jazzstandards och skrev stycken med schlagerhöjningar. Jag var Duktig, eftersom jag lärt mig allt detta på så kort tid. Jag var Duktig, precis som de där barnen till Pernilla Wahlgren.

Med en mellanblond mittbena kunde jag präktigt tacka nej till en hockeymatch efter skolan, för att jag så himla gärna ville gå hem och öva på en Bach-sonat. Och på examensdagen i sexan grät fröken då jag spelade mitt egenkomponerade stycke *Mjölchoklad*. Jag älskade hennes tårar. Det är biologiskt betingat att barn njuter då fröken gråter. Och har man väl fått ett smakprov på frökentårar vill man bara ha mer.

Sedan dess har jag bara sökt den där barnakänslan på nytt. Men att väcka barnet inom sig som vuxen är minsann ingen barnlek. Nu för tiden faller ingen tårar till naiva sånger om mjölchoklad. Inte ens små krokodiltårar. Nej, för de ljuva tårarna krävs mer än mjölchokladsånger; det krävs intellektuella berättelser om svek, existentiell ångest eller kärlek i allmänhet. Ju äldre man blir, desto högre krav ställs för att få tårarna att falla.

Det är naturligtvis rimligt av lärare att ställa höga krav på erfarna elever. Men jag, som bara är ute för omedelbara kickar i form av frökentårar, orkar inte öva på svåra existentiella pianosånger. Jag vill ju bara sjunga om mjölchokladen, jag vill ju vara en Wahlgrenare.

Jag slog mig ner i djupa grubblerier för att få en lösning på detta elände och kort därpå löste jag dilemmat med frökentårarna. Det handlar om att vara nybörjare.

Sagt och gjort började jag spela trumpet. Dammade av morfars gamla instrument och inledde ett förfärligt nybörjaroljud. Att vara glad debutant är en drömtillvaro. Så fort jag behärskade *Lilla katt* kittlade det i benen av glädje och när jag för första gången satte en c-durskala kände jag mig som barn på nytt. Min trumpetlärare fällde ingen tår, men han berömde mig för min snabba utveckling. Sa att jag var Duktig.

Jag har hittat mitt extrakt och vet att så fort jag kan röra min trumpetlärare till tårar med *Mjölchoklad* är det dags att lägga av och gå vidare innan man tvingas gräva ner sig i existentiell ångest eller liknande. En sann Wahlgrenare undviker de djupa vattnen. Det är så de håller sig ovan ytan.

Anders Teglund spelar i *Convojo* och *Cult of Luna*

Krönika

Anders Teglund

CANSEI DE SER SEXY

Roligt på blodigt allvar

MARIANA LULIANO

De som dansat till Cansei de Ser Sexys spralliga debutalbum antar kanske att bandmedlemmarna är lika spralliga och sorglösa. Men det finns faktiskt en tanke bakom tanklösheten, hos bandet som tar sitt behov av att få ha roligt på blodigt allvar.

DET SLÅR MIG OM OCH OM igen under samtalet – hur viktigt det verkar vara för den brasilianska kvintetten att få ha roligt. Det genomsyrar liksom allting Ana Rezende säger, inklusive berättelsen om hur bandet bildades.

– Vi kände inte varandra, men vi brukade hänga på ungefär samma ställen i São Paulo och sprang jämt på varandra när vi var ute och festade. Och det kändes rätt att bilda ett band med människor man visste man kunde umgås med, för vi alla arbetade ju vanliga jobb under dagarna, och då ville vi ju så klart ha roligt när vi väl var lediga.

En sådan inställning får säkert en del skeptikers näsvingar att stelna till. Och de lär inte mjukna när det avslöjas hur det gick till när själva banduppsättningen bestämdes.

– Alla plockade bara upp första bästa instrument, så löste det sig, förklarar Ana. Alltså, vi kunde ju spela lite, men undantaget Adriano, vår trummis, var det ingen av oss som var någon riktig musiker. Och Adriano valde ju faktiskt att spela just trummor på grund av att han inte gjort det tidigare. Och Lovefoxxx kom sist till replokalen och hade glömt ta med sig sin gitarr, så då fick hon helt enkelt sjunga istället. Det var första gången hon sjöng.

Och den här spontana, intuitiva attityden fungerar tydligen. Spattiga, sprakande energiska Lovefoxxx är ju en självklar frontfigur, och bandets minst lika energiska och smittande levnadsglada pop känns ju lika naturlig som omständigheterna den tillkom under.

– Vi är inte på något vis tematiska, menar Ana. Vi klär oss inte på ett visst vis, och vi gör inte heller en viss sorts musik. Vi blandar allt vi gillar, och vi gör det som känns naturligt och roligt. Vårt förra album var poppigare och mer elektroniskt, medan vårt nya innehåller mer gitarrer och är lite rockigare. Det är inte ett beslut vi tagit, utan en naturlig följd av att vi turnerat och spelat live så mycket mer.

Uppföljaren till succédebuten heter *Donkey*. Det kan tyckas vara en märklig titel, men enligt Ana är den lika självklar som allting annat.

– Vi ville ha en kort titel, och efter att turnerat så länge och blivit fösta runt av andra människor under nästan två års tid, kände vi ju oss lite som åsnor. Dessutom hade vi med oss en tjej på turnén, vars engelska låter precis som hennes portugisiska, och hon kallade jämt alla för åsnor, eftersom åsna betyder idiot på portugisiska, och vi tyckte att det lät så roligt.

I samband med albumsläppet ger sig bandet ut på en omfattande turné, innefattandes en spelning på Peace & Love i Borlänge, som Ana innerligt verkar se fram emot.

– Ja, jag tycker väldigt mycket om Sverige och ser verkligen fram emot att få komma dit igen. Och så ska det så klart bli roligt att få spela live igen. Vi älskar ju att uppträda och har i regel väldigt roligt på scenen. Och tur är väl det, för annars vore det här ju bara som vilket annat jobb som helst...

FREDRIK FRANZÉN

KÖP DESSA SKIVOR I EN
SKIVAFFÄR NÄRA DIG ELLER PÅ
WWW.KLICKTRACK.COM/SHOP/LABEL/RAZZIA

I ARE DROID:
I ARE DEBUT

Missa dem inte på Storsjöyran! Innehåller hiten "Time on time".

WWW.IAREDROID.COM

THERE'S A RAZZIA
GOING ON VOL 1

Flera tidigare utgivna låtar med Hello Saferide,
Adiam Dymott och Firefox AK samt pärlor från Upp till
kamp! Maia Hirasawa och Säkert! mfl. Totalt 17 spår.

WWW.RAZZIARECORDS.SE

RAZZIA

WWW.RAZZIARECORDS.SE

Richard Göthesson

Psyckrock från Hässleholm

Det är något med Richard Göthessons musik som gör att man stannar upp och lyssnar. Melodierna är starka och instrumenten spelas nyanserat och avspänt. Gitar-spelet imponerar. Det stökiga och vassa blandas med detaljerade slingor.

På Richards Myspacesida finns bland annat låten *A song for Youles*, en kärleksförklaring som är både skönt progig med sina orglar och fint poppig med Richards små aviga gitarrslingor. En annan pärla är *Animal friend* där Richards speciella gitarrspel ännu en gång kommer till sin rätt i en perfekt liten intelligent poprock låt.

Richard har hållit på med musik i 15 år. Han lärde sig spela gitarr av sin morbror när han var åtta och det var redan i den åldern han skrev sin första låt. Ända sedan dess har han varit produktiv och samlat på sig en mängd låtar. Richard är både skolas pianist och gitarrist och han har varit med i flera olika band i hemstaden Hässleholm där han fortfarande bor. Richard säger att det viktigaste för honom när han gör musik är uttrycket.

– Det handlar inte om vad du spelar eller sjunger. Det som spelar roll är hur du spelar och sjunger det. Han nämner John Frusciante och Led Zeppelin som inspirationskällor.

Richard berättar att han jobbar på ett behandlingshem i Hässleholm för psykiskt sjuka och att det inspirerar honom mycket.

– Jag har fått andra värderingar och min musik har blivit mörkare. Låten *A sailors confession* handlar om de relationer jag möter på jobbet. Hopplöshet, ångestattacker, mörker...

Han poängterar att han inte tar ställning politiskt men att hans låtar handlar mycket om samhället, sociala förhållanden och orättvisor.

– Om jag någon gång skulle kunna leva på sin musik så vill jag fortsätta arbeta med människor. Jobbet flyttar fokus från dig själv till hur andra har det. Min musik handlar mycket om det. Mänskliga relationer.

JONAS ELGEMARK

YANAN LI

Saft Stockholm

Svettigt, erotiskt, kaxigt och mänskligt

UR FRUSTRATION KAN DET spira vackra skapelser. Om inte annat ger det tändvätska, i alla fall för rätt person. Någon som kan vända motgångar till något positivt.

Lena Björnsköld är en sådan person. Hon har alltid hållit på med musik, men efter år av avvisande skivbolag i "grab-barnas värld" bestämde hon sig för att göra allt själv, på sitt eget sätt.

– Först ville jag vara helt anonym utan bild eller namn, och bara låta musiken tala, för att inte behöva bli bedömd på annat sätt. Numera gör det inget att jag syns med namn och bild för nu vet jag att jag nått hit på bara mina skills.

Att man som kille blir uppskattad för vad man gör, medan det yttre är viktigare för tjejer som vill bli artister gör henne rasande.

– Killar får lättare resurser och mandat för nya idéer, men är man tjej är det lättare att man blir ifrågasatt. Det har jag upplevt. Och jag såg på tv när Magnus

Uggla ratade en tjej till sitt band bara för att hon var tjej. I en annan bransch hade han blivit stämd!

– Apropå ilskan så var den nästan som en sorg, att inte komma in i branschen. Jag var ledsen när ingen verkade förstå eller vilja ta sig an det jag gjort.

Och det hon gjort hemma i lägenheten är en pärlande, bubblande, stönande, svettig, intelligent och sexig platta kallad *Ordet*. Där hon över fantastiskt funkigt modernt latinosväng sätter just ordet i centrum. Det svenska ordet.

Hennes experiment är intressant ur många aspekter. Dels för att det funkar så bra att sjunga på svenska över varm dansgolvsmusik. Dels att hennes starka åsikter smälter samman projektet i en rakryggad helhet och att det faktiskt går att ta sig fram utan att släppa sina ideal.

– Nu när jag varit så arg så länge vill jag föra fram en positiv förhoppning till andra. Man kan lyckas trots att folk

säger det är omöjligt. Jag har ofta blivit ifrågasatt när jag gjort min egen grej, så man hamnar på en plats där man inte har något att förlora. Då kan jag lika gärna sjunga kuk och knulla för jag har inget skivbolag bakom mig ändå.

Och hon vill vara en förebild för tjejer, på samma sätt som Marit Bergman och Missy Elliott. Men folk tar till sig Saft Stockholm på olika sätt.

– Reaktioner på skivan har varit både och. En del tycker det är lite jobbigt med kritiken, att jag är bitter på fel sätt. Mycket positiva reaktioner är åt feministhållet, och kaxigheten verkar vara oväntad för att jag är ju en så snäll person. Men i mina genrer som hiphop och soul ska man ju även vara extra kaxig. Men det är bra att man ser att det finns en vanlig person bakom också.

Och det finns det. En lågmäld, begåvad och stark sådan.

GARY LANDSTRÖM

CLAUDIA ARNOLD

Mockingbird, Wish Me Luck

Från Wilde till Bukowski och skivkontrakt i England

Ängelholmsbandet Mockingbird, Wish Me Luck har precis kommit tillbaka från en miniturné i England och befinner sig i Göteborg för att göra promotion för debutalbumet *Days come and go*.

– Den engelska publiken kommer fram efter spelningarna och vill prata på ett helt annat sätt än i Sverige. Jag tror det kan bero på att vi kanske känns udda bland alla engelska gitarrband, säger Daniel Wennergren som är basist i bandet.

Man skulle kunna tala om England som en ny bas för Mockingbird, Wish Me Luck. Det är där de har spelningar, hängivna fans och numera också skivbolag. Det är snart ett år sedan bandet skrev kontrakt med det London-baserade Blow Up Records.

När Daniels bror Niklas och dennes flickvän Cecilia Andersson, som spelar gitarr respektive flöjt i bandet, var på semester i London gick de på popklubb på Oxford Street. När paret återvände till Sverige lade Niklas till klubben på Mockingbird, Wish Me Lucks Myspace-sida.

– Klubben hade ett skivbolag också, så vi lade till det också. Bolagets grafiska designer tyckte vi hade en snygg profil-

bild och lyssnade på våra låtar. Sen var det klart, haha.

Så enkelt kan det alltså vara. Det estetiska tilltalet betyder lika mycket som musiken. Och i brittiska fanzines och musikbloggar jämförs bandet genomgående med svenska kollegor som David & The Citizens och Jens Lekman.

– Det är oerhört hedrande, och jag tror att det delvis hänger ihop med att dom brittiska lyssnarna hör ett svenskt sound på ett annat sätt än vad vi svenskar gör. Det är akustiskt och attitydmässigt snällare än dom engelska banden, säger Daniel Wennergren.

Förr i världen hette Mockingbird, Wish Me Luck – som är den engelska originaltiteln på en av Charles Bukowskis diktsamlingar – Sibyl Vane. Sibyl Vane, å sin sida, är Dorian Grays unga fastmö i Oscar Wildes *Dorian Grays porträtt*.

Hur har musiken förändrats sedan detta ombyte av litterära ideal?

– Egentligen ingenting, vi har nog alltid varit mer av ett Bukowski-band. Ja, det handlar inte om att vara ett fyllo, men liksom att stå för vem man är. Vår musik bär på en skitighet som kanske inte är så himla Oscar Wilde.

DANIEL SWEDIN

Palpitation

Anonyma hjärtslag

Pop handlar väl mer än någon annan musik om att bära hjärtat på utsidan. Så länge man sjunger med känsla kan man komma undan med att sjunga både banalt, falskt och i otakt. Inte för att Palpitation gör något av det, men däremot behärskar de just konsten att med ett blottat, anmärkningsvärt hårt bultande, hjärta sjunga med glödande känsla.

Och att de låter känslorna styra, verkar duon (som föredrar att förbli anonym) instämma i.

– Från början tänkte vi inte så himla mycket. Det var bara det att vi gjort en låt, mest på skoj. Men så spelade vi in den och la upp den på myspace, för att se om det skulle hända något, om folk ville lyssna. Och efter en vecka hade vi redan fått vår första spelning.

Mer komplicerat än så behöver det inte vara. I synnerhet inte när man har att göra med så rak, direkt och självklar pop som Palpitation gör. Det är musik som inte kräver någon förklaring, som

inte riktigt går att förklara, men som vi alla likväl genast känner och förstår.

– Livet är ju liksom indelat i en massa olika delar och händelser. Varje låt vi gör handlar om en sådan del, om hur det är när man ser slutet på händelsen, när man vet att det kommer att lösa sig, men det ännu inte riktigt gjort det. Det är fortfarande svårt, men man har fått perspektiv på saker och ting. Det är positivt, men inte bara bra. Inte riktigt happy-happy-joy-joy. Men nästan.

Duon släppte nyligen sin första EP *I'm happy now*, som mottagits med varma, välkomnande famnar, och till sommaren spelar de på bland annat Storsjöran och Emmabodafestivalen. Det verkar med andra ord som om en hel mängd människor väntat på ett band som Palpitation.

– Vi låter nog lite annorlunda. Vi gjorde ju helt annan musik tidigare, så vi har väl fått med oss en del grejer, utan att riktigt tänka på det. Ja, det är nog så att vi helt enkelt är lite annorlunda.

FREDRIK FRANZÉN

I hamn

Ända sedan Fidgets avslut har det pratats om solokarriär för Nina Natri. Den egensinniga sångerskan med den karaktäristiskt kantiga sången och de dansglada fötterna har nu nått fram till ett album i eget namn.

NINA NATRI ÄR NERVÖS. När jag träffar henne är hon precis på väg till Hultsfredsfestivalen för att uppträda på Stora dansscenen.

Hur känns det?

– Läskigt! Det är jätteläskigt. Jag har inte varit ute och spelat på ett tag och tänk om jag får blackout, eller ännu värre, tänk om ingen bryr sig. Fast när jag spelade med Fidget hade vi någon spelning där det bara var fem personer i publiken, men då gällde det att ge järnet för dem.

Nina startade bandet Fidget på 90-talet och var med till slutet några skivsläpp och ett decennium senare. Nu är hon albumaktuell med *Lovers united* och med singeln *Destroyer*.

– Att göra musik på egen hand är nog så svårt som att vara sex stycken i ett band. I Fidget hade alla starka viljor och åsikter om trumfills och melodier, men nu är det svårare att ta sig i kragen och få någonting gjort alls, därför har jag skrivit mycket av musiken tillsammans med andra musiker.

Bland annat är Emma "Emmon" Nylén medlåtskrivare på *Destroyer* och Martin Molin från Detektivbyrån är medproducent på skivan. Jon Axelsson från Melody Club spelar bas. *Destroyer* är en riktig skön elektronisk poplåt som man tror att man har hört förut. Produktionen är riktigt grym och påminner om de amerikanska pro-beat-höjdarproducenternas. Sången är rå och lite negativ eller kanske snarare realistisk: "First we

destroy and then we go dancin'" lyder refrängen. De pålagda köerna är snygga och jag blir peppad av den här låten.

Jag tycker att *Destroyer* påminner lite om Neptunes produktioner eller Justin Timberlakes, vad tycker du om dom som artister?

– Åh, vad kul! Jag älskar till exempel Timbaland och det soundet han har förmåga att skapa, poplåtar med hårt krävande produktioner. Jag och Martin Molin lyssnade en del på sådan musik när vi producerade låten.

Om den svenska musikscenen tycker Nina att den är spretig och bra. Hon tycker att det har gått inflation i vad hon kallar vaudeville-pop, där alla ska ha med blås och glättig musik men med sorgliga texter.

– Jesper Dahlbäck, remixaren som bland annat jobbat med Tiga, är en bra producent. Som kreativ och musikalisk inspiratör är det Madonna som har hängt med under alla år. Sen har jag förebilder. Jag skulle gärna vilja kunna jobba som Timbaland och producera andra artister och samtidigt släppa eget och remixa.

En annan inspiratör är Birgitta Stenberg. Hon blev väldigt motarbetad på 50-, 60-talet när hon debuterade som författare, för att hon påstods skriva som en man.

Att Madonna är en förebild hörs i Ninas musik och *Cure me from love* låter Madonna med lite 80-talsinflenser fast lite mer moderna elektroniska sound. Andra låtar som *Hard to beat* är mer punkiga, och det är mycket sången som får avgöra hur känslan i låtarna blir.

Vad handlar dina texter om och var får du din inspiration ifrån?

– Jag gillar att skriva väldigt mycket och det var min huvudsakliga roll i Fidget med. Inspiration får jag från motgångar jag går igenom och alla tjockskalliga killar. Mina texter är antagligen oftast förberedelsen för det där jävliga som har hänt inför nästa gång det kanske händer. Det värsta är att det aldrig händer på samma sätt två gånger.

Var kommer skivans namn, *Lovers united*, ifrån?

– Jag älskar ju fotboll, både att spela och att titta på, och *Lovers United* är mitt

mentala fotbollslag. Det kan bli väldigt kontraproduktivt med allt hat som finns bland klacken och supportrarna och alla okvalificerade ramsor som svärs, när sport och musik kan vara så upplyftande och något som enar människor.

Nina letar fram den nyskapade bandloggan i sin väska håller upp den. Den är röd och gul och det står *Lovers united* tryckt i snirklig stil.

Hur har din roll som musiker förändrats genom åren?

– Jag har dj:at mycket och jag gillar remixer av låtar och att det inte blir helt slätstruken musik med en enkel struktur, jag tål inte det slätstrukna. Jag är mer intresserad av produktionen idag än vad jag var tidigare. Jag vill ha både organiska instrument och elektroniska influenser i min musik, men jag skulle inte kalla genren för elektronisk, utan snarare pop. På Hultsfred har jag till exempel en riktig trummis med mig för att få ett mer varmt sound, även om jag tycker att en synt också kan låta varm.

KARIN KNAPE

JOHANNES GIOTAS

SOMMARTURNÉ 2008

LARS WINNERBÄCK

10.7 HELSINGBORG Sofiero Slott
11.7 GÖTEBORG Slottskogsvallen
12.7 GAMLEBY Folkets Park
16.7 VARBERG Fästningen
17.7 MARIESTAD Folkets Park
18.7 RANSÅTER Ransäter Hembygdsgård
19.7 TÖNSBERG (N) Slottsfjellfestivalen
20.7 LYSEKIL Pinnevik
23.7 VISBY Östergårar
25.7 KALMAR Skälby Gård
26.7 MALMÖ Mölleplatsen
30.7 SÄTER Säterdalen
31.7 STORÅS (N) Storåsfestivalen

1.8 ÖSTERSUND Storsjöran
2.8 LULEÅ Luleåkalaset
3.8 SUNDSVALL Folkets Park
6.8 KARLSKRONA Stumholmen
7.8 HALMSTAD Brottet
8.8 ÖREBRO Brunnsparken
9.8 STOCKHOLM Zinkensdamms IP
14.8 STRÖMSHOLM Strömsholms Slott
15.8 GÄVLE Gasklockorna
16.8 HUSKVARNA Folkets Park
22.8 VÄXJÖ Amfium-Campus
23.8 LINKÖPING Stångebro

... samt

**Maia Hirasawa, Markus Krunegård, Sofia Karlsson,
Miss Li, Emil Jensen och Cissi & Nour**
med 2 scener, serveringar, caféer, skivaffär mm

www.ticnet.se 077-170 70 70 samt sedvanliga förköpställen
För information om vilka artister på respektive ort: www.unitedstage.se

sommarens skönaste födelsedag!

KLUBB KALIBER
FYLLER FEM 1/2/3 AUGUSTI
FOLKPARKEN MARIESTAD

WITHIN TEMPTATION ★ HÅKAN HELLSTRÖM
MAGNUS UGGLA ★ TAKIDA ★ MANGE SCHMIDT
AMANDA JENSSEN ★ TEDDYBEARS STHLM
NATIONALTEATERNS ROCKORKESTER ★ ASTA KASK
DE LYCKLIGA KOMPISARNA ★ DAG VAG ★ HÄSTPOJKEN
FLORENCE VALENTIN ★ LA PUMA ★ MOTO BOY ★ WOLFBRIGADE

BILJETTER: All-Card: all-card.se ★ Ticnet: ticnet.se tfn. 077-1707070 samt alla ATG-ombud
1-DAG 350:- (inkl. serviceavgift) ★ 3-DAGAR 795:- (inkl. serviceavgift)

2 scener ★ barer ★ matserveringar ★ marknader ★ tivoli ★ feststämning
mer info på www.klubbkaliber.com

SOMMAR PÅ ginza.se

**Sommarspecial
10-kr kampanj!**

**Vinn
RESA OCH
BILJETTER
TILL MADONNAS
KONSERT
I BERLIN**

www.ginza.se/madonna

**Vinn
SNYGGA
SOLGLASÖGON
FRÅN**

DIRTY DOG EYEWEAR

www.ginza.se/dirtydog

Tävla med Ginza och

**Vinn
NITTIO
GLASSAR**

www.ginza.se/glass

ginza.se

Beställ gratis katalog på www.ginza.se eller ring kundtjänst 0512-299 50

JUDAS PRIEST

Klassikernas klassiker tillbaka

När Judas Priest släpper sitt nya album *Nostradamus* är det stor risk för kvarsittning – albumet är flera månader försenat.

Det beror knappast på att basisten Ian Hill skulle ha för många sidoprojekt på sitt samvete.

NÄR GROOVE TAR BLADET från munnen och frågar Ian Hill varför han, Rob Halford och de andra har hållit fansen på halster svarar han urskuldande. Inför *Nostradamus* undvek Judas Priest att sätta deadline. Det har i sin tur gett betydligt mer studiotid än gruppen förväntat sig.

– Och det har kostat oss en himla massa pengar. Ken och Glenn har visserligen egna studior, men *Nostradamus* spelade vi in i en studio som heter the Old Smithy i England.

Nostradamus är Judas Priest första konceptalbum, och har höga förväntningar på sig. Detta trots att de senaste albumen inte på långa vägar säljer lika bra som platinum-eran 1982-84 då bandet släppte *Screaming for vengeance* och *Defenders of the faith*.

Musiken på nya albumet kan beskrivas som en korsning mellan symfoniorkester och metal, och det är ett betydligt modigare steg mot förnyelse än det faktum att alla texter bygger på ett och samma tema. Ett modigt steg som borde ha lett till heta diskussioner.

– Nej, det var inga livliga debatter till att tala om, säger Ian Hill.

– Det var Rob, Ken eller Glenn som kom upp med idén och sen hängde vi andra på med egna förslag. Och även om det är en ny utmaning så har vi i ärlighetens namn använt syntar och stråkar tidigare.

Hur ska ni framföra detta live?

– På kommande turné ska vi bara köra ett par låtar, kanske två stycken. Men sen, nån gång 2009, ska vi göra spelningar som inkluderar hela *Nostradamus*.

Två låtar säger du – vilka?

– Det vet vi inte än. Dom låtar som passar in.

Kom igen, du vet vilka det blir!

– Jag har ärligt talat ingen aning. Det ska vi prata om nästa vecka. Men om vi pratar klassiker så finns det vissa låtar vi inte kan stryka. Ändå måste en eller två försvinna för att ge plats för dom nya. Det är minst sagt ett dilemma.

På tal om klassiker – vilken är din favorit?

– Åhhh, puuuh, jag vet inte... Som vi kör live? Förmodligen *Painkiller*. Och från nya albumet säger jag titelspåret *Nostradamus*.

Det måste finnas en låt som du är dötrött på att spela också?!

– Ha ha ha! Jag vet att du inte tror mig för vissa låtar har vi spelat i 30-40 år, men det är fansen som håller låtarna purfärsk. Reaktionerna vi får när vi spelar en klassiker är sagolika.

Förresten – stämmer det att du aldrig någonsin har spelat in med något annat band sedan du startade Judas Priest?

– Det stämmer.

Men du måste ha fått massa förfrågningar om gästinspång på nån låt här och där från andra band?

– Tja, en eller två stycken, men inga som jag hoppat på. Det har mest rört sig om samlingsplattor som hyllar nån artist eller grupp, men jag har aldrig tackat ja. **Alla Judas-låtar är skrivna av Rob Halford, Ken Downing och Glenn Tipton. Varför skriver inte du musik?**

– Ehhh. Det är något som jag inte gör helt enkelt. Dom andra gör det så bra så dom klarar sig utan mig.

Gör du det privat då, utan att visa upp för dom andra killarna vad du knåpat ihop?

– Jag har idéer, visst, och när tiden är mogen kanske jag gör nåt av det. Men så länge fansen inte vill att vi ska saktar ner så händer inget.

TORBJÖRN HALLGREN

The Fratellis

Skottarna i The Fratellis skapade masshysteri i Storbritannien när de förra året klättrade på listorna med debutalbumet *Costello music*. De hade bara spelat i några månader när de slog igenom, men engelska pressen skyndade sig att utnämna dem till världens bästa band.

Nyigen släppte egenproducerade *Here we stand*, och enligt det upphäussade rockbandet skulle de borde allt peka på ett fall ner i avgrunden där Kaiser Chiefs sprattlar. Men för Jon Fratelli, sångare och gitarrist, spelar det ingen roll.

– Det här är den skiva vi ville göra. När jag lyssnar på *Costello music* hoppar jag alltid över några låtar, men inte på *Here we stand*. Om förra skivan hade ett gäng bra singlar, så är den nya mycket bättre som helhet.

Och den är faktiskt förvånansvärt bra. Det spattiga men opersonliga Libertines-slynglandet har bytts ut mot episk och anspråksfull brit-rock, som sparkar uppåt men inte räds de stora gesterna. Tänk The Who.

En iPod-reklam har bidragit en del till uppmärksamheten. I 30 sekunder ackompanjerade *Flathead* de välbekanta dansande konturerna. För exempelvis Jet som slog igenom på samma sätt innebar det ett evigt portförbud till de fina indiesalongerna.

– Men vi har faktiskt inte fått så mycket kritik. Dessutom känner vi inte att vi behöver vara stora hos den sortens människor som tycker att sådant spelar någon roll, säger Jon. Vi vill nå ut till så många som möjligt, och då är reklamfilmer ett bra forum. För vissa är det viktigt att tillhöra något sorts slutet sällskap, men inte för oss. Banden vi älskar har alltid velat vara störst i världen. Jag vet inte vad 'indie' betyder.

Alla killarna i bandet har spelat i band under hela sin uppväxt. De har präglats starkt av det brittiska musikarvet, och man kan alltså föreställa sig hur de kände sig när de spelade på Roger Daltreys välgörenhetsevenemang Teenage Cancer Trust. En salig The Who-sångare klev upp på scenen för att uppträda tillsammans med bandet, och inför hela den Royal Albert Hall förkunnade han deras storhet med orden "If Scotland had ever produced The Who, we'd have been called The Fratellis!".

– Roger Daltrey, säger han lyckligt, är den trevligaste människa jag någonsin träffat.

Föredrog du Roger Daltrey?

– Nej nej nej nej!, säger Jon hastigt. Nej, jag älskade Pete också, han är fantastisk, men dom är väldigt olika. Dom går inte att jämföra. Men tänk dig allt dom där två har varit med om, allt dom gjort... det går knappast att föreställa sig.

Och när The Fratellis gör sitt bästa för att förvalta arvet från sina musikaliska pappor, så låter det som *Here we stand*. Snart i en iPod nära dig.

REBECCA AHLBERG

MISS LI

”Förmodligen har jag fått för mycket beröm!”

Artistkarriären har gått fort för spontana Linda ”Miss Li” Carlsson. Men så verkar hon leva sitt liv i överljudshastighet också. Semester för henne innebär att gå in i studion. Och nu när hon letat sig in i folkhemmet ska hennes zigenarmusik ut i världen på allvar. Men en popplatta i ett sidoprojekt finns redan inspelad.

MISS LI KOMMER FRÅN Borlänge. Där träffades vi också förra sommaren under Peace & Love-festivalen då hon med frejdigt humör signerade och delade ut Groove-tidningar till alla som kände igen henne. De var inte överdrivet många.

Inte så konstigt kanske eftersom hon så sent som året innan, helt oglamoröst, jobbade som funktionär på festivalen. Denna sommar ska hon istället uppträda på Allsång på Skansen. Hepp! Allt som behövdes för att bli folkkär var att släppa tre härliga skivor inom loppet av ett år och att leverera en Lasse Winnerbäck-duett. Och vara sjukt positiv och peppad inför musikskapandet.

– Fasiken, jag kan inte själv förstå att det bara gått två år, säger Linda med både glädje och eftertänksamhet i rösten. Förrförra sommaren hade jag precis börjat skriva Miss Li-låtar och var sur över att Peace & Love inte ville boka mig. Men om det inte gått så rätt hade jag nog tröttnat och gjort något helt annat istället, som att bli sömmerska.

Och det är inte så otänkbart med en karriär som kläddesigner som det kanske låter. Det stod Miss Li på ett märke hon satte i kläder som hon sydde eller justerade innan Miss Li blev en artist. Folk säger fortfarande till henne att hon borde göra kläder i eget namn med vintage eller second hand-feeling.

Och varför inte, alla amerikanska rappare som släppt ett mixtape har ju kläd- och skodeal från dag ett.

Men Linda nöjer sig i dagsläget att sy och fixa med sina egna kläder och låta musiken ta mest tid.

DET SOM ÄR MEST slående med Miss Li är hennes intensitet och den positiva energi som sprakar kring henne. På scen är hon också ett yrväder som inte är så noga med om nån ton på pianot blir fel. Hennes spelstil, som kan liknas vid att hon hamrar två döda fiskar mot tangenterna, är också hennes signum.

– Jag skäms ibland för mina fans, men jag kan inget bättre – det handlar om bankande, skrattar Linda när vi träffas backstage på Hultsfredsfestivalen.

Många har sagt att min finmotorik inte funkar så bra, det är fulmigt och taffligt men folk verkar fatta det, att det är själva grejen. Att köra perfekt är inte min grej.

Otålighet verkar också vara ett framträdande karaktärsdrag hos henne. Koppla ihop det med bubblande kreativitet och kraftfältet är laddat. Linda lyckas nästan övertyga mig om att det inte är något konstigt att spela in och släppa tre skivor inom loppet av ett år. Som dessutom innehåller massvis av charmiga poplåtar som blivit mindre och större hits.

– Man är väl kicksökande, förmodligen kommer jag att hata det jag gör nu om fem år. Det var samma när jag blev värvad till en allsvensk klubb i fotbollen – då slutade jag. Man pratar ju om att inte ge barn överdrivet med beröm, förmodligen har jag fått för mycket beröm.

ETT LITET STING AV besvikelse kommer dock fram när hon konstaterar att tyckare och journalister inte verkar gilla hennes rättframma och okomplicerade stil. Eller hennes ocoola ”ompa-ompa”-musik.

– Men publiken gillar den sprudlande Miss Li, efter spelningen på Hultsfred stod jag och pratade med några unga tjejer som grät när dom berättade hur mycket min positiva känsla betyder för dom. Det känns jättestort.

– När jag var 17 år och spelade nån slags hårdrock eller nu-metal sjöng jag deppiga texter, och jag är glad för den tiden nu för jag vet vilken typ av musik jag inte vill göra!

Först vill hon inte berätta det bandets namn. Hon ser det som en ungdomssynd och tror att hennes fans ska ogilla hennes bakgrund. Men efter lite lirkande får jag reda på att de hade skivkontrakt och Metallica och Korn var förebilderna. Några killar i parallellklassen frågade om hon ville sjunga och hon sa ja. Först hette de Nobody och sedan Livia Gray. På pressbilder i en pub sitter Linda i ”från” vit och svart-färgad hockeyfrilla, rätt långt ifrån Miss Lis uppenbarelse. Men mycket kan ju hända på kort tid i Linda Carlssons värld.

Som det faktum att hon ska medverka på Allsång på Skansen i sommar. Något som orsakat huvudbry för en artist som Miss Li som är djupt rotad i alternativmyllan.

– Jag har redan fått förfrågan från Diggiloo och Så ska det låta, men då kan man ju lika gärna vara med i Melodifestivalen eller nåt annat sellout-program. Jag tackade ja till Skansen på grund av att Håkan Hellström har öppnat dörren där, och dom verkar vilja ha med både stort och smått. Fasiken, Håkan är ball – så otroligt indie på nåt sätt!

– Hela Stureplans-grejen tror jag är skitviktigt att hålla sig borta ifrån. Vi går ju aldrig på såna partyn, vi sitter här ute på landet utanför Stockholm eller så gör vi musik. Men det är svårt, samtidigt måste man ju synas för man vill kunna leva på det man gör – annars måste man ju skaffa sig ett jobb.

Risken att Miss Li ska ramlar ner i endimensionell kommersiell artist-träsket ser hon ändå som ett lyxproblem. Hon gör det hon gör och är nöjd om hon har råd med nudlar till middag. Men sommarens turné med Winnerbäck för med sig en annan problematik.

– Ja, allt verkar bli så välorganiserat och bekvämt. Och sen ska vi tillbaka till verkligheten igen och trängas i en liten minibuss som vi kör själva när vi ska ut i Europa i höst. Det kan vara tungt på turné, men jag är antingen hyperglad eller inåtvänd. Jag ser mycket fram emot Frankrike igen, där gillar de vår zigenargrej. Det vad mest fransmän som först hörde av sig via myspace också och det passar bra för vi har lyssnat mycket på Serge Gainsbourg.

MISS LIS TJURSKALLIGHET vad gäller musiken de spelar är underhållningsåret 2008 både beundransvärd och lite förvånande. Med ett simpelt handgrepp hade hon kunnat göra helt okej poprock formad efter topplistornas enkla mall och blivit genuint skitstor. Hennes Janis Joplin-stämman hade kunnat eka över tillrättlagda komp och gjort henne till miljonär varje dag i veckan.

Men hon stör sig snarare på folk som vill rensa bort balkanstuket, blåset eller cirkuskänslan hos Miss Li. Så hon och partnern Sonny Boy Gustafsson hamnar längre och längre bak i tiden vad gäller influenser. Senaste plattan *Songs of a rag doll* är en rejäl djupdykning in i saloonjazz, lindansarmusik eller vad man nu väljer att kalla det. Klarinetter fladdrar över kontrabasens rundning, banjon plockar och trumvisparna skrapar samtidigt som tromboner samsas med dragspelen om strålkastarljuset.

Och mitt i allt detta kastar Miss Li ut sitt av kärlek sargade men fortfarande hoppfulla hjärta via ömsom raspig ömsom vän stämman.

– Jag är ingen poet, ingen Lundell, utan mer direkt. ”Leave my man alone, you bitch”, liksom.

Men det viktigaste är att hon alltid verkar mena det hon sjunger. She walks the walk. Det är väl därför så många förälskat sig i henne på så kort tid. Och nytt material finns redan.

– Jag försöker att inte boka in studiotid, men jag och Sonny har skrivit nya Miss Li-låtar som är lite poppigare.

MEN I SOMMAR OCH höst ska det turneras med best of-platta i bagaget för att framförallt öppna dörrar i utlandet. Så de har gått på diet i ett par veckor för att komma i scenkläderna. Och inga nya inspelningar är planerade. Fast hon medger att hon och Sonny så klart inte legat på latsidan.

– Jag har försökt övertala alla om att jag haft semester men vi har faktiskt spelat in 17 låtar i ett annat projekt. På svenska. Låtar som vi inte vet vad vi ska göra med. Men det är inte Miss Li, det är inget dåligt pianokomp, skrattar Linda. Detta är ett litet gulleprojekt, och studion för mig är världens dyraste dagis.

Mer än så berättar hon inte. Men jag har fattat att hon tröttnar på saker rätt fort. Och vill gå vidare.

Hon är inspirerad och engagerad, hon är Miss Li – en unik fågel med egen kompass i en alltför enkelriktad musikvärld.

GARY LANDSTRÖM

AEG Live presenterar:

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-1707070 samt alla Ticnet- och ATG-ombud. Vill du ha vårt nyhetsbrev? Registrera dig på: www.aeglive.se

HAMMERFALL

REBELS WITH A CAUSE
UNKUPLY, UNRESTRAINED, UNINHIBITED

HAMMERFALL PAY TRIBUTE TO THEIR
INFLUENCES!

67 MIN. FEAT. SONGS ORIGINALLY
RECORDED BY JUDAS PRIEST, KISS,
ACCEPT, TWISTED SISTER, HEL-
LOWEEN, RAINBOW AND MANY MORE!
(INCL. 3 BONUS TRACKS!)

OUT
JUNE 27TH!

FINALLY THE CONTINUATION OF
"THE FIRST CRUSADE" AND
"THE TEMPLE/RENEGADE CRUSADES"

FEAT. DOCUMENTARY, VIDEO CLIPS,
LIVE SONGS, TV CLIPS AND MORE!
TOTAL RUNNING TIME
APPROX. 3 HOURS!

"AN EXPLOSION OF HUGE MELODIES AND EVEN BIGGER RIFFS, BEAMED IN FROM THE COOLEST
OF ALL POSSIBLE FUTURES." - METAL HAMMER (UK)

SCAR SYNATRY

HOLOGRAPHIC UNIVERSE

JEWELCASE CD AVAILABLE!

MODERN AND VERY
MELODIC DEATH METAL
IN PERFECTION!

OUT NOW!

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

NUCLEAR BLAST

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE.

WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 13000 Cds, Vinyl, 15000s, Longplays, Photos, DVDs, order free at
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel: +49 (0) 7152 930015 - Fax: +49 (0) 7152 93054 - email: raider@nuclearblast.de

DEATH CAB FOR CUTIE

Indierock på riktigt

Amerikanska Death Cab For Cutie är kanske indierock-bandet som fått flest lyssnare via tv-rutan. Det började med ungdomsserien O.C. för att gå vidare med låtar i serier som *Six feet under* och Lasse Hallströms *New Amsterdam*. Tack vare detta nådde förra skivan *Plans* ut och blev en kritikerfavorit.

AUTUMN DE WILDE

BANDET SOM KAN LIKNAS vid ett slött Modest Mouse blandat med The Shins har nya albumet *Narrow stairs* ute som toppar amerikanska albumlistan fylld med sin stadiga energi och drömska gitarrer.

En serie som O.C. förtjänar väl inte att ha så bra musik som den hade. Till min lycka så är det inte en dröm för basisten i bandet, Nick Harmer, att ha en av bandets låtar med där. Även om han tycker att serien gjort mycket gott för dem. Han var även väldigt stolt när en låt spelades i *Six feet under* men istället skulle han vilja se en Death Cab For Cutie-låt i science fiction-serien *Battlestar Galactica* som just nu är hans favorit.

Det är några dagar innan turnén, vad ägnar du din tid åt?

– Det blir mycket repande nu innan turnén sätter igång. Men jag försöker få tid att läsa och skriva också. Nu är det många saker man måste se till så dom är okej och förbereda inför turnén. Det är mycket som ska tas hand om.

Namnet Death Cab For Cutie hitade grundpelaren i bandet, sångaren Ben

Gibbard, i Beatles *Magical mystery tour*-film där det brittiska bandet The Bonzo Dog Doo hade en låt med som kallades just *Death cab for cutie*. Det namngav först hans soloprojekt som sedan skulle få tillökning av två killar till från Bellingham, Washington. Chris Walla som har producerat bandets senaste två album tillsammans med basisten Nick Harmer. Det dröjde ända till 2003 och tre album innan bandet fick en fast trummis, Jason McGerr.

Ni har haft samma medlemmar sedan starten. Hur kommer det sig att ni lyckats hålla ihop så länge?

– Jag vet inte riktigt. Vi hyser otroligt stor respekt för varandra och älskar verkligen att spela musik ihop. Vi blir alltid inspirerade av varandra. När jag tänker efter kan jag inte föreställa mig att spela musik tillsammans med några andra personer, berättar Nick Harmer.

Var trivs du bäst, i studion eller på scenen?

– Det beror på. Jag har en jätterolig tid i studion och det är verkligen exalterande. Det är en stor skillnad. Live får du

mer rå energi. Jag tror jag är lika bekväm men måste jag välja så får det bli live.

Death Cab For Cutie valde att namnge nya plattan *Narrow stairs* just för att de gillade symboliken kring en "narrowed staircase". Nick Harmer menar att du i livet ibland stöter på vissa ögonblick då man behöver vara extra vaksam över sina fotsteg. Man behöver ställa sig själv några tuffa frågor.

Hur tycker du er nya platta *Narrow stairs* skiljer sig från era tidigare album?

– Jag tycker den talar väldigt mycket för sig själv men den är verkligen annorlunda om jag till exempel jämför med *Plans* som var inspelad digitalt del för del. Nu har vi istället spelat in analogt till band. Vi försökte ha ett uppträdande där alla kunde spela in tillsammans. Den ambitionen fångade verkligen en annorlunda energi. Förra albumet var nog mer tystlåtet och den nya har helt klart mer energi i sig.

Efter att skivan *Transatlanticism* släpptes lämnade bandet det lilla Seattle-

bolaget Barsuk för jätten Atlantic där *Plans* blev startskottet för en ny karriär.

– Jag tycker vi hanterade flytten ganska bra även om den hade sina svårigheter. Sakerna vi ägnade oss åt efter var väldigt roliga och intressanta, det var helt enkelt bara några grejor vi var tvungna att vänja oss vid.

Det märks en tydlig skillnad efter flytten även om skivan innan den även visade att Death Cab For Cutie skulle slå igenom stort. Från att ha spelat mer ostrukturerad indie på *Something about airplanes* har nya skivan *Narrowed staircase* tillsammans med *Plans* gett en mer välproducerad kommersiell indierock fylld av klockrena hitlåtar. Till skillnad från många andra band som brukar ha höjdpunkterna i början av sin karriär har Death Cab For Cutie bevisat att det fortfarande går att lyckas på andra hållet också.

ALEXANDRA BENGTTSSON

AMANDA JENSSEN

Artist på egna bara tår

Två och en halv timma innan showtime: samtidigt som The Wannadies-Per Wiksten jammar och riffar med Damn!-Måns Blocks trummor på Lisebergs stora scen döljer sig Amanda Jenssen i kulissen. Hon sjunger men syns inte för de 33 församlade ungarna på soundcheck. Med micken i vänster hand och höger fingrar på ljudreglagen ratar hon sin sång själv medan det utanför fylls på med publik, gosdjur och Heja Sverige-hattar.

SÅNGERSKAN HAR INTE LIKA kreddig bakgrund som sitt kompband, du känner igen henne från teveprogrammet Idol. I dessa Amy Winhouse- och Duffy-tider har en hes Amanda Jenssen på engelska spelat in ett poppiggt soulrockalbum som kanske lovar lite mer än vad det håller. Men det lovar mycket.

Trippeln med svängiga *Do you love me*, stompiga *Amarula tree* och den träffande balladen *Greetings from space* utmanar de brittiska kollegorna i retrosoulfacket. Här sjunger Amanda Jenssen fantastiskt starkt med både attityd och känsla. Framför allt står hon, vilket är ovanligt för Idoldeltagare, för merparten av låtskrivandet själv.

– Jag har inget emot Idol. Det finns en del försyntha som ser det som ett minus. Det är ju faktiskt världens bästa promotion. Lyssna mer objektivt!, säger Amanda Jenssen när vi träffas innan spelningen.

I talangjakten framförde hon en tv-kortad tolkning av Jeff Buckleys avskalade version av Leonard Cohens *Hallelujah* som lockade fram tårar hos de annars så kalla jurytyperna, och Amanda Jenssen publikfriade med Elvis Presley-klassikern *Suspicious Minds*. Det blev till slut en andra plats i tävlingen.

Vad tror du publiken förväntar sig av dig ikväll, tror du inte det finns risk för att dom bara vill höra covers?

– Jag skriver så mycket själv och har sjungit covers så mycket att jag vill framföra mina egna låtar. Men någon cover slinker nog med. Hoppas dom blir nöjda ändå, jag har så mycket eget.

En tjej som extraknacker som Lisebergskanin passar på att ta Amanda Jenssens autograf då logen ligger bredvid kanin-omklädningsrummet. ”Jag har köpt hennes skiva” säger kaninflickan.

Det är hon långt ifrån ensam om, under försommaren har debutplattan *Killing my*

darlings parkerat på topplistan. En Amanda Jenssen-edition av en så kallad musikmobiltelefon laddad med albumet har också funnits på marknaden, precis som Kent gjorde vid sin senaste release.

Uppmärksamheten har gjort henne till en av de hetaste artisterna just nu. På den svenska nationaldagen är Amanda Jenssen andra väsen och femte mest eftersökta term på bloggportalen.se – efter sexnovell, sexblogg, sex och Blondinbella.

I kortkort sjömansklänning och med bara fötter, som en blond Sandie Shaw, möter Amanda Jenssen Lisebergspubliken, som nu blivit omkring 4 000 stycken. Spelningen är lite upp och ner som nöjesparkens berg-och-dalbana; det går från valpigt till bra, från coolt till charmigt. Det är ordning och reda på publiken som beordras inta sina sittplatser när ungarna springer fram till scenen och vill ta bilder på sin idol.

Kompbandet är stadigt, rent av för

stabil, med ett lysande undantag i spelglada Per Wiksten, som underligt nog inte rycker med sig bandet mer. Tankar dyker upp i skallen om hur det skulle vara om Håkan Hellströms band skulle backa Amanda Jenssen, lyhördheten och känslan som behövs för att nå fram saknas ikväll. Samtidigt som tankarna på att det är en 19-årig debutant på den stora scenen förklarar en del.

Suspicious minds dyker upp som ensam cover. Den gör Amanda Jenssen med mest utspel och glöd på hela konserten, det märks tydligt hur trygg hon känner sig. Tänk den energin och känslan även i de egna låtarna.

– Ibland måste man slänga in en gammal goding för att kompensera lite, säger hon direkt efteråt.

Det är en form av kompensation som Amanda Jenssen hittills mest har behov av på scenen.

JOHAN LOTHSSON

OSCAR ANDERBERG

Ane Brun

3/10 KONSERTHUSET, STOCKHOLM
5/10 STORAN, GÖTEBORG

BILJETTER: TICNET.SE 077-170 70 70 ATG & TICNET OMBUD
PET SOUNDS + KONSERTHUSETS BILJETTKASSA

headstamp

TOMAS ANDERSSON WIJ

SÅNG GITARR & PIANO

25/10 SKANDIATEATERN, NORRKÖPING
29/10 LORENSBERGSTEATERN, GÖTEBORG
6/11 SAGATEATERN, BORÅS
7/11 JÖNKÖPINGS TEATER, JÖNKÖPING
8/11 GÖTA LEJON, STOCKHOLM

BILJETTER: TICNET.SE 077-170 70 70 ATG & TICNET OMBUD
PET SOUNDS + GÖTA LEJONS BILJETTKASSA

headstamp

OF MONTREAL

DEBASER MEDIS, MÅNDAG 20 OKTOBER

BILJETTER: TICNET.SE 077-170 70 70 ATG & TICNET OMBUD + DEBASER.SE

headstamp

PETER MOREN & TOBIAS FRÖBERG

SÖDRA TEATERN

STORA SCEN

TISDAG 14 OKTOBER

www.sodrateatern.com Tel: 08-531 99 490 • Pet Sounds

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

**Pressa eller kopiera? CD
eller DVD? Eller duodisc?**

Vi har allt för ditt CD projekt.

NY WEBB!

www.cmmgroup.se

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

skiva™

BEHÖVER DITT BAND SYNAS OCH HÖRAS?

Vi promotar Moneybrother, Anna Järvinen, Caesars, Spoon, Millencolin, pacific!, Autisterna, Tom Waits, Mavis Staples, Klaxons, First Floor Power, Pugh Rogefeldt Sage Francis, Division Of Laura Lee, dEUS och många, många fler.

För ett mer personligt snack, ring 031-7001200 eller maila info@skiva.se. SKIVA- Promotion since '98!!

SKIVA PROMOTION AB, Drottninggatan 52, 41107 GBG
info@skiva.se, www.skiva.se, TEL: 031- 7001200

18TH DYE

Amorine queen
CRUNCHY FROG/PLAYGROUND

GGGG

I början av 90-talet var det många som utsåg danska 18th Dye till Skandinavians svar på Sonic Youth. Visserligen har bandet sedan länge sin bas i Berlin, men på samma sätt som stockholmarna gillar att inbilla sig att Astrid Lindgren var född och uppvuxen på Dalagatan var det något man gärna bortsåg från.

Det är förstaeligt. Här hade man nämligen ett gäng som faktiskt kunde axla skrämmanteln mer än hyggligt, och de är fortfarande det enda danska band någonsin som gästade den nu bortgångne radiolegenden John Peels studio.

Men det var då – det senaste studioalbumet släpptes 1995, och sedan dess har det varit förhållandevis tyst i 18th Dyes värld. Tills nu. Comebackskivor brukar oftast låta som 29:- på Ginja, men *Amorine queen* är ett undantag. Trion vråker på med surrande gitarrer, klockrena melodier och bisarra texttradar, och det är inte ens mediokert. Det är väldigt, väldigt bra. Gudfader Peel fnissar saligt i sin himmel. Grattis Danmark!

REBECCA AHLBERG

ATLAS SOUND

Let the blind lead those who can see but cannot feel
KRANKY/PLAYGROUND

GGGG

Chicagobaserade Kranky är ett av de finaste skivbolag jag känner till. I 15 år har de stöpt om experimentell elektronisk musik till mer traditionella rockformer, vilket många gånger resulterat i mästerverk. Labradfords *Mi media naranja*, Pan Americans *Quiet city* och The Dead Texans självbetitlade debut tillhör de absolut vackraste album jag känner till. Så jag lutar på Kranky. Om de säger något är bra, lyssnar jag.

Och tur är väl det, för annars hade nog Deerhunters snariga men strålände album *Cryptograms* gått mig förbi, vilket jag först tyckte var väl spretigt, men som efter ett par ordentliga genomlyssningar satt som en skinneps. Och nu skinner gruppens frontman Bradford Cox ett soloalbum. Kranky säger att det är bra, och jag lyssnar.

Och visst är det bra, riktigt bra till och med. I Atlas Sounds namn tonar Cox ner Deerhunters rockigare infall, och fokuserar istället på de mer ambienta och mjukt poppiga ögonblicken. Resultatet är strålände varma och öppna *Let the blind lead those who can see but cannot feel* – ett album som kanske inte låter jättelikt Khonnors *Handwriting* eller Panda Bears *Person Pitch*, men som likväl inger precis samma intima och öppenhet hjärtiga känsla, den där känslan som kanske endast en aningen ensam människa med smärtande hjärta kan göra på sin lilla laptop i sovrummet.

Ja, sovrums-laptoppop kallar vi genren. Den är grym när den är bra. Och precis som Kranky lovade är Atlas Sounds senaste album bland det bästa genren har att erbjuda.

FREDRIK FRANZÉN

BILLIE THE VISION & THE DANCERS

I used to wander these streets
LOVE WILL PAY THE BILLS/BORDER

GGG

Sist Billie The Vision & The Dancers var i ropet gjorde jag allt jag kunde för att undvika dem. Den tramsiga framtoningen fick mig att rysa och stänga mina öron för allt som var det

minsta BTV&TD-relaterat. Ny skiva, ny chans. Fortfarande en lite väl äppelkäck framtoning, men *I used to wander these streets* växer, sakta men säkert. Jag märker till min häpnad att texterna är mycket roande, på sina håll dråpligt tragikomiska och låter mig underhållas.

I skivans upptempostunder lockas jag att dra paralleller till Panic At The Disco, både röstmässigt och stämningmässigt. Däremellan kommer klassiska popballader som andas Elton John och 70-80-tal, som i *Relay race*. Skivans absoluta höjdpunkt är *I miss you* som utan omsvep och med skärpa berättar om saknaden efter en morfar/farfar som betytt mycket, och texten tecknar ett ömsint porträtt av någon som inte längre finns. Ljuvligt.

EMMA RASTBÄCK

SOLOMON BURKE

Like a fire
SHOUT!/PLAYGROUND

GGG

På förra skivan *Nashville* gick Burke tillbaka till countryrötterna, där han en gång började. Nu har han istället valt att anamma mer modern r'n'b med smått jazziga inslag, vilket har resulterat i att han tappat en del av sin forna glans, även om soulen finns med i botten.

Bland annat Eric Clapton och Ben Harper finns med som låtskrivare. Inget fel på melodierna i sig, men Burke känns inte lika mustigt mäktigt längre, utan mer soft och får ta i ordentligt för att nå upp till sig själv. Jag tror inte att lyssnarna uppskattar att han försöker låta som någon av nutidens soulartister. Den som köper en Solomon Burke-skiva vill inte höra honom "avpersonifierad" och "upphottad" utan som den unika artist han egentligen är. I hans ställning ska han inte behöva anpassa sig för att behålla populariteten, utan låta publiken hitta honom istället. Jag gissar att förändringen är producentens påhitt, för den verkar inte ha kommit helt naturligt. I jämförelse med förra skivan hamnar den här några steg lägre, men än har soulkungen kapacitet och ork att klättra uppåt igen. Vi får hoppas att han tar med lite äldre material på sommarens spelningar i Malmö och Stockholm, för ska han fortsätta på det här nya spåret är jag rädd att det finns många artister som kommer att flåsa honom i nacken, nära att stjäla "kungakronan". Så säkert sitter han inte längre, på sin gyllene tron. Men bjuder på sig själv gör han, med sin öppenhet och ärliga texter.

MATHILDA DAHLGREN

CSS

Donkey
SUB POP/BORDER

GGGG

CSS bevisar att när man ligger på skivbolaget Sub Pop så behöver man inte spela vare sig grunge eller lågmäld akustisk musik längre. Istället erbjuder det brasilianska bandet på en mer electrobaserad alternativt spännande pop. CSS står för Cansei de Ser Sexy och betyder på portugisiska "trött på att vara sexig" som skulle kunna vara ett Beyoncé-citat.

Deras andra album *Donkey* är mixat av Mark Stent som tidigare hjälpt Madonna, Björk och Arcade Fire och någonstans där emellan hamnar CSS. Denna ivriga och märkliga 80-tals-nutidsanpassade-pop som ges i de underbara låtarna *Rat is dead (rage)* och *Left behind* kan man inte undgå att uppskatta vare sig man i vanliga fall brukar hålla sig till den andra delen av Sub Pop-katalogen eller inte.

ALEXANDRA BENGTSSON

GGGGG
GGGG
GGG
GG
G

Riktigt riktigt rusligt härlig

Inspirerande och spännande

Okej men inte speciellt bra

Tråkig och intetsägande

Underkänd med marginal

CUT COPY

In ghost colours
MODULAR/UNIVERSAL

GGGG

Cut Copy drog på sig en hype i samband med debutalbumet och nu när det är ungefär ett år har surrats om uppföljaren är det säkert en och annan indiekid, och indievuxen, som väntat på *In ghost colours*.

Australiensiska Cut Copy influeras fortfarande tydligt av 80-talet och band som New Order vilket resulterar i att *In ghost colours* är en härligt positiv electrodansskiva. Den är tidvis storslagen och ljudmattan ligger tjock efter ett gediget lager-på-lager-arbete. Samtidigt svävar de dansanta melodierna lätt fram och slingrar sig kring mina fötter. Syntslingorna skimrar i neonljuset och det går inte att låta bli att ryckas med i de lättsmälta discotonerna. *In ghost colours* är en sommarskiva som heter duga och den kommer att snurra vidare efter ljumma nätter och långt in på hösten.

MARIA PETERSSON

DARKTHRONE

Frostland tapes
PEACEVILLE/PLAYGROUND

GGGG

"Vilket jävla rens!" är det första jag tänker när spår nummer ett på Darkthrone's retrospektiva CD-box drar igång. De tre plattorna bjuder på bandets fyra första demos, en exklusiv livespelning från Danmark (1990) och den instrumentala ursprungliga versionen av plattan *Goatlord* från 1991. Ljudet är bitvis precis så charmigt ruttet som det anstår ett black metalband som genom alla år lyckats behålla sin cred.

Frostland tapes låter egentligen mer som tidig dödsmetall à la Death och Autopsy, och det var förmodligen det som fick Darkthrone att gå ut 90-talets primitiva black metalskola med utmärkt betyg. Fenriz, Nocturno och de andra i bandet tyckte nämligen att det sena 80-talets dödsmetall började bli allt för kommersiell. Det jag kan sakna för att upplevelsen ska bli komplett är fler bilder i bookletten. Jag vill inte bara höra, utan även se hur en av de argaste subkulturerna någonsin tar form.

KRISTIAN ANTILA

Lille Napoleon
DOLORES/EMI

GGG

Musikmässigt låter Kristian Anttila som han har gjort ett tag nu. Han har hittat sitt uttryck, men fastnar för den sakens skull inte i gamla hjulspår, utan lyfter fram olika nyanser i varje låt. Lugna, vaggande låtar varvas med uppvigande popmelodier som manar till dans. Gitarrslingor som etsar sig fast i medvetandet, taktfast trummande och syntar som tillåts ta plats. Det viktigaste instrumentet av dem alla är Anttilas säregna röst, den som blivit något av ett signum. Den som tillför det lilla extra och passar så väl ihop med melodierna. Jag tycker så mycket om den, trots alla teatraliska manér.

Mina invändningar rör snarast det textmässiga. Kristian Anttila har alltid skrivit mer eller mindre patetiska texter. Det är samma skrupefria självutlämnande som hos Lasse Lindh, och klyschorna har tagits emot med öppna armar. Jag gillar sån patetik, sån som gränsar till tonårsängest och pubertala poesiförsök. I fallet Anttila har

skivor

Trots att *Frostland tapes* egentligen är till för de mest inbitna Darkthrone-fansen har den faktiskt ett annat värde. Den är en stilstudie i hur en hel genre föds och ett tidsdokument över hur det låt ett par år innan Norge blev världens ondeste land.

MATTIAS LINDEBLAD

EBBA GRÖN

Boxen
MNW/BONNIERAMIGO

GGGGG

"Folk var fan livrädda för oss" ska Fjodor ha sagt vid något tillfälle. Han berättar om en spelning och att deras kompisar inte vågade komma in i logen efteråt. "Dom trodde att vi skulle slå ihjäl dom."

Ebba Grön saknar motstycke i svensk musikhistoria. Jag brukar ofta basunera ut hur mycket jag älskar än det ena än det andra bandet eller artisten. Men jag älskar verkligen Ebba Grön och jag hyser en stor respekt för dem. Inget annat band har betytt så mycket för mig personligen trots att jag aldrig ens sett dem spela live. Kan verka patetiskt men de är ändå verkligen min uppväxt, mina ungdomsår. Ebba Grön formade mig till den jag är idag. Stora ord. *Staten och kapitalet* var den första låt som jag lärde mig spela och sjunga samtidigt i mitt band Arabian Independence. Med den i ryggen så kunde vi börja göra egna låtar.

Jag vill påstå att Ebba Grön är det viktigaste bandet som någonsin funnits i Sverige. Jag tror att många band som är verksamma idag inte ens skulle ha existerat. Visst säger ni kanske, lätt för dig att spekulera. Men ta ett band som Kent, Hade de blivit Kent utan Ebba Grön? Jag påstår inte att Kent låter, eller någonsin har låtit som, Ebba Grön. Jag menar rent attitydmässigt. Att "nu jävlar startar vi ett band".

Skit samma. *Boxen* är i vilket fall som helst en gudomlig samling. Bandets tre platlor plus en live. På varje skiva finns utgivet material. Och givetvis innehåller boxen även *Ebba the movie*. En vacker film. Snyggt berättat utan krusiduller om ett bands tillkomst och om hur det var i Sverige i början av 80-talet. *Boxen* innehåller också en mycket fin text skriven av Aftonbladet-journalisten Tore S Björjesson.

det dock på senare år märkts en oroväckande tendens. Provokationerna har fått ta allt större plats, och på *Lille Napoleon* blir det tydligare än någonsin; ingenting är heligt. Jag är för yttrandefrihet, men det känns som att det är mycket bara för att det ska sticka i öronen på folk. Gnälliga recensenter som jag till exempel. Jag saknar den tid när texterna mest var pretentiösa och bara lite, lite över gränsen.

Helt otippat känns 20 minuter långa mastodontspåret *Oceaner* som den största behållningen från det här albumet. Hypnotiskt och smått påträngande, men så sjukt bra.

EMMA RASTBÄCK

DIVERSE ARTISTER

Hip hop time capsule, the best of RETV – 1994
AZURE ENTERTAINMENT

GGGG

Hip hop time capsule klickar det old school från NYC via intervjuer, videor och liveshower med tidens stora, verkligen som en tidskapsel med musik från 1994. Och det är njutbart hela vägen. Massvis av fet musik och sköna uttalanden om vartannat.

Dessutom finns det en skön social nivå i filmen/programmet som gör att man sätts in i situationen för ungdomar i USA:s innerstads-områden, områden som nu mer än då är utsatta. Hela det amerikanska kapitalistiska systemet ifrågasätts istället för att man pekar på rappen som orsaken till våld och drogbruk. Det känns befriande med en sån vinkel och *Hip hop time capsule* vinner definitivt på att inte bara bestå av en massa videor.

GARY LANDSTRÖM

HÅKAN LIDBO, M FL.

60.01.60
CONTAINER

GG

År 2002 gav Håkan Lidbo ut *06.10.60*, ett maffigt sextiominutersverk med knorrande ambient techno, både hypnotiskt och intrikat.

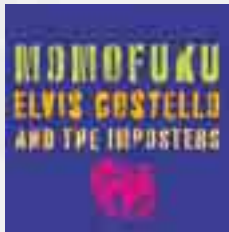
60.01.60, den andra delen i en triptyk, är ett betydligt mer teoretiskt ambitiöst verk. Det består av 60 enminutersspår, i sex grupper om tio spår var. Varje spår i gruppen har sin egen taktart, varje grupp har ett tema. Det är nästan mer matematik än musik. Verket har sedan koreograferats av Åsa Unander-Scharin, framfört av fem kvinnliga dansare (i kläder av Nakkna), i sin tur filmat av Anders Weberg, och getts en grafisk profil av Paul Farrington.

Det är alltså som upplagt för att vara en riktigt spännande upplevelse. Eller? Tyvärr är idéerna mycket intressantare än utförandet. Musiken, bestående av väldigt elektroniska och glitchiga ljud, blir snabbt tröttsam att lyssna på. Där Håkan Lidbo förut exellerat i att få ljud som elektriska urladdningar att låta svincoola, känns de här mest klumpiga och hårdhänta. Det är bara i den fjärde delen, som har ett lugnare och mer meditativt tema, som den gamla Lidbo-magin lyser igenom.

Dansarnas rörelser säger mig intening. Men det är å andra sidan sant om de flesta dansverk, så det betyder nog bara att om du inte är intresserad av dans så kommer inte detta heller imponera. Anders Webergs film är stilistiskt snygg i svartvitt med en klar färgton, dubbel- och tripplexponerad. Efter fem minuter kan du maner. Efter tio är du rätt trött på det.

Förhoppningsvis kommer tredje delen i triptyken, 24-timmersverket *288.05.12.60*, bli en mer lyckad upplevelse.

HENRIK STRÖMBERG

Ebba Grön var fansens band. De ville inte slicka branschen i röven utan gick sin egen väg. Bandet har blivit erbjudna astronomiska summor för en återföreningsspelning som de stynnackat tackat nej till. De gjorde det aldrig för pengarna. De gjorde det för sig själva och för fansen. Och skulle de mot all förmodan göra det på scen igen så är det just för sig själva och kanske lite för dig och mig.

PER LUNDBERG GB

ELVIS COSTELLO & THE IMPOSTERS

Momofuku
UNIVERSAL

GGGG

Efter många utflykter och samarbeten inom vitt skilda genrer så har Elvis Costello äntligen hittat tillbaka till den new wave-musik som en gång i tiden gjorde honom till ett av de stora popgenierna. *Momofuku* är inspelad på endast en vecka och så här spontant och inspirerat har det inte låtit om Elvis de senaste 20 åren.

Det känns som ett riktigt lyckat försök att söka sig tillbaka till rötterna och det märks att han och bandet haft kul i studion. Mannen som för bara ett halvår sen pratade om att dra sig tillbaka från musikbranschen skulle bara göra några sångpålägg på Jenny Lewis kommande skiva, men fick inspiration och helt plötsligt stod han där med en färdig platta.

Visserligen så finns här ingen ny brottarhit å la *Watching the detectives*, men istället har han kommit upp med en jämnbra platta utan några bottenknapp. Själv hade jag gärna sett att hela plattan fortsatt i samma uppkäftiga tempo som inledande *No hiding place*, men jag får väl helt enkelt acceptera att den gode Costellos musik numera har mer gemensamt med Sir Paul McCartneys gubbpop än sitt eget från början ganska punkinfluerade sound.

Det känns dock som om han åldrats med värdighet och att det trots allt finns en hel del pop kvar i hans sinne. All heder åt hans experimentlusta och kulturella gärningar de senaste åren, men får jag välja så är det i de här omgivningarna Elvis Costello gör sig allra bäst. En lika överraskande som övertygande comeback på popscenen av en av de senaste 30 årens elegantaste låtskrivare.

THOMAS RÖDIN

FOXBORO HOTTUBS

Stop drop and roll!!!

JINGLE/WARNER

GG

Vad kan man säga mer än att det första jag hörde var Kinks och det nästkommande var Green Day. Att sedan läsa vidare och inse att Foxboro Hottubs faktiskt är Green Day med ett nytt namn och försök till ny stil var inte särskilt förvånande. Visst har jag som de flesta andra *Dookie* i samlingen men den har samtidigt inte lyssnats på sedan ett antal år tillbaka.

Green Day har nu valt att byta namn och istället försöka sig på något de kallar för gagerock och det låter till viss del olik det de brukar åstadkomma. Första låten låter precis som The Kinks låt *You really got me* och tyvärr så är det höjdpunkten på albumet. Det är ändå en intressant grej gruppen gjort och det har faktiskt högre värde hos mig än Green Day har i dagsläget.

ALEXANDRA BENGTSOON

THE GIBSON BROTHERS

Iron & diamonds
SUGAR HILL/PLAYGROUND

GGGG

Bluegrassexplosionen som nu drabbar oss är kraftfull och sprider sig alltmer. Banden som hakar på trenden är otaliga, med varierande kvalitet. Men de erfarna The Gibson Brothers, ej att förväxla med psychobillybandet Gibson Bros, visar vägen. De vet "var skåpet ska stå".

Deras starka melodier och välbalanserade stämsång, känns fortfarande stabilt förankrade i den amerikanska folkmusikens födelse, utan att framstå som efterapningar av förebilderna. *Lonely me, lonely you* kunde lika väl ha varit komponerad av country-legenden Hank Williams. Det hörs tydligt att bröderna växt in i rötterna och följt med upp till blomknopparnas utslagning. Stämningen blir både ljus glad och svårtat vemodig på samma gång, precis som den ska vara. "Det gör ont när knoppar brister", som poeten Karin Boye skulle ha sagt.

Ingen annan nyutkommen bluegrasskiva har lockat mig så långt in i det täta "blå gräset" som vajar i takt med banjo och fiol. Där går jag och nynnar, uppfylld av en behagligt trygg känsla. Speciellt *Somewhere trouble don't go* är svar att sudda ut ur minnet. *Iron & diamond* har hittat kärnan, som får de flesta andra moderna bluegrasskivor att blekna i de varma strålar den sänder ut.

MATHILDA DAHLGREN

GRAVE

Dominion VIII
REGAIN RECORDS

GGGGGG

Jag känner mig lika lycklig som en fattig luffare som upptäcker att det regnar tusenlappar från himlen. Där är en till! Och en till! Inte nog med att inledande *A world in darkness* är en skitbra låt. Det fortsätter så. *Fallen (angel son)* och *Deathstorm*, *Bloodpath* och *Dark signs*. Vartenda spår på albumet är värt att nämna, alla håller flaggan högt. Introriffet till *Fallen (angel son)* får Beethoven, Bach och Mozart att gnissla tänder av avundsjuka.

Vad jag framförallt gillar med svenska dödsmetallarna Grave är att gruppen håller det enkelt. Det är inte överarbetat, det är melodiska riff som fastnar. Grave bevisar att bra metal inte behöver vara stressade fingrar som springer 60 meter över gitarrhalsen.

Bandet firar i år 20 år. Jag hoppas att den här plattan blir deras stooora genombrott, om de känner att de inte fått det ännu. Numer ligger de på Regain, efter 15 år och sju album på Century Media, vilket kanske har varit en nystart.

TORBJÖRN HALLGREN

ALBERT HAMMOND JR

Cómo te llama?
ROUGH TRADE/BORDER

GGG

Kanske låt jag mig luras av Hammond Jr:s bakgrund i The Strokes då solodebuten *Yours to keep* kom 2006. Vad som vid första anblicken var en bra platta bleknade snabbt bort i glömska. Två år senare har han fått lite bättre koll på "sin grej". Det jag slås av är att nya plattan i större utsträckning är stöpt med båda benen i rockform den här gången. De poppigare tendenserna har fått ge vika för mer tidlös rockkänsla med psykedeliska kryddor. Det Lennon-minnande reverber på sången passar utmärkt till Hammond Jr:s röst.

Ljusbilden går lite mot tidigt 70-tal, särskilt folkinfluerade instrumentalnumret *Spooky couch*. Bäst är annars *Bargain of the century* och *Victory at Monterey* där det bästa från The Strokes samsas med Hammond Jr:s egensinniga arrangemang. Det stora problemet med Hammond Jr är att han inte riktigt kan sälla bland sina idéer. En del effekter och sångmelodier är riktigt ostiga på sina ställen. Nästan åt (förlåt!) amerikansk radirock. Det blir ibland långdraget, sägigt, odynamiskt och släpigt. Mycket av problemet ligger i att Hammond Jr enligt mig är gitarrist – inte sångare.

Como te llama är dock ett stort kliv åt rätt håll. Ett samarbete med olika gästsångare och rätt producentinför inför nästa platta vore spännande att se.

CHRISTIAN THUNARF

COLDPLAY

Viva la vida or death and all his friends
EMI

GGGG

Coldplay slog igenom med dunder och brak med debuten *Parachutes* för åtta år sen. Och även om de två efterkommande plattorna hållit gruppen kvar på listorna så har de mest känts som lite blekare versioner av debuten. Även om andra plattan *A rush of blood to the head* innehåller bandets till dags dato starkaste hitsinglar.

På fjärde studioalbumet *Viva la vida or death and all his friends* har man dock bestämt sig att det är dags för en förändring och kallat in ljudkonstnären Brian Eno som samarbetspartner. Och det ska komma att visa sig vara ett genidrag. Bandet har alltid rört sig i samma musikaliska landskap som U2 och när man nu även plockat in producenten som var ansvarig för att skapa deras bombastiska arenarocksound så blir jämförelsen än mer oundviklig.

Och den gode Eno lyckas faktiskt se till så att Coldplays vanligtvis ganska snälla rock får lite vassa kanter. Man vågar experimentera utan att oroa sig för vad

skivköparna ska tycka, och det ger musiken ett helt annat liv och djup. Men det som gör att Coldplays musik inte går över gränsen och bara blir bombastiska, upplåsta ljudpastejer är att Chris Martin fortsätter leverera samma omedelbara vackra melodier. Här finns visserligen ingen brottarhit i klass med *In my place* eller *Clocks*, men i gengäld så har Coldplay kommit upp med sitt mest spännande och genomtänkta album hittills.

80- och 90-talet tillhörde U2 och Simple Minds, 2000-talets arnafyllande arvtagare heter Muse och Coldplay.

THOMAS RÖDIN

SOMMAR 2008

UNITED STAGE ARTIST
PRESENTERAR

- 27/6 **BORLÄNGE** Peace & love
28/6 **MED THÅSTRÖM**
Stockholm, Zinkensdamms IP
3/7 **KRISTIANSAND** (N) Quartfestivalen
4/7 **ARVIKA** Arvikafestivalen
5/7 **NIBE** (DK) Nibefestivalen
6/7 **TURKU** (SF) Ruisrock
11/7 **MED HÅKAN HELLSTRÖM**
Strömstad, Strömsvallen
12/7 **MED HÅKAN HELLSTRÖM**
Eskilstuna, Strömsholmen
17/7 **TÖNSBERG** (N) Slottsfjellsfestival
18/7 **MOLDE** (N) Molde Jazzfestival
19/7 **TROMSÖ** (N) Buktafestivalen
23/7 **MED HÅKAN HELLSTRÖM**
Helsingborg, Sofiero Slott
25/7 **MED THÅSTRÖM**
Göteborg, Slottskogsvallen
26/7 **KÖPENHAMN** (DK) Femören **support: The Storm**
31/7 **ÖSTERSUND** Storsjöran
1/8 **NORRKÖPING** Lejongropen (plus support)
2/8 **KORSO** (SF) Ankkarock

www.kent.nu www.unitedstage.se

kent

böcker

MELKER BECKER & MATTIAS LINDEBLAD

Hårdrock – Rundgång, nitar och nackspärr
SEMIC

GGGG

Mattias och Melker är bekanta för många efter radioprogrammet *Rundgång* och uppmärksamheten ökade efter de tio halvtimmesprogrammen i SVT med samma namn. De skriver i inledningen att detta inte är grundlig genomgång av hårdrockens historia utan riktar sig till de hårdocksintresserade som gärna tar del av personliga betraktelser, möten och allmänt nonsens sett ur en hårdrockares perspektiv.

Till skillnad från TV-programmet som inte riktigt klarade balansen mellan humor och allvar är *Hårdrock* klart läsvärd. Genom tvåhundra sidor varvas intervjuer, minnen och diverse faktarutor med illustrationer av Henrik Lange och en del bilder. Det är lättläst och skrivet med glimten i ögat samtidigt som det är hyggligt faktaspäckat och att de i huvudsak driver med sig själva gör att det inte blir plump och tarvligt.

Även om jag sällan letar stavfel eller korrigeringar kan jag inte låta bli att kommentera följande mening: "Men kärleken till Kiss var på långa vägar slut." Lätt hänt att ett "inte" trillar bort men det är så utmärkt att jag ändå tycker det är konstigt att de som lusläst manus missat bortfallet.

Jag, som är jämnårig med författarna, känner igen mig i mycket av deras återblickar från uppväxten och de fångar känslan av musikintresse på ett härligt sätt. Inte riktigt samma känsla för detaljer som Filip och Fredrik i *Två nötkremor* och *en moviebox* men det är inte långt ifrån. Rekommenderas.

ROGER BENGTSOON

ERIC CLAPTON

Självbiografien
ICA BOKFÖRLAG

GG

Problemen med en självbiografi skriven av artisten själv är (minst) tredelad: han styr som enväldig härskare historieskrivningen, enligt eget tycke och smak, vilket inte behöver betyda att sanningen står i första rummet; på grund av alkohol- och drogmisshandlingar kan minnesbilderna dessutom vara skissartade och osäkra; samt det största problemet som ofta är att han är rätt träig skribent. Och även om Clapton verkar uppriktigt och definitivt levat ett liv i händelsernas centrum så blir detta aldrig mer än en torr uppräkningslista av incidenter som inte påminner så mycket om ett liv av kött och blod.

GARY LANDSTRÖM

HOTEL PERSONA

In the clouds
EDEL/PLAYGROUND

GGG

Londonbaserade svenskspråkiga Hotel Persona har en bandmedlem som sticker ut lite mer än de andra – Stefan Olsdal. Han spelar även i Placebo vilket medför oundvikliga och förutsägbara jämförelser med dem. Det går ju inte att låta bli. Speciellt inte när Placebos sångare Brian Molko gästsjunger på ett spår. Fram till just den låten är likheterna mellan Hotel Persona och Placebo knappt märkbara, men så fort Molko tar ton går det inte att hamna någon annanstans än i Placeboland. Vilket beror helt och hållet på Molkos karaktäristiska röst.

Hotel Persona är mycket ljusare, poppigare och gladsyntiga än Stefan Olsdals gamla band.

In the clouds påminner bitvis om ett tidigt Depeche Mode med bubbliga melodier och första spåret på skivan låter som Universal Poplab, fast Hotel Persona går mer åt regelrätt pop. I en del låtar kommer de spanska influenserna fram, genom både sång och musik, vilket fungerar förvånansvärt bra.

Hotel Persona har tidigare agerat DJ:s och *In the clouds* får säkerligen upp folk på dansgolven, inte minst versionen av Samantha Fox' *Touch me*. Skivan är somrigt lättlyssnad, men blir ändå slätstruken när de riktiga hitsen saknas.

MARIA PETERSSON

I SEE HAWKS IN L.A.

Hallowed ground
BIG BOOK/BORDER

GGGG

Det är intressant när man ska lyssna till något som på papperet verkar kunna vara tradigt och förutsägbart, så där så man kan förstå precis vad som kommer att hända. Det är intressant när det visar sig vara precis just det, precis det man trott och förväntat sig, och man faktiskt leende höjer ögonbrynen och konstaterar att det är allt utom tråkigt. Här finns mycket amerikansk countryrock, men när det ibland blir mer som att Lou Reed skulle försöka sig på något appalachianskt dagdoftande, eller Refreshments ge sig på folk och psykedelia. Alltid trevligt att få sådana förutfattade meningar krossade.

MAGNUS SJÖBERG

KING'S X

XV
INSIDEOUT/BORDER

GGGG

Som albumtiteln antyder är det femtonde gången giltigt för kungarna från Texas. Efter en del år på tomgång gasades det 2005 på på *Ogre tones* och den höga standarden håller i sig och tangeras faktiskt på *XV*. *Pray* och *Alright* är uppepparrock när den är som allra bäst och även om trions vassaste album ligger tioalett är bakåt har de långt ifrån stagnerat. Förhoppningsvis kommer bandet antligen få den uppmärksamhet de förtjänat och fortfarande är värda.

ROGER BENGTSOON

LADYTRON

Velocifero
NETTWERK/PLAYGROUND

GGG

Det mest intressanta med Ladytron är bandnamnet. Döper man sig efter en av Roxy Musics finaste sånger så förpliktigar det. Tyvärr har de aldrig lyckats leva upp till förväntningarna.

Förrän nu. *Velocifero* är, nämligen, Liverpool-gängets allra finaste skiva. Syntpopflirtarna är tydligare än någonsin och de tungfotade electroclashstråken är smakfullt nedtonade. Visst, det finns fortfarande en hel massa ointressant dökött mellan de mest briljanta Human League-pastischerna, men det är uthärdligt. Särskilt när bandet emellanåt belönar lyssnaren med juveler som *Ghosts*, *Runaway* och *The lovers*.

DANIEL SWEDIN

THE LO-FI

Art school crap
BLUE TOPAZ RECORDINGS

GGGG

The Lo-Fi är inte i närheten av lo-fi, utan helt klart välproducerat. Men *Art school crap* är inte överproducerad utan precis så lagom som sån här skön och energisk indiepop ska vara. Öppningen med *Biberdidoo* och *On and on* är två riktigt sköna dängor. De brittiska influenserna gör sig påmind lite här och var, inte minst i *The core-tex people* som känns som en påhittig version av brittopparna Blurs *Song 2*.

The Lo-Fi krånglar inte till det utan kör med ganska raka rör och den sträva sången gör sig bra till det riviga gitarrspelet och de ösiga trummorna. Plattan är en kryddig poprockhistoria från början till slut med undantag från *All the young misfits* som snarare påminner om någon av Nikola Sarcevic ballader, vilken för övrigt utgör ett bra avbrott i all energi.

MATMOS

Supreme balloon
MATADOR/PLAYGROUND

GGGG

De är tillbaka – Matmos – den störda klipp- och-klistra-duon som samplar fettsugning såväl som en klump vibrerande tjursperma i en koslada. Och de inte bara gör sådant, de stoltserar dessutom med det, och just det faktum får faktiskt den minst sagt märkliga musik Drew Daniel och Martin Schmidt skapa att bli aningen mer begriplig. Genom att förklara metoderna – genom att berätta när de spelar vevlira eller skallben, när de samplar havskräfta – lyckas duon dra in lyssnaren i deras bisarra musikaliska universum på ett alldeles speciellt vis.

Dessutom framstår ju Matmos i jämförelse med andra surmulna, superkonceptuella artister som det lite lättare, mer sociala alternativet. Daniel och Schmidt är tillräckligt självsäkra för att inte ta sig själva på alltför stort allvar, de är klipska nog för att våga vara lite dumma i huvudet, och de är såpass varma i kläderna att de klarar av att göra musik som är både smart och svängig.

Och när nya albumet *Supreme balloon* landar på min hallmatta, sliter jag såklart upp albumhäftet i jakt på fantastiska förklaringar i stil med: undantaget näsflöjten, är det här helt och hållet gjort med hjälp av inspelningar från plastikkirurgiska ingrepp utförda i Kalifornien (för så står det i häftet till duons strålande album *A chance to cut is a chance to cure*).

Men istället finner jag: inga mikrofoner användes vid inspelningen av detta album, alla ljud skapades med hjälp av synthesizers och datorer. Jaha. Man har alltså övergivit sitt eget signum, och konceptet med *Supreme balloon* är visst att Matmos inte ska göra som Matmos brukar göra. Nu är det gamla

The Lo-Fi är inga pionjärer men det finns många starka kort på *Art school crap* och jag har inga problem att ryckas med. Det svänger!

MIKAEL MALMBORG

MAD MIDGET

Blues for pimps
KID EBOLA RECORDS

GGGG

Kan en skiva börja tuffare än med ett pistol-skott? Knappt. Mad är ett passande namn på denne skivdebuterande och dvärgväxte hallick-galning. Han lämnar inte mycket åt fantasin med sina orgier i immoraliteter. Vapen, prostitution, drogromantik och kvinnoförnedring är visserligen inga ovanliga teman ens i den allra äldsta deltabluesen, för att inte tala om nutidens 50 Cent, men Midget tar dem flera steg längre – rakt på sak utan att lämna det lilla minsta åt fantasin. Primitiv musik med primitivt beteende mitt i en värld av överflöd. Hade texterna varit på svenska undrar jag nästan om låtarna hade fått spelas i radio. De som inte förstär engelska har tur.

Rent musikaliskt lyckas han annars integrera gangstarap med gammal deltablues, när den är som allra bäst, på ett sanslöst fräckt sätt. Bomullsfälten har bytts ut mot lyxbordeller och cash i överflöd. Att sjunga gospel till pengar istället för till Gud kan tyckas vara hädelse, men det är ju också ditåt det mesta lutar i dessa tider. Om man försöker låta bli att lyssna på texterna är det här riktigt

syntar som gäller – Moog och Korg och ARP och Roland och så vidare.

Resultatet är ett sjuspårigt album man lätt delar in i två delar. Den ena delen utgörs av de fem första, kortare spåren. Här låter Matmos ungefär som Matmos brukar låta: spralligt, spretigt och underhållande. Den andra delen utgörs av det nästan 25 minuter långa titelspåret, samt ett kort, avslutande stycke. Och det är först här duons blomstrande syntfetischism blir uppenbar, för här låter Matmos snarast som en blandning av Vangelis, Klaus Schulze och Tangerine Dream. Det är varken spralligt eller spretigt, utan mer meditativt och melankoliskt. Och väldigt vackert.

Har du aldrig hört talas om Matmos tidigare, tror du kanske att hela den här texten är ett enda stort skämt – näsflöjt, tjursperma och positiva kommentarer om ostfabriken Vangelis. Men jag är faktiskt nästintill fullkomligt ärlig. Det är delvis därför jag tycker om Matmos, för de ger mig chansen att diskutera musik på det här tramsiga viset. En del av duons album är visserligen inte riktigt lika bra som de är roliga att diskutera, men *Supreme balloon* är inte ett av dessa, utan den högsta balongen är tvärtom både bra och rolig. Och färgsprakande vacker.

FREDRIK FRANZÉN

MALINMARIE

Kom inte tillbaka

Ny singel ute NU!

»Rak och enkel Singer/Songwriter-stil möter melodiös 60-talsdoftande schlager«

Samproducerad av Malin Claesson & Simon Ljungman

Distribution i samarbete med **ISMA**:

BENGANS <http://bengans.cd> • **MTV** <http://shop.se.mtv.com>

GP <http://musikshop.gp.se> • **I-TUNES** <http://www.itunestore.com>

För mer info: www.myspace.com/malinmarie

Sweden Rock

PRENUMERERA PÅ SVERIGES STÖRSTA HÅRDROCKSTIDNING FÅ EN CD PÅ KÖPET!

SPARA 331:-
LÖSNUMMERPRIS 531:- + CD 199:-
DITT PRIS: 399:-

HELLACOPTERS TESTAMENT SABASH

TECKNA PRENUMERATION ÅT DIG ELLER EN VÄN OCH VÄJ EN AV TRE CD-SKIVOR PÅ KÖPET!

BESÖK VÅR HEMSIDA
WWW.SWEDENROCKMAGAZINE.COM
ELLER RING 0456 - 317 17

SOM SWEDEN ROCK MAGAZINE-PRENUMERANT FÅR DU 9 NUMMER, DET VILL SÄGA MINST 999 SIDOR HÅRDROCK PÅ ÅR, EN SAMLING CD MED NY MUSIK MEDFÖLJER MINST 7 AV 9 NUMMER, DU ÅR Dessutom GARANTERAD MOT EVENTUELLA PRISÖKNINGAR.

Exempelvis gäller till och med den 30 september 2008. Exempelvis gäller enligt dig som inte har prenumererat på Sweden Rock Magazine tidigare. Du som gör det kan dock ändå få en prenumera-CD genom att ge bort en prenumeration till något som inte har prenumererat tidigare. Prenumera-CD:n skickas ut efter att vi har fått ditt bekräftande av prenumerationen. Prenumerationer gäller gällande från och med utgivningsdatumet. Nyttan är dock inte garanterad. Vi ansvarar inte för skadade eller förlorade CD:n.

Signa upp och delta i årets musiktävling! Gå in på :

www.jackrockssweden.se

...läs mer och ladda upp dina låtar!

PRIMEAPE GOTTHEBLUES

IT'S NOT EASY BEING A DIGITAL BEING

ALBUM UTE NU!

FINNS PÅ GOURMÉ! RECORDS

WWW.CHAINSAWBABY.COM

OCH HOS UTVALDA ÅTERFÖRSÄLJARE

Hlt'n Cajon Drum

Kan ersätta ett helt trumset på små scener och i studio. Hlt'n Drum Cajon är svensktillverkad och håller mycket bra kvalitet för priset. Royäl sejmekanik, gummitötter & mkt bra resonans. Nya modellen är snygg också - ser inte ut som en brödbak.

1.295:-

Brauner Phantera & Phantom Classic

Recension i Studio: "Leta du stormembransmikrofon i prisklassen under 20.000,- är Brauner Phantom Classic och Phantera mycket hela alternativ till konkurrenter både med och utan rör." Phantera 14.995,- Phantom Classic 13.333,- jam.se

2.995:-

AdrenaLinn III En helt jättkul burk från Roger Linn - en lättanvänd gitarreflekt, looper, multieffekt, trummaskin osv. m ett helt unikt tänkande.

Mbox 2 Factory

5.395:-

Digidesign Mbox 2 Factory m Pro Tools LE + Pro Tools Ignition Pack samt Plug-ins värda över 10.000,- som Moogefrager, Joemeek Compressor & Mesqualizer, Cosmonaut Voice m BombFactory och Digidesign pluggar mm. Kolla in all om erbjudandet på jam.se

Ultimata studioulurar!

1.395:-

K271

NYHET!

C214

3.995:-

Som en C-414 fast kardoid, låter otroligt bra i relation till priset. Högsta AKG-kvalitet, tillverkad i Wien. Priset inkluderar väska, upphängning och puffmuff.

JJ LABS BMC2

En riktigt snygg, definierad diskant som passar mycket bra för studiospejning, ett stort frekvensomfång och en låg prislapp = succé. Den här modellen har blivit en riktig storsäljare som väl kan mäta sig med betydligt dyrare modeller från andra välkända tillverkare. Omkopplare för -10dB & Bass Cut. Shockmount ingår

795:-

Tål tuffa tag!

SX MD160/D/BK

Vår storsäljare - nu med Rosewood i greppbräda och stall och ännu bättre sound!

Lättspelad
Bra sound
Tål det mesta
Lågt pris!
895:-

Zoom S2t

1.695:-

Zoom S2t Stack Package: Ett nytt koncept. USB-ljudkort med rör-preamp och fantommatad mikingång, direct monitoring mm. Cubase LE4 och Guitar Rig LE ingår! Kolla mer på jam.se

Klassisk Nylonsträngad

Eagle Eaglesias CC12

995:-

En riktigt bra klassisk nylonsträngad modell i svart eller natur finish. Ta med annonsen in till butiken så drar vi av 100:-

Tanglewood

TW115ASCE

Cutawaymodell med förmåligt B-band miks-system, solitt lock & botten - låter kalas akustiskt också. Proval

4.400:-

5-pack ukulele 899:-

Eagle UK-100/UK100 Flatulele 199:-/st

18 in - 8 ut!

ESI ESU1808

3.995:-

ESI ESU1808 - ett mobilt interface för PC/MAC med hela 18 ingångar varav 12 balanserade line och 2 mik med XLR och fantommatning som dubblar som instrumentingångar. Kolla jam.se

Black Mamba DD506

Stabilit digitalset med bra känsla och utmärkt triggning USB-analys. Kolla all om det på jam.se

4.995:-

Ringway TD90

Digitaltrumset med vanliga pads + stämbar virvel med säg samt en modul som triggar mycket bra. Allt du ser på bilden ingår samt en trumpest. Egen import = extra prisvärt. 64 toners polyfon, 206 sound, 50 preset-kits och 5 user-kits, många finesser. jam.se

3.795:-

DSI Prophet '08

"Quite possibly the best-sounding, most fun-to-play analog polysynth in the history of keyboards" Keyboard, Nov. 2007

16.995:-

USB MIDI-kviatur/controller, ljudkort, synthesizer, Effektprocessor - allt-i-ett.

Novation Xio 25 (3.995:-) NU 2.595:-
Novation Xio 49 (4.995:-) NU 3.195:-

DEMOLITION MAX!

4.795:-

RAZOR

RAZOR Vulture Vee VS Dubbla humbuckers, mahognykropp.

Gigbag ingår. Finns även i ljus könn natur

2.795:-

Zoom H2 - allt-i-ett-bulle

En professionell inspelningsmanick! Klarar alla typer av inspelningar, komprimerat och okompr. Inbyggd USB 2.0 interface för att överföra till datorn. Sätt den på ett stativ och gör din egna bootlegs. Allt du behöver finns i denna fantastiska bulle. 1.995:-

USB Controller Keyboard

Svensk brux!

NYHET!

JJlabs KS25B-USB har alla controllers du behöver i ett smidigt format. Plug&Play. XP/Vista/OSX.

795:-

ESI nEard5 eXperience. Våra egna favoriter bland aktiva studiomonitorer. Egen import = kanonpris!

2.495:-

3.750:-

Gör oss glada igen! Kom in och dra en vits, så får du en T-shirt!

Gäller alla JAM-butiker!

Sommartorka, inte en kund i butiken...

Erik & Stig i Örebro deppar

Stockholm - Göteborg - Malmö
Linköping - Örebro - Skellefteå

Webshop: www.jam.se

14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp

Med res. för ev. prisändringar och rullen korrekturenläsning - priser från 18 juni 2008

häftig musik. Midget för in bluesen i nutiden. Hoppas inte djävulen fångat mig för evigt nu, för jag njuter verkligen av det här. Jag hoppas att alla budskap är ren sarkasm, så att jag kan digga med gott samvete.

MATHILDA DAHLGREN

ALANIS MORISSETTE

Flavors of entanglement
MAVERICK/WARNER

GG

Det har gått tretton år sen *Jagged little pill* kom ut, skivan som skulle innebära Alanis Morissettes stora genombrott tack vare låtar som *You oughta know* och *Ironic*. Nu är det 2008, och mycket har skett. Ett par skivor har släppts men ingen har lyckats nå samma nivå som den första. Inte heller *Flavors of entanglement*.

Alanis igenkännliga röst finns kvar, men det unika i musiken är som bortblåst och de flesta av skivans spår påminner istället om vilka anonyma radiolåtar som helst. Även om hon experimenterar med producenten och forna Frou Frou-medlemmen Guy Sigsworth (som tidigare jobbat med Björk och Madonna) och får till ett Frou Frou-inspirerat sound blir skivan inte mycket att lägga på minnet. Visst finns det något spår som är värt att lyssna på, som *Moratorium* och *Not as we*, men jag konstaterar ändå att det var mycket bättre förr.

JENNY BRINCK

N.E.R.D.

Seeing sounds
STAR TRAK/UNIVERSAL

GGG

I början av 00-talet var The Neptunes världens hetaste producenter och deras band N.E.R.D. sådär truckerkeps/helarmsgaddningscoola att man höll på att skita ner sig.

Sedan dess har Timbaland stulit alla duons stora kunder (inklusive Justin) och den beat-baserade rockgenren N.E.R.D. kreerade har planat ut. Pharrell och Chad har så klart fortfarande potentialen att återuppfinna sig själva och hela världens popmusikupplevelse, men tyvärr så verkar N.E.R.D. fastnat i en återvändsgränd där de fortsätter att experimentera med rockriff, plastiga beats, popharmonier och skejtattityd medan publiken söker efter något nytt och spännande.

Och det smärtar mig att konstatera detta. *In search of...* var en sjukt stor upplevelse när den landade – där var bandet verkligen the shit. Men 2008 levererar de bara kompetent semi-inspirerad välproducerad funksoft dansrock. Känslan av hobbyprojekt är överväldigande.

GARY LANDSTRÖM

THE OFFSPRING

Rise and fall, rage and grace
SONYBMG

G

Det har redan gått fem år sedan The Offspring skulle sno Axl Rose "kommande" albumtitel *Chinese democracy* för att namnge deras förra platta *Splinter*. Nu är de tillbaka med tolv nya låtar som fortfarande innebär en melodisk alternativpunk där de flesta riffen är gammal skåpmat. Det låter precis som man kan förvänta sig av ett band som låter allt mer likt Green Day och Sum 41. Förstasingeln är *Hammerhead* och någonstans redan där börjar intresset svalna och kanske finns det inte så mycket mer att hämta från det här bandet. På albumet *Americana* fick man i alla fall ut melodier som kunde fastna och här är låten *Let's hear it from rock*

bottom den enda som kommer nära. Kanske ett inbitet fan får ut mer gott än jag ur *Rise and fall, rage and grace*.

ALEXANDRA BENGTSOON

RATATAT

LP3
XL/PLAYGROUND

GGGG

Duon Ratatats låtrecept är lika enkelt som det är effektivt och välsmakande. Det består av en del melodiska, utsmetade pudelrockriff, och en del trummaskinskomp trampandes i hiphoptakt. Tjoff, tjoff. Klart. Vill man ha ett helt album, bakar man ytterligare tio. Vill man sedan ha ett till, gör man bara om hela proceduren från början, samt kryddar lite till. Tjoff, tjoff.

Det borde kanske inte fungera, men det gör det. Ratatats självbetitlade debut var grym, och uppföljaren *Classics*, som ju bara var lite mer av allt, bevisade att konceptet höll, att de enklaste idéerna ibland också är de bästa. Men det finns såklart en gräns för hur länge man kan leva på en och samma sak innan man tröttnar. Lyckligtvis verkar Ratatat vara medvetna om det, och på LP3 gör de sålunda sitt bästa för att förändra sitt väl beprövade recept – kryddar lite annorlunda, utforskar lite nya stämningar och smaker.

Först och främst är albumet inte riktigt lika väl lämpat som tilltugg till förfesten som föregångarna. Tempot är aningen lugnare, stämningen aningen mer lägmäld och tankfull, samtidigt som musiken ändå är lika varm och melodisk som vanligt. Varken gitarren eller trummaskinen är heller lika framträdande, medan däremot syntar och akustiska instrument tilläts ta mer plats. Dessutom blandas hiphoptakterna denna gång ut med några nypor reggaegung och housedunk. Resultatet är Ratatats hittills mest omfångsrika album – subtilare i smakerna, men samtidigt mer varierande och mångsidigt.

Det här låter kanske konstigt, men ibland när jag lyssnar på LP3, tänker jag faktiskt på svenska, numera saligt insomnade Sagor & Swing – en annan duo med ett mycket enkelt, mycket effektivt och välsmakande recept. Även Sagor & Swing förändrade för varje album detta så mycket som uppsättningen tillät, och när det inte gick längre, slutade man med flaggan i topp, långt innan någon hunnit tröttna.

Och jag känner på mig att Ratatat inom en överskådlig framtid kommer att göra sorti på ett liknande vis, för, som sagt, duon verkar vara så väl medveten om att det finns en gräns för hur länge man kan leva på en och samma sak innan man tröttnar. Och om det visar sig att just LP3 är denna sorti, är det en alldeles utmärkt sådan.

FREDRIK FRANZÉN

SIGUR RÓS

Med sud i eyrum vid spilum endalaust
XL/EMI

GGGG

Sigur Rós, det något utöver det vanliga bandet från Island, som sjunger på sitt eget, påhittade språk och som satt i princip tysta under en hel radiointervju i direktsändning i engelsk radio, släpper en ny skiva. Skiva nummer sex i ordningen, studioalbum räknat.

Det känns som Sigur Rós i och med *Med sud i eyrum vid spilum endalaust* landar. Nu kommer lugnet efter de orgasmiskt känslostormande låtarna som *Glósóli* från *Takk...* eller klassikern *Svefn-g-englar* från *Ágætis byrjun*. Som en

behaglig mättnadskänsla sprider sig den här skivan i mitt medvetande, som en sval sommarnatt efter en alldeles för varm dag. Om bandets tidigare alster varit aningen mediativa, elektroniska och svävande, så är det här albumet mycket mera direkt, klart och närbart, mer tillhörande vår värld. Det är nästan som att *Med sud i eyrum vid spilum endalaust* skulle kunna komma från ett ganska ordinärt, modernt popband, så klart med känsla för stil och karaktär.

Vissa spår, som *Vid spilum endalaust*, med blås och riktig refräng, känns riktigt trevliga och glada och lätta att ta till sig. Om det sedan är bra eller dåligt att Sigur Rós går åt det här hållet är upp till var och en att avgöra. Jag tycker om skivan och jag tycker om Sigur Rós tidigare skivor med, men stilistiskt sett skiljer de sig åt. Kanske som sig bör, även om vissa fans eventuellt försvinner för att ersättas av nya entusiaster. Outrospåret *All alright* är en fantastisk vacker ballad och Jon Thor Birgisson's sång alldeles gudomlig. Jag förstår återigen att Sigur Rós är något extraordinärt.

KARIN KNAPE

SILVER JEW

Lookout mountain, lookout sea
DRAG CITY/BORDER

GGGG

Ett The National som druckit en del whiskey tillsammans med Johnny Cash för att få rätta klangen på rösten kan Silver Jews liknas vid. Bandet som innehöll Pavement innan Pavement kom till består numera bara av David Berman och hans fru Cassie när Silver Jews sjätte album släpps.

Lookout mountain, lookout sea är en väldigt upbeat skiva som nästan aldrig slår nedåt. Den bryter ut i lustiga dansanta rytmer som nästan blir lite löjligen tillsammans med texterna som David Berman sjunger ut. Fast det går inte släppa att det är fartyllt och underhållande på ett lika positivt sätt.

ALEXANDRA BENGTSOON

SPORTKLUBBEN

Sportklubben och valrossarna
EGENUTGIVNING

GGGG

Det är svårt att avgöra innehållet på Sportklubbens album genom att titta på omslaget. De lätt naivistiskt serieliknande figurerna och de grönbeiga färgerna ger liksom inga ledtrådar, precis som med kombonamnet och albumtiteln.

Fast på ett sätt känns det rätt funnet när man till sist lyssnar. Som ett obestämt uttryck där lika delar jazz, folk och visa, allt med någon sorts svenskt robust grundprägel, försöker kämpa om uppmärksamheten. Det som känns bäst är att det sällan låter sig fastna i någon klyscha, utan lyckas hela tiden, kanske tack vare det lätta och nästan återhållet lekfulla anslaget, bryta sig loss och slita sig fri. Att just slita sig fri, eller att aldrig låta sig fjättras, att ständigt låta musiken yra, blåsa omkring, hitta nya miljöer och nya synsätt. Lite så låter faktiskt Ida Quarnström och Ämma Hildebrand som utgör Sportklubben. Ett märkligt namnval, men musikaliskt är det bara självklart.

MAGNUS SJÖBERG

DRAGONFLY FESTIVAL

August 29-31

festivalen för fantasin....

Musik, konst, film och folk tillsammans i en forntidsby under sensommarens skönaste helg.

Gäster:

- Little Dragon
- Kultiration
- New Tango
- Orquesta
- Tennis Hero
- Tora Vinter
- Obliq
- The Liptones
- & många fler internationella artister...

Lyssna, läs mer och köp biljetter på www.dragonflyfestival.org

Elkehogens Forntidsby, Asarp, Västra Götaland, Sverige

3 dagars pass 575 sek inkl. camping
Ungd 350 sek. u12 års gratis.
(dags pass tillg.)

album

STEREOLAB

Chemical chords
4AD/PLAYGROUND

GG

Londonbandet Stereolab är tillbaka med en ny skiva, och en hel värld av tjocka glasögon-bågar jublar. *Chemical chords* är till bredden fylld av det som bandet sedan starten 1990 har förknippats med – söta melodier, tjocka gitarrmattor, blippande synthljöd och småknasiga infall. Den charmiga oberäkneligheten har blivit en så pass cementerad del av bandets ljudbild att man, paradoxalt nog, vet vad man kommer att få höra redan innan man sätter på skivan.

Det behöver inte vara negativt, och speciellt inte i Stereolabs fall. Men här känns det tyvärr som att de tidigare ofta fantastiska popmelodierna fått stryka på foten för att ge plats åt ytterligare några schizofrena infall. Det är inte mycket som sticker ut, det känns som att ha förväntat sig Joy Division men fått The Bravery. Stereolab har följt sin egenhändigt skapade mall till punkt och pricka, men hjärtat glömdes någonstans på vägen.

REBECCA AHLBERG

STREET DOGS

State of grace
HELLCAT/BONNIERAMIGO

GGGGG

Street Dogs befäster med sitt nya album ännu mer att Boston har blivit, och numera vedertaget är, street-punkens huvudstad i USA.

Första låten ut, *Mean fist*, är som titeln antyder precis den knytnäve i "fejan" som man vill att öppningslåten på ett album ska vara. Klockren inledning. Andra spåret, *Kevin J O Toole*, har en refräng som gör att man bara vill sjunga med och efter det följer man upp med en lysande cover på The Skids klassiker *Into the valley* från 1979. Den feta produktionen tillåter detta tilltag, som annars skulle kunna vara ödesdigert, då denna låt verkligen kräver en massiv ljudbild, och det har The Street Dogs.

I låten *Two angry kids* plockar de fram slide-gitarren och liksom demonstrerar att nya gitarristen Marcus Hollar är importerad från Texas och i sjätte spåret *Elizabeth* kommer de anglosaxiska och irländska rötterna fram. Det är precis som något man bara suttit och väntat på.

State of grace är ett fulländat streetpunk-album. Det blir inte bättre än så här helt enkelt. Det är inte en tråkig sekund från start till mål. Gå genast till din skivhandlare och glöm inte att ta vägen förbi bolaget för en kasse kompatibel

UNLEASHED

Hammer battalion
STEAMHAMMER/BORDER

GGGGG

Vilken makalös lätskrivarkvalitet det finns i Unleashed. Jag tyckte *Midvinterblot* från 2006 höll klass, och detta är bättre! För er som ännu inte upptäckt detta band – Unleashed spelar dödsmetall som är mörk, klädd i stripigt hår och bombarderad med nitar. De frambringar ofta känslan av makt i sin musik, mycket tack vare Johnny Hedlunds torra, rostiga growlsång som låter som om han ser ned på allt och alla. Eller som om han är bitter, om man vill se det så.

Samuel Adams-öl. Du kommer annars att sakna den när du lyssnar på detta mästerverk.

CARL THUNMAN

JACK TEMPCHIN

Songs
NIGHT RIVER/HEMIFRÅN

GGGGG

Jack Tempchin känns lite som en "trucker", som får tid att tänka över livet under sina långa turer med lastbilen, men en ovanligt intressant "chaffis". Han har smittats av Bruce Springsteen och Tony Joe White på vägen, men har muterat viruset till något eget som kan motstå yttre påverkan.

Första skivan gavs ut redan för 30 år sedan och han har komponerat hits åt Eagles. Det anspråkslösa albumnamnet tyder på en enkelhet som beskriver skivan bra. Tempchin sjunger återhållsamt men känns samtidigt fulladdad med tyngd och krafter som då och då bryter loss. Känslosamma countryballader blandas med lite rockigare, bluesy stuk. Mitt i allt dyker det upp en bossanova-låt som jag tycker är lite malplacerad, men annars är variationen väl avvägd. Avspänt och stabilt likt en lastbil som ligger tryggt på vägen. Han vet vad han gör, vilket får en att känna sig riktigt tryggt. Jag får ett tydligt behov av att lyssna flera gånger i sträck.

Sedan vill jag passa på att berömma det färgstarka, konstnärliga omslaget, som ger en god föräning om de fina stämningsväxlingar skivan uttrycker.

MATHILDA DAHLGREN

US CHRISTMAS

Eat the low dogs
NEUROT/BORDER

GGGGG

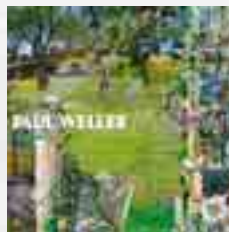
Självklart ligger det ett löjets skimmer över ett band som döper sig till US Christmas. Det går inte att snacka bort ett sånt val av bandnamn. Och självklart blir det lika svårt att förbise namnet och lyssna på vad de presterar musikaliskt. Jag är innerligt glad att jag hade den förmågan och styrkan att göra det med US Christmas.

Det här är nämligen ett gäng från Marion, North Carolina i USA som helt enkelt spelar space rock. Tänk dig ett Neurosis med ett litet leende på läpparna så har du US Christmas. Flytande och kristallklara gitarrer ligger och svävar över hela ljudbilden. Som kondorer. I mitten står sången som stundtals är hardcore-aggressiv tillsammans med en theremin. Instängda nere i källaren står bas och trumma

Det är dumt att trä favoritlåtar på halmstrå när jag tycker hela albumet håller hög klass, men jag gör det ändå; *This day belongs to me*, *Long before winter's call* och *The greatest of all lies* ger mig gäshud.

TORBJÖRN HALLGREN

redo att vilken sekund som helst spränga dörren och flyga upp. En av årets låtar finns även här i *The scalphunters*. Hawkwind för 2000-talet. Eller som bandet säger: "vår musik träffar hårt och skoningslöst". Bara att instämma.

PER LUNDBERG GB

USHER

Here I stand
LA FACE/SONYBMG

GGG

Pojkar växer upp och blir män. Och så även Usher som upptäcktes av La Face Records som 13-åring och släppte sitt första studioalbum när han var 15. Usher etablerade sig tidigt som r'n'b-stjärna och har släppt fyra album, nu aktuell med *Here I stand*. På sin hemsida, som han bygsamt döpt till usherworld, skriver han att *Here I stand* är precis vad fansen därute behöver.

Jag tillhör uppenbarligen inte Ushers fanskara (om inte min kortvariga fascination för låten *Yeah yeah* räknas) eftersom jag blev uttråkad efter fjärde spåret. Hans album kommer självklart att gå hem hos massorna, det kommer att bidra med två-tre radioplågor som plägsamt kommer att spelas överallt i sommar (vi har redan hört *I wanna make love in this club* till fördärv). Men balladerna min vän – de är och har alltid varit Ushers starka kort och på plattan är det även hans behållning. *What's a man to do* och *His mistakes* är inga mästerverk, men de är bättre än de 16 andra spåren tillsammans.

Hemma i mitt vardagsrum kommer inget av denne artist att gå på repeat. *Here I stand* är för förutsägbart, för enkelt, för snarlikt allt annat Usher. Arton låtar om kärlek och förhållande, som ersätter tidigare texter om sex och flirt, är för mycket. Jag orkade inte ens lyssna klart på hans självömkande. Det är tyvärr precis vad som kan förväntas av en artist i Ushers R Kelly-imiterande kaliber.

THERESE AHLBERG

MARTHA WAINWRIGHT

I know you're married but I've got feelings too
DROWNED IN SOUND/BONNIERAMIGO

GGG

2005 släppte systemen till underbarnet Rufus Wainwright sitt debutalbum och nu tre år senare kommer uppföljaren till succén, *I know you're married but I've got feelings too*.

Jag påminns om en annan talangfull sångerska när jag hör Martha Wainwright, nämligen Beth Orton. Det som skiljer dem åt är att det finns en mer kommersiell sida hos Wainwright. Allt känns lite mer radiovänligt från hennes håll.

Comin' tonight är en låt med en intensitet och himmelsk refräng som kommer spelas åtskilliga gånger på min Ipod i sommar. *You cheated me* varvar ner skivan och Anthony & the Johnsons-vibratoto på sången kommer in som en beständsdel på resterande delen av albumet. Tyvärr så varvas skivan samtidigt ner lite och jag saknar den underbara början som bådade så gott.

ALEXANDRA BENGTSSON

PAUL WELLER

22 stories
ISLAND/UNIVERSAL

GGG

22 stories är Paul Wellers nionde soloalbum. När man lyssnat igenom det första gången dyker tre frågor upp: Varför spelar man in en

skiva med 21 låtar? Varför är en av dessa låtar ett spoken word-spår? Varför är ytterligare en av låtarna ett samarbete med en Oasis-kretin?

Frågorna får aldrig några svar under de efterföljande lyssningarna och man får vara nöjd ändå. För *22 stories* är, faktiskt, bättre än väldigt mycket som Paul Weller gjort sedan den tretton år gamla *Stanley Road*. Trots den inte så lite manerade testa-gränser-attityden (Weller nosar på allt från jazz och krautrock till electronica och Bowie-glam!) så finns det en hel del låtar som faktiskt är mer än bara bra. *Empty ring* kan faktiskt vara det allra finaste han gjort sedan The Style Councils *Long hot summer*.

Men en rejäl gallring bland låtmaterialet hade Paul Weller mått bra av. För det måste väl finnas ett mellanläge mellan dötrista bluesfolkplattor och 21-spårsskivor?

DANIEL SWEDIN

WOLF PARADE

At Mount Zoomer
SUB POP/BORDER

GGGGG

At Mount Zoomer är inget lättillgängligt verk. Wolf Parade följer upp 2005 års *Apologies to the Queen Mary* med en mastodot som går emot alla förväntningar. Eller alla förväntningar utom *en*; Wolf Parade skulle inte ge ut undermålig musik. Att resultatet skulle bli något av fantastiska proportioner var det inga tvekel om från min sida.

Möjligen tappar Wolf Parade en del av sin mer poppiga publik. *At Mount Zoomer* kan ses som en modern tolkning av 70-talets progressiva rock som Genesis *The lamb lies down on Broadway*. Men även om det pratas en del om progressiv rock, som fått oförtänt dålig klang i samtida folkmun, i samband med Wolf Parade nuförtiden bör ingen avskräckas. Inga omstruktureringar vad gäller musikalitet, melodier och sound här inte. Den enda egentliga skillnaden är att låtstrukturerna luckrats upp till förmån för längre, mer komplexa kompositioner. Efter ett antal genomlysningar faller bitarna givetvis på plats och man får ta del av den söta smaken av *California dreamer*, *Soldier's grin*, *Kissing the beehive* och *The grey estates*.

Wolf Parade-fans, är ni redo att uppgraderas till nästa nivå?

CHRISTIAN THUNARF

WONDERLAND

On the barricades
TALKING MUSIC/BONNIERAMIGO

GGGGG

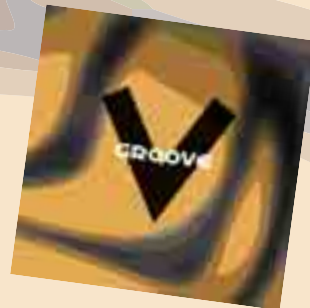
Detta debutalbum är första gången jag bekantar mig med Örebro-kvartetten Wonderland och det är en helt och hållet angenäm bekantskap. Grabbarna lirar en tung och rockig punk, med meningsfulla texter på engelska och schyssta melodier ovanpå de larmiga riffen. Det är lite old school-HC, en nypa rock'n'roll och en aning street/skate-punk. Jag tror jag törs gissa på att hemmasönerna Millencolin varit en stor inspiration för Wonderland.

Musiken sticker ut och är bättre än de ordinarie average-banden. Låtar som *On the barricades*, *Godspeed to you*, *Big brother*, *What's my name what's my number?* och *You* är alla suveräna punkpärlor som glänser och tilltalar. Way to go!

CARL THUNMAN

CD 5 • 2008

Sommar, sommar, sommar – när solen steker vill vi att livet ska leka! Och Groove har det perfekta soundtracket till långa dagar utomhus. Ny svensk musik du inte visste du behövde, och ett par utländska rökar som gräddes på moset. För att få Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen!

1 Nina Natri

Destroyer

Musikalisk erfarenhet i popsvängen som inte minskat hennes nyfikenhet resulterar nu i charmant moderna syntproduktioner som lyfter upp Nina Natri i strålkastarljuset igen, denna gång kanske än mer än senast med poporkestern Fidget. Charmiga Natri har nämligen alla förutsättningar att haka på Robyns svenska framgångståg ut i världen. Det inser man när man hör coola Destroyer.

www.ninanatri.com

2 Jaeger

The vibe

Visst känner man vibben! Stockholmare Jaeger levererar fett med beats och ett flow vårt stora lyssnarskara. För *The vibe* är en partydänga med blinkningar åt allt som är levande och spännande i hiphopgenren. Det är bara att plugga in i vibben och njuta av vad denna electrobe-strödda låt har att bjuda.

www.swinginhut.com

3 Death Cab For Cutie

I will possess your heart

Från bandets sjätte fullängdare hämtar vi denna ryggradskittlare så snärjande att du inte vill ha nåt annat. Tänk dig den snyggaste poppen du vet kryddad med vacker sång, smarta texter och ett funkigt men återhållet komp – och en klangrymd i ljudbilden där pianot briljerar så har du en bild av hur *I will possess your heart* låter. Okej, dags att upptäcka dem?

www.deathcabforcutie.com

4 C'mon Crimson

Heartbeat

Fem indiepoppare från Lund utgör orkestern C'mon Crimson och här presenterar de sig för Sverige via härligt nynnvänliga *Heartbeat* som är en sida av bandet. Deras lägstanivå är hög på myspace, jag märker att deras snirkliga och mysiga pop letar sig in mer och mer. Här passar uttrycket up and coming kanon.

www.myspace.com/cmoncrimson

5 Opeth

The lotus eater

Att Sverige är världsledande på att få fram fantastiska hårdrocksband är inte längre någon hemlighet. Hela världen vet att Opeth är bäst på progressiv metal. De är proggtigt svängiga samtidigt som deras benhårda attack hugger efter benen. Och de är inte försiktiga med att spela långa låtar, sköna flumpartier skapar ett härligt flöde i exempelvis *The lotus eater*.

www.opeth.com

6 Groundless

Adrenaline

Groundless är ett gränsöverskridande samarbete mellan Norge och Sverige. De spelar sveltig jävlaranamma-rock'n'roll med metalförtecken och vissa hårda grungetongångar. Influenserna sträcker sig från Pantera till Maiden via NOFX. Helt enkelt ett jävla ös och underbart stökigt i all sin headbangande prakt. Missa dem inte om du får chansen.

www.groundless.se

7 Scar Symmetry

Artificial sun projection

Här är ännu mer hårda svängningar. Blandar man skön hederlig svensk döds med stor känsla för melodier så får du Scar Symmetry. Melodisk, hård och glänsande metal som lätt tar över rummet om du släpper in den. Soundet är metalliskt och stålblänkande med sina huggande gitarrer. Och solona är bara ashärliga!

www.scarsymmetry.com

8 Chrome Division

Booze, broads & beelzebub

Motörhead får passa sig, platsen på tronen är hotad. För Chrome Division från Norge vill utmana om titeln bästa party-rock'n'roll-bandet på planeten. Lättiteln säger allt om bandet som leds av Dimmu Borgir-sångaren Shagrath. Det går fort och det är så kul att man nästan blir snurrig i huvudet. Rock on!

www.chromedivision.com

9 Glasson

You are the first

Denna rocktrio från huvudstaden kretsar kring begåvade sångaren och låtskrivaren Johan Glas-

son, de jobbar för närvarande med material till sin debutplatta. De tre killarna gillar att krama ur sig boogiekrångande distrock med hög charmfaktor full av spännande vändningar. Skön 60-talskänsla är grädden på moset.

www.glasson.se

10 Kristian Anttila

Smutser

Göteborgs och Sveriges nästa stora stora popstjärna bör vara denne särling. Det är i alla fall många på Groove övertygade om. Kringelikroki-ga anthems som denna är som gjord för Allsång på Skansen, om livet vore rättvist. *Smutser* är första singel från storbolsalbumet *Lille Napoleon*. Vi alla står i givakt och applåderar när Kristian sjunger skruvat vacker pop.

www.kristiananttila.com

11 EAS / Svart bröllop

Ung och döende

Intensiteten är hög i denna in your face-pop av finaste märke med en refräng som blir svår att skaka av sig. Bandet med det underliga namnet gör även reggaeinspirerade låtar och fullängdare kallad *Kärlek gjord av hat* väntar runt hörnet, nationell indieberömmelse likaså? Jag ser i alla fall fram emot att höra mer av denna märkliga hybrid.

www.easonline.se

12 Ashes Of Man

No more blood

Yep, första bandet från Flen sätter sitt avtryck på Groove-plattan – och med sin energi och gitardominerade hudflägarrock i alternativfåran låter de mycket mer spännande än hemorten antyder. Det är rakknivssvast och engagerande, fartfylt och tajt. Ashes Of Man är en hemlighet på väg att släppas ut.

www.ashesofman.com

13 Odd Perspective

To simplicity

Dessa fyra grabbar och en tjej knäpar ihop poplåtar i sömländska Kungsör som de sedan på ett morrisseyt sätt levererar med värme och närhet. De känns genuina, lite gråtmilda och episka på nåt sätt. Våldigt svenska således, även om en brittisk singer/songwriternär närvarande. Utspilet och framförandet kan vara bandets största styrka.

www.myspace.com/oddperspective

14 Jonas Game

Fish & sharks

Ja, vad säger man om denne speleviker? Den glädje som Jonas Game utstrålar går inte att ignorera. Episk popmusik från Göteborg som inte är klädd i sjömanskostym hör till ovanligheterna. Men Jonas Game är långt ifrån vanlig och det tackar vi för. Han har definitivt gått vidare efter karriären med Bad Cash Quartet. Kampen på gräsrotsnivå fortsätter.

www.myspace.com/jonasgame

15 Anna Franzon

Pennybridge

Anna Franzon från Stockholm är en berest dam. Hon har spelat på gatorna i ibland annat Barcelona och ska till Boston och plugga snart. Och hennes band heter Sthlms Snyggaste Band. *Pennybridge* är en storslagen och atmosfärsikt poplåt med snygga detaljer. Det här kan vara Sveriges nästa stora musikexport. För Anna gör närgången och mänsklig musik som kryper in under huden.

www.myspace.com/annafranzon

16 Polly Tones

For Ester

Den här akustiska Umeå-duon såg dagens ljus sommaren 2007. Med gitarr och sång vill Polly Tones göra finstämd och vacker popmusik på hög nivå. En sak de lyckas alldeles utmärkt med. Viktor Näslunds skönt knäppande akustiska gitarr och Malin Dahlgrens undersköna närvaro vid mikrofonen lämnar ingen oberörd.

www.myspace.com/pollytones

17 Chris Wood

You light my fire

Från Nacka utanför Stockholm kommer Christoffer Schoug, eller Chris Wood som han kallar sig. Han är en fantastisk gitarrist och sångare. På låten *You light my fire* låter han som en hel orkester fast det "bara" är akustisk gitarr. Dessutom sjunger han helt gudomligt. Gillar man Nick Drake och José González så gillar man Chris Wood.

www.myspace.com/christofferwood

LUGER I SAMARBETE MED TELIA PRESENTERAR

NEIL YOUNG ^{CAN} AND HIS **ELECTRIC BAND**
N.E.R.D. ^{US} **FRANZ FERDINAND** ^{UK}
BRODER DANIEL ^S **SIGUR RÓS** ^{IS}
GRINDERMAN ^{UK} **SONIC YOUTH** ^{US}
THE SONICS ^{US} **THE FLAMING LIPS** ^{US}
HÅKAN HELLSTRÖM ^S
THE NATIONAL ^{US} **JOSÉ GONZÁLEZ** ^S
MANDO DIAO ^S **SILVERBULLIT** ^S
LOOPTROOP ROCKERS ^S **THE JUAN MACLEAN** ^{US}
OKKERVIL RIVER ^{US} **LYKKE LI** ^S **IRON&WINE** ^{US}
YEASAYER ^{US} **JOAN AS POLICEWOMAN** ^{US}
SAHARA HOTNIGHTS ^S **BURAKA SOM SISTEMA** ^{PT}
FLEET FOXES ^{US} **LIGHTSPEED CHAMPION** ^{UK}

KLUBBAKTER

GIRL TALK ^{US} **NO AGE** ^{US} **FAMILJEN** ^S **BUZZCOCKS** ^{UK} **A-TRACK & KID SISTER** ^{US} **DENGUE FEVER** ^{US}
GRAND ARCHIVES ^{US} **FOUR TET** ^{UK} **HOLY FUCK** ^{CAN} **FANFARLO** ^{UK} **DAPUNTODEAT** ^{UK} **THE DODOS** ^{US}
DARK MEAT ^{US} **THE GUTTER TWINS** ^{US} **INGRID OLAVA** ^{NO} **HENRY FIAT'S OPEN SCORE** ^{US}
LOUIS XIV ^{US} **THE MAE SHI** ^{US} **KLEERUP** ^S **THE HIGH HATS** ^S **FACA** ^{UK} **PACIFIC!** ^{UK} **SILJE NES** ^{NO}

KÖP BILJETTER PÅ

www.wayoutwest.se

BILJETTER SÄLJS ÄVEN PÅ BENGANS I GÖTEBORG OCH PÅ PET SOUNDS, RECORD HUNTER,
SOUND POLLUTION OCH BENGANS I STOCKHOLM. FAXTILDS SJ PÅ 0771-75 75 75, WWW.SJ.SE
ELLER I NÄRMSTA SJ RESEBUTIK INTRÄDE PÅ KLUBBAR I MÅN AV PLATS.

way out west

—GÖTEBORG 7-9 AUG 2008—

Presentatör

TELIA
www.telia.se/musik

Huvudsponsorer

SanDisk
WORLD UP

metro

SJ

Sponsorer

Renova
JC

plus energi
Scania

400

Mediapartner

THE VOICE

Partner

LUGER

Arrangör

LUGER

SMS: A WOW
TILL 72240
FÖR SPÄNNANDE
FESTIVALINFO

STEVEN ALVARADO

Let it go
MOTT RECORDS

GGGG

I Sverige är han inte så känd än, Steven Alvarado från New York, men har man väl hört honom så sitter han fast i hjärta och sinne. Han är dessutom uppbackad av musiker som stöttat storheter som Tom Waits och Lucinda Williams.

Med enkla, mestadels akustiska, medel framkallar han starka, laddade känslor. Första låten får mig att tänka på Ryan Adams 30-årskris-platta 29, som också den börjar med en kreativt energifyllt bluesrocklåt. Här bidrar Marc Ribot med passionerat elgitarrspel. Sedan blir det lugnare, men både text och musik är så okomplicerat direkt. Temat är det uttjattade ämnet "hjärta och smärta" men när Alvarado sjunger och spelar blir det inte för sentimentalt utan ärligt och verkligt – bara det är ett svårt vågspel i sig. Så här bra kan bara de operfekta låta.

Sången är inte insmickrande utan kommer rakt inifrån med självupplevda relationers uppgång och fall som drivkraft. Jag vill lyssna på Alvarado när bara han och jag finns i rummet, som att samtala med en nära vän. Vi kan ta oss igenom livets mörka sidor tillsammans och allt känns bättre efteråt.

En lite vemodig med samtidigt trösterik stämning sprider sig när skivan snurrat sitt sista varv. Få singer/songwriters når hela vägen fram, men Alvarado är nära målet. Han väljer sin egen väg, en lite mer svårframkomlig sådan men när han väl är framme lär han vara så mycket starkare än de flesta andra.

MATHILDA DAHLGREN

ASGÅRD

On the verge
PLAYGROUND

GGG

Det är Rysslands år i år. Melodifestival och hockey har fått erfara detta redan. Ska nu hårdrockarna få smaka på samma medicin? Skämt åsido, men Rysslands bidrag i melodifestivalen var ju verkligen inte "rätt låt vann". Killarna i Asgård kan dock inte hållas ansvariga för detta kardinalfel. Men Playground jämför dem faktiskt med några av de största namnen i genren, som Deep Purple, Rainbow och Malmsteen. Kaxigt, javisst. Men rättvist? Nej.

Asgård bör snarare jämföras med mindre kända symfoniska italienska och amerikanska power metal-gång som dominerar sitt sound med svulstiga keyboard-mattor. Därmed inte sagt att detta är dåligt. För det är det inte. Men man behöver inte överdriva. Det är förmodligen det bästa renodlade hårdrockband jag hört från det stora landet i öst so far. Grymma musiker och bra sång.

Jag säger som Captain Sensible sjöng på en Crass-singel på 80-talet: "The Russians are coming".

CARL THUNMAN

JOHN BATDORF & JAMES LEE STANLEY

All wood and stones
BEACHWOOD/HEMIFRÅN

GG

Två män med akustiska gitarrer arrangerar och framför Stones-favoriter. Och, visst, varför inte...? Ett par av arren är rätt kul att höra på, *Ruby Tuesday* blir ett slags amerikanskt tidsdokument ikoniserat över slutet av 60-talet, *Paint it black* nästan lättfullt uppgiven än frustrerad, *Satisfaction* har tappat rifet i country/bossa-land och vet inte var den ska ta vägen. Kul för ett par lyssningar, men precis som med resten av plattan tappar man rätt snabbt intresset. Precis som man trott blir inte Rolling Stones bättre av att muteras till James Taylor-låtar.

MAGNUS SJÖBERG

THE BEATITUDE

And the bag of cacaphony
HEPTOWN/SOUND POLLUTION

GGG

I den med skivan medföljande biografien beskrivs danska The Beatitude som "ett kärleksbarn avlat av no wave och pop-punk, med influenser från B52's, X-Ray Spex och Pixies". Visst, varför inte? Jag köper absolut den presentationen. De gör ju till och med en cover på Pixies-låten *Blown away*.

Jag skulle även kunna lägga till Siouxsie & the Banshees och tidiga Toyah. Soundet har något garage-aktigt över sig samtidigt som det är rätt arty. Men denna mix låter hur som helst cool och egen och jag blir tilltalad. Låtar som *La direction de la revolution* och *Hymn to the hen* är till och med helt makalöst bra. Om allt var lika bra som de hade detta tveklöst betytt fem G. Nu blir det tre mycket starka G istället.

Svenska Heptown Records upptäckte bandet på Myspace och kontrakterade dem omgående. Spännande och intressant!

CARL THUNMAN

BELPHEGOR

Bondage goat zombie
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

GGGG

Det är inte illa att i sin albumtitel pricka in tre ord av tre som alla får Beavis och Butt-head att hoppa i soffan av glädje. Vad som är ännu bättre är att musiken är lika lustfylld.

Belphegor från Österrike beskriver sin musik som förmörkad dödsmetall. Ganska fyndigt. Våldigt passande. Tillsammans med Nile, Behemoth och några till tycker jag detta är bland det bästa inom extremmetallen. Belphegor visar på vasst låtskrivande, och har modet att hela tiden befinna sig på gränsen mellan det röda och det gröna på

en mätare – inget är överarbetet. Kontraster mellan kraft och fart är väl utnyttjade.

I övrigt kan man undra vad som försiggår i bandlägret. Jag tror tre olika trummisar passerat revy senaste året. Gitarristen Sigurd syns inte till och sägs vara borta på grund av ögonoperation. Och i dagarna avslöjades det att bandet hoppar av elva spelningar med Nile till hösten, vilket påverkar oss här i Norden. Men såna besvikelser är väl helt i linje med ett band som är på jorden för att göra djävulens jobb.

TORBJÖRN HALLGREN

BLACKWINDS

Flesh inferno
REGAIN

GG

Svartmetall från Sundsvall låter i Blackwinds tappning rätt likt dito från andra trakter. Inte för att undertecknad är någon större kännare (eller för den del beundrare) av genren men visst har väl denna typ av svartpisk hörts förut? Större variationer i sång skulle antagligen pinnat upp ett snäpp i betygsstegen men i nuläget tilltalas jag inte nämnvärt av det köttiga infernot.

ROGER BENGTSOON

BOOKA SHADE

The sun & the neon light
GET PHYSICAL MUSIC/PLAYGROUND

GGG

Med sitt senaste album tog Walter Merziger and Arno Kammermeier världen, om inte med storm, så åtminstone med en frisk vindpust – väl utvädrad ur de västtyska källarvalvens kroppsvärma klubbmörker. *Movements* var en snygg och skicklig popularisering av en förhållandevis smal genre, en melodisk och visselvänlig variant av minimalistisk husmusik, väl förtjänt av de väldiga framgångar albumet rönt.

Och nu släpps *The sun & the neon light* – uppföljaren som är just uppföljaren, med att allt vad begreppet inbegriper. Det är ett filmiskt och konceptuellt album, som utforskar något diffust tema om kontrasten mellan solljus och artificiell belysning, mellan dag och natt, verklighet och verklighetsflykt. Det är ett stort och spretigt album, med tvära växlingar i tempo, takt och ton. Det förenar akustisk och elektronisk instrumentering, och på ett par av låtarna sjunger till och med Merziger. Kort sagt: *The sun & the neon light* är lite mer av allt.

Men ovan nämnda inslag tillför dessvärre inte något till Booka Shades musik, utan uppföljaren är tvärtom ett betydligt mindre intressant album än föregångaren. För det saknar kontinuitet. Det saknar den där väl avvägda balansen mellan melodi och minimalistiskt basgång. Det saknar *Darko*, det saknar *In white rooms* – dansgolvsbjäsarna som liksom lyfter allt till taket.

skivor

Därmed inte sagt att *The sun & the neon light* är ett dåligt album. Duon är ju långt ifrån några klåpare, albumet låter snyggt och är skinande välpolerat, och så länge de låter bli exempelvis stråkarna och den där klädframkallande sången, och istället fokuserar på det de gör bäst – skalpellvassa, svängiga husrytmer – då är naturligtvis Booka Shade fortfarande en kraft att räkna med.

FREDRIK FRANZÉN

THE BREEZE THE BREATH

Lieston

A WEST SIDE FABRICATION/BORDER

The Breeze The Breath är killarna som enligt egen utsago blev trötta på att hålla sig inom givna ramar och vara andra till lags. Jag funderar direkt på vilka musiker som gillar att vara andra till lags och hålla sig inom ramar. Det brukar inte vara drivkraften bakom skapandet. Hur som helst hoppas jag på en mindre explosion av sprängda gränser och kreativt nytänk när jag sätter på *Lieston*, men det som ramlar ur högtalarna är en spretig mix av tonårsrock.

Lugna strofer blir hardcore som blir electro för att sedan gå över i growlande och sliriga gitarsolon. Det låter som att killarna gått lös i en tysk studio och klämt in allt de tyckte lät bra på en och samma platta. Resultatet blir märkligt enformigt, oinspirerade. The Breeze The Breath behöver bege sig längre ifrån de där givna ramarna för att få den här hardcore-emon å la My Chemical Romance att kännas spännande.

MARIA PETTERSSON

DAVID THOMAS BROUGHTON

7 Hz

ACUARELA DISCOS/HEMIFRÅN

Som improvisationsmusiker inom folk/jazz är Broughton och hans band okej. Men sången är totalt och fullkomligt bedräglig. Tokbedräglig! Jag får ont i själen vid minsta hörbart läte. Och arrangemangen är varken revolutionerande eller intressanta. Hela plattan är som att lyssna på en replokalsession som utgivits dagen efter inspelning. Till vilken nytta? Nej, återkom när arrangemang finns och en riktig sångare värvats, tack.

CHRISTIAN THUNARF

CAMPER VAN BEETHOVEN

Popular songs

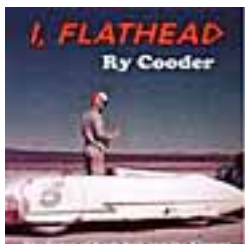
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

25-års jubileet av amerikanska bandet Camper van Beethoven firas med en skiva som innehåller 18 av deras, enligt någon, bästa spår. Camper van Beethoven spelar en musik som ibland är svår att ta på allvar med lättitlar som *The day Lassie went to the moon* vilket dock inte betyder att jag inte blir upprymd varje gång jag hör den.

Det är musik fylld av Pixies-lik pop blandat med punk och folk. Även om jag är lite emot idén med samlingsplattor har *Popular songs* fångat mig totalt. Kanske är det för att jag inte hört mer än klassikerna *Take the skinheads bowling* och Status Quo-covern *Pictures of matchstick men*. För mig var den här skivan i alla fall behövlig för att få mig att inse att Camper van Beethoven är ett band värt att utforska och inte låta det stanna vid ägandet av en samlingsplatta.

ALEXANDRA BENGTSSON

RY COODER

I flathead

WARNER

Ry Cooder avslutar sin *California*-triologi med ett album som matchar hans allra bästa stunder. Vi får höra historien om Kash Buk och alla andra karaktärer han mött på resan västerut. Både tempo och sound är avslappnat, och denna gången står Ry själv för sången på alla spår. Han blandar friskt blues, folk och country med en dos hederlig rock'n'roll. Att Ry är en fullfjädrad gitarrist har väl inte kunnat undgå någon, men här låter han istället melodi och texter stå i förgrunden. Som sommaren utvecklat sig i Sverige så kommer det här bli ett alldeles utmärkt soundtrack under de närmaste tre månaderna. Uppbackad av legendariska musiker som Jim Keltner och Flaco Jimenez har den legendariska gitarristen åstadkommit en skiva som inte kommer att göra någon besviken. Med skivan följer också en 104-sidig novell, som kompletterar berättelserna på skivan.

THOMAS RÖDIN

COWBOY PROSTITUTES

Swingin' at the fences

NICOTINE/SOUND POLLUTION

Jag har tidigare bara hört talas om detta band, som uppenbarligen består av tre örebroare och en inflyttad före detta London-rockare i och med basisten och suveräne sångaren Luca Isabelle (ex Sonic Boom Boys).

När jag lyssnade igenom plattan första gången kollade jag inte hur grabbarna såg ut, men musiken målade genast upp en fördomsfull bild av sprayade ståfrillor, bandanas, cowboyboots, tajta brallor, tatueringar och hela sleaze-bagen. För det låter onekligen massor av Guns'N Roses, Faster Pussycat, Cats In Boots och andra Hollywood-ikoner.

Jag blev därför lite överraskad när bandbilden visar upp fyra korthåriga killar som snarare ser ut att lira streetpunk eller "gearhead-rock" å la Demons, Robots med flera. Det kanske låter ytligt, men det var faktiskt oväntat och kul. Musiken är hur som helst helt lysande, oavsett hur bandet ser ut. Det är sleaze och det är tidiga Backyard Babies, även lite Diamond Dogs och Hellacopters. Och att de gör en punkig cover på Creedence Clearwater Revivals *Traveling band* känns bara bra och helt och hållet passande. Att de dessutom har ett svängigt lan Hunter/Boba Fett-piano med i sättningen lyfter det hela väldigt mycket och ger bandet ett mer originellt sound.

I ballad-introt på låten *Just as long* visar de också att de är ett band som behärskar variation och dynamik, även om låten rätt fort övergår i någon slags Cinderella-hårdrock. Nicotine Records är för övrigt ett italienskt skivbolag som även tidigare har gett ut bra svensk rock som The Sweet-backs från Karlstad.

Cowboy Prostitutes är sannerligen en glad överraskning! Backyard Babies borde ta med dessa snubbar på turné istället för malplacerade Takida.

CARL THUNMAN

DAEDELUS

Love to make music to

PLAYGROUND

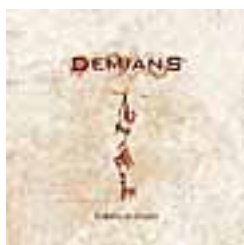

Daedelus, eller Alfred Darlington som han egentligen heter, har under de senaste åren gjort sig ett namn inom genren IDM (Intelligent dance music). Begreppet är ett samlingsnamn för den 80- och 90-talsmusik som använde mycket skumma ljud och konstig rytmik, vilket gjorde den svår att dansa till. Problemet med hans tidigare släpp har varit att de varit väldigt ojämnta och *Love to make music to* är inget undantag.

Det blandas och ges friskt och resultatet blir väldigt splittrat. Det känns som om man måste vara ett ganska hängivet fans av genren för att gilla detta och trots gästspel av namn som Paperboy och Michael Johnson så lyfter det aldrig riktigt. För mig personligen så hade det krävts

starkare melodier för att jag skulle ha kunnat ta åt mig den här musiken. Under de vokala partierna så lyckas jag i alla fall hålla koncentrationen uppe, men de instrumentala utflykterna känns mest irriterande och flummiga på ett långtråkigt sätt. Förvisso innovativt och udda, men samtidigt tämligen svårlyssnat och ojämnt.

THOMAS RÖDIN

DEMIANS

Building an empire

INSIDEOUT/BORDER

GGG

Nicholas Chapel får väl ses som något av en musikaliskt mastermind då han framför samtliga instrument och sjunger nio låtar han själv komponerat. Visserligen har det nu tillfogats musiker till den ensamma sättningen för att få projektet att agera live men likafullt är det imponerande att någon besitter denna mångsidighet.

Imponerande betyder nödvändigtvis inte att resultatet är enastående och precis så är fallet med *Building an empire*. Det är bra genomfört, hyggliga låtar och säkert intressanta texter men bränner knappast till och landar kring helt okej.

ROGER BENGTSSON

NEIL DIAMOND

Home before dark

COLUMBIA/SONYBMG

GGG

Neil Diamonds samarbete med Rick Rubin har gett lite liv i hans karriär. Eller nja, kanske inte karriären, som väl tuffar på, men kanske lite mer undanskynt för varje år som går. Men kanske väl låtarna och soundet får sig en välbehövlig injektion av vitalitet. För det känns inte så där trött och dammig som det lika gärna kunnat göra, och tidvis har gjort under de senaste decennierna. Sen är det ju en annan sak att det inte blir speciellt magiskt, utan ändå rätt ordinärt; habilt utan överraskningar. Visst finns det låtar som lyfter, men inte särskilt högt. Den som lyckas bäst är duetten med Dixie Chicks Natalie Maines, *Another day (That time forgot)*. Men det är ändå kul att höra Neil Diamond igen. Faktiskt.

MAGNUS SJÖBERG

DISTURBING FORESIGHT

De-grunged

DEITY DOWN

GGG

Holländska Disturbing Foresight spelade in denna platta 1993 men skivbolagsstrul gjorde att den aldrig släpptes. Av okänd anledning är det nu dags att servera världen hård-rock med punkig känsla och en del hiphop-influenser.

Textmässigt tas det upp relevanta ämnen som genetik, positivt tänkande, miljöförstöring och kapitalism men musikaliskt blir det sällan bättre än okej. Den charm sing-a-long-vänliga streetpunkande *Going to the pub* besitter speglar inte riktigt av sig till resterande spår men bidrar till en, om än svag, trea i betyg.

ROGER BENGTSSON

DORLENE LOVE

Exile deluxe

BIRDNEST/BONNIERAMIGO

GG

Dorlene Love har fått en hel del medieutrymme sedan släppet av debuten *Exile deluxe*, tack vare deras excentriska och unika mix av balkanfolk, klezmer och punk. Men det krävs mer än en gränsöverskridande approach för att imponera på mig. Jag tycker att idén skär sig redan i teorin.

Ge mig ren balkan eller klezmer och jag är med.

CHRISTIAN THUNARF

DRESDEN DOLLS

No Virginia

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

GG

Det första jag lägger märke till med denna skiva är att de gör en cover på Psychedelic Furs klassiker *Pretty in pink* från 1981. Nästa sak är att jag konstaterar att det är kul att Dresden Dolls också gillar den, men att det ändå är mer kul att höra originalet.

Jag zappar mellan låtarna och försöker hitta något intressant, men det är svårt. En av låtarna har i alla fall en intressant titel – *Lonesome organist rapes page-turner*. Det är förmodligen någon form av burlesk, svart humor som

jag inte helt förstår, men ändå roas av. Ungefär som en Bukowski-dikt.

I övrigt låter det som någon skum blandning av fransk gatumusik, Brecht, Brel och Dexys Midnight Runners. Tyvärr "inte min tea-bag" direkt.

CARL THUNMAN

THE DROWNERS

Cease to be

LISTENING-POST MUSIC

G

Slätstruken svärmorsdröms hårdrock likt detta går rakt ner i soptunnan. Inte till återvinningsstationen heller, utan till brännbart.

Jag kan inte på något sätt förmå mig att ta det seriöst. Ge mig hellre lite fin hiss-muzak. Distade gitarrer och texter som "she will be the perfect girlfriend" – som att lägga ett pussel med en hammare. Usch. Antingen spelar man hård musik, eller så gör man det inte.

CHRISTIAN THUNARF

FATE

Vultures

METAL BLADE/BORDER

GG

Jag är inte den enda som undrar – hur kan man ta ett så intetsägande bandnamn? Som dessutom redan är upptaget av det danska bandet Fate? Men eftersom jag inte heller tycker att musiken är särskilt snillrik så tänker jag inte försänka mig i större bryderier.

Kalifornien-Fate spelar dödsmetall med thrash och core som stöttepelare. Det är ett gäng unga, tekniska killar som vi säkert kommer att höra mer av – men då måste låtskrivandet sticka ut mycket mer. Det räcker inte att ha många bpm på plektrumhänden. Ett annat typiskt fel är att stapla olika riff på varandra som klossar, utan att tänka på hur de låter tillsammans i en och samma låt. Fixa till det där till nästa gång. Tyvärr finns det inte en enda låt som jag tycker är byggd på såna premisser.

TORBJÖRN HALLGREN

FILTER

Anthems for the damned
AFM/SOUND POLLUTION

GG

Det amerikanska rockbandet Filters största hit är *Take a picture* från 1999. Sedan dess har gruppen bara gjort ett album. Alla medlemmar, förutom bandets stomme Richard Patrick, har kommit och gått. Själv har han legat på rehab, och efter det filat på sin återkomst i form av fredssånger och Bush-kritik.

Det första som slår mig är att Richard Patrick försöker låta som Bono, med brasklappen att Patricks sångröst är betydligt mer anonym. Till detta kommer tradigt långsam musik, ofta utan driv.

Ändå räddar Filter sitt renommé på mållinjen med att i alla fall ha fått till några hyfsade låtar. Främst *What's next*, som han gör ihop med jag-är-med-lite-överallt-killen John 5. Men det hade inte skadat om någon i studion drog upp metronomen några varv. Det låga tempot är genomgående irriterande.

TORBJÖRN HALLGREN

FINGER ELEVEN

Them vs. you vs. me
LOBOTOM RECORDS

GGG

Kanadensiska Finger Eleven fick under fjolåret sitt stora genombrott i USA med *Them vs. you vs. me* och singelhiten *Paralyzer*. Och nu är turen kommen för Europa att få ta del av bandets mix av funk och rock.

Som en blandning av Chris Cornell och Spin Doctors levererar man kompetent radiovänlig rock som säkert har alla möjligheter att gå varm även i den svenska etern. *Paralyzer* står ut som den i särklass bästa låten, utan att det övriga materialet på nåt sätt är särskilt dåligt. En extra eloge också till sångaren Scott Anderson som med sin skönt avslappnade och samtidigt väldigt kraftfulla röst sätter stor prägel på gruppens sound. Kanske blir det i längden lite för dålig variation i tempo och stil, men i det stora hela så har man kommit upp med en ganska gemytlig liten skiva. Med en smakfull produktion, tajta musiker och en handfull starka refränger så kan det här nog bli en ganska trevlig europasatsning för bandet.

THOMAS RÖDIN

FLYING LOTUS

Los Angeles
WARP/BORDER

GGGG

Jag har bara besökt änglarnas stad en gång, och då fick jag faktiskt inte något vidare intryck av den. Platt, rökig och glödande het flöt den självbelåtet ut över San Fernando-dalen som ett avgasgrått, förvuxet luftsloft luften gått ur. Tyckte jag då.

Men Los Angeles är en sjukt stor stad, sjukt stor, och det är så klart ingen plats man känner och förstår efter endast ett kortare besök. Och nu när Flying Lotus döper sitt andra album efter hemstaden, blir jag sugen att åka dit igen. För det var ju så här jag trodde och ville att det skulle vara: en punkt där allt förenas och händer på en och samma gång.

Med enkla medel och små, små variationer porträtterar nämligen *Los Angeles* miljonstadens alla nyanser och kontraster. Här smälts jazz samman med G-funk med psykedelisk rock med surfpop, Mingus med Dr. Dre med Brian Wilson, Venice Beach med Compton, strålände solljus med de mest intensivt mörkblå skuggorna.

Resultatet är eklektisk, elektronisk, instrumental hip-hop i toppklass. Sådan har visserligen gjorts på liknande vis förut, men jag kan faktiskt inte minnas när den gjordes så här snyggt och svängigt senast. Flying Lotus framstår därför alltmer som den givna länken mellan analoga Madlib och digitala Prefuse 73. Och hans alster *Los Angeles*, det framstår som det mest självklart skinande och progressiva i genren på länge.

FREDRIK FRANZÉN

FOREVER SLAVE

Tales for bad girls
STEAMHAMMER/BORDER

G

Se upp! Spanska Forever Slave släpper ett knippe sagor om flickor du inte får umgås med för morsan, *Tales for bad girls*. Då förväntar man sig riktigt bäaad musik också. Med lite attityd. Metal och goth som vågar gå sin egen väg och en tjejs som sjunger som om hon hatade prinsessklänningar. Tji fick jag.

Mjäkigt, Evanescence-wanna be och tidsslöseri. När Forever Slave slänger in Cher-effekten på Lady Angellycas röst klappar jag in. Detta är för urvattnat för att lämna intryck. Textmässigt kanske det fortfarande är angeläget, sagorna kan mycket väl vara sedelärande för och om tuffa flickor. Men paketeringen slarvar bort det budskapet.

TORBJÖRN HALLGREN

FROM FIRST TO LAST

From First To Last
SURETONE/UNIVERSAL

GGG

När turnerandet för storslagna *Heroine* från 2006 var i sin linda började halsen krångla rätt rejält för Sonny Moore. Det blev till att lägga micken på hyllan för hans del och det tog ett tag innan gitarristen Matt Good tog över Moores roll. Visst, han gör det bra men som helhet är denna självbetitlade uppföljare en besvikelse jämfört med sin rappa och intensiva föregångare. Tempot har dragits ner och siktet är mer inställt på mognare post-HC/emo/rock än finurligt nytänkande. Det finns en del ljuspunkter på skivans andra hälft men transportsträckan dit är väl lång.

ROGER BENGTSSON

THE FUTUREHEADS

This is not the world
NUL/BORDER

GG

Tror inte att jag någonsin behövt så långt tid på mig för att skriva en recension som den här ömkliga notisen krävt, och orsaken är helt enkelt att jag är oförmögen att frammana en endaste identifierbar och levande känsla för den här stelopererade punkpastischen.

FREDRIK FRANZÉN

THEA GILMORE

Liejacker
BONNIERAMIGO

GGGG

Brittiska singer/songwritern Thea Gilmore har under de senaste åren gått från klarhet till klarhet, och bland fansen kan man hitta namn som Joan Baez och Bruce Springsteen.

Under de två år som förflutit sedan det förra skivsläppet så har hon både hunnit med att gå igenom en depression och att föda sitt första barn. Och det känns verkligen som om det är en annorlunda och mer vuxen Thea vi möter på *Liejacker*. Tidigare flitigt förekommande ämnen som feminism och samhällskritik har fått stryka på foten när hon istället har valt att låta texterna handla om händelser i det

egna livet. Hennes melodiosa folkrock bär här spår av såväl KD Lang och Tanita Tikaram och tillsammans med de beskrivande texterna så bildar de en vinnande kombination. Jag törs utan tvekan påstå att *Liejacker* är Thea Gilmores starkaste och jämnaste platta hittills och missa för allt i världen inte underbart vackra gitarrballaden *Rosie*. Som bonusspår finns här också en riktigt skön version av Dead Or Alive *You spin me round*.

THOMAS RÖDIN

ISABEL GUZMAN

Kill the boy EP

COSMOS/BONNIERAMIGO

GG

Man kan inte väga upp en vek sångröst med lite fraser på spanska, en meningslös remix och *Sin City*-estetik. Det hjälper inte. Electropop funkar inte heller om det inte finns någonting i den som är lite catchy, och får låtarna att göra avtryck i folks medvetande. Man måste märkas, stå ut lite. Skilja sig från omgivningen. Isabel Guzman och hennes EP märks inte.

EMMA RASTBÄCK

LAUREN HARRIS

Calm before the storm

DR2/SOUND POLLUTION

G

Hur ofta släpper en kvinnlig hårdrockssångare debutalbum i sitt eget namn? Oftast brukar sångerskan vara en del i ett band, med ett bandnamn. Men om man är dotter till legenden Steve Harris i Iron Maiden, som skivbolaget inte är sena att påpeka, är det tydligen bra marknadsföring att namnet Harris syns tydligt. Synd, för den sortens PR kommer i vägen när man ska lyssna på detta fördomsfritt.

Men vi skiter i Steve Harris ett tag och inriktar oss på musiken. Lauren Harris spelar rock'n'roll. Första låten är en AC/DC-rökare, med intro, vers, brygga och refräng. Ganska fyrkantigt med andra ord. Och så fortsätter det, mjäkigt, Joan Jettigt och idéfattigt; intro, vers, brygga och refräng. Intro, vers, brygga och refräng. Intro, vers, brygga och refräng.

Jag får ont i magen när jag ser framför mig hennes pappa lyssna på låtarna för första gången: Han tänker "Oh shit!", ler och säger: "Gud så bra!". Sen försöker han nymna på nån av de tradiga melodierna för att verka ärlig.

Jag tror att unga flickor som upptäcker det där med musik kan gilla detta. Pappas fans lär hon få svårt att övertyga under sommarens roll som förband. Detta är nämligen urkast.

TORBJÖRN HALLGREN

HELOISE & THE SAVOIR FAIRE

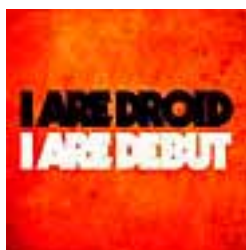
Trash, rats & microphones

SIMIAN/BORDER

G

Jag har svårt att förstå hur funken kunde nå några som helst framgångar ens på 70-talet. Det finns ingenting med musikstilen som tilltalar mig. Det hjälper inte om man gör det till en electrofunkcirkus och ges ut på Elijah Wood, det blir inte bättre för det. Dessutom är skriksång en konstart som få behärskar, och Heloise Williams är helt klart inte en av dem. Det händer sällan, men jag önskar att jag aldrig hade hört *Trash, rats & microphones*. Den ger mig ingenting, utöver gränslös irritation. Det är så konturlöst att det är skrämmande. Och mest skrämmande känns det faktum att det nog kommer att gå bra för Heloise & The Savoir Faire, bara för att de har ett känt namn i ryggen.

EMMA RASTBÄCK

I ARE DROID

I are debut

RAZZIA/BONNIERAMIGO

GG

Vet inte riktigt hur jag ska ställa mig till debuterande men erfarna I Are Droid. Problemet är att de försöker förena tufft och smeksam, melodiöst och riffungt, och detta är en svår ekvation. Man riskerar att de hårda killarna tycker man är mesig och att radiolyssnarna undrar varför det låter så hårt.

I Are Droid hamnar mitt i detta ingenmansland. De står där och stampar och försöker vara popsnöriga samtidigt som gitarrerna yr av dammiga QotSA-riff och fuzzade solon. Och det blir inte så bra. Ibland är man reda att rocka loss när barréackorden byggs upp, men snart tappar man fotfästet i och med att bandet alltid softar ner – besvikelse inför bandets potential blir min bestående känsla. Ibland är det bättre att välja, antingen eller.

GARY LANDSTRÖM

IDA MARIA

Fortress round my heart

SONYBMG

GG

Precis som landsmaninnan Ane Brun så har Ida Maria lämnat Norge för att istället slå sig till ro i Sverige. Hon har hajpats rejält under hösten och våren i både Skandinavien och England, och man har talat vitt och brett om vilken egensinnig och nyskapande artist hon är. Därför blir jag ganska besviken när jag slutligen får möjlighet att höra *Fortress round my heart*.

För det här handlar egentligen om ganska konventionell rock, och personliga favoriter som Marit Bergman och Sahara Hotnights har redan gjort den här typen av musik tidigare – fast med bättre resultat. Produktionen är signerad Timo Räisänen och Hans Olsson och man har lagt tonvikten på upptempoletarna, även om här också finns några ballader.

Tyvärr så lämnar Ida Marias material inget bestående intryck på mig när de sista tonerna ebbat ut, kanske är det helt enkelt så att låtarna hade växt om man fått chansen att höra dem live. Ida Maria går dock säkert en alldeles lysande framtid till mötes, men för mig förblir hon mest en i mängden.

THOMAS RÖDIN

ISLANDS

Arm's Way

ROUGH TRADE/BORDER

GGG

Blickarna mot Kanada har varit många, långa och kärleksfulla under de senaste åren. Arcade Fire, Wolf Parade, Holy Fuck, Broken Social Scene, Feist och Caribou är bara några av storheterna som värks fram i den stora nationen med Montreal som någon sorts kreativt nav.

Islands har med sina orkestrala grund en fin idé i tanken. Kombinationen av indie-rock, större stråkararrangemang, folk känsla och smått psykedeliska undertoner ser snyggare ut på papper än vad den ljudande produkten gör. Sångaren är för det första på tok för snäll. Det behövs fler fula, elaka kontraster mot väggen av mjuka tongångar. I exempelvis *J'aime vous voir quitter* är de på god väg. Arrangemangen orsakar i övrigt ofta en kaka på kaka-effekt utan någon särskild udd.

Som sagt, bra ambitioner och en hyfsad platta; med tagarna utåt nästa gång kan det bli något.

CHRISTIAN THUNARF

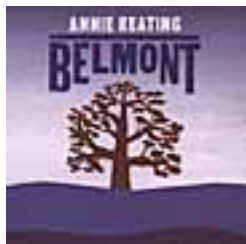

JAPE
Ritual
V2/UNIVERSAL
GGGG

Enmansprojektet Jape fick en rejäl självförtroendeboost när han fick veta att Jack White och hans kompisar i The Raconteurs valde att köra en cover på Japes låt under en hel turné. Det var med den kicken och två tidigare album i ryggen som Richie "Jape" Egan gjorde sitt senaste album *Ritual*. Ett album där man både kan höra influenser från både Hot Chip och Kings of Convenience. Elektronisk upptempo blandas med en svalare och mer tillbakalutad pop. Dublinkillen Jape ger oss taktfasta låtar med ett modernt sound som växer och utvecklas allt eftersom våra öron vänjer sig vid hans album.

Jape är inte någon poprebelle, *Ritual* skriver inte om musikkartor eller startar revolutioner, men Jape lyckas beundransvärt fint med balansgången att vara både tillgänglig och spännande på samma gång.

MARIA PETERSSON

ANNIE KEATING
Belmont
HEMIFRÅN
GG

En sak som det inte råder någon brist på i den västra hemisfären är kvinnor med gitarrer med förkärlek till Emmylou, Lucinda och Dolly. Det blir i ärlighetens namn ganska tråkigt i längden. *Belmont* är inte en dålig skiva rent hantverksmässigt. Annie vet precis när lapsteel och orgel ska finnas i ljudbilden. Och det är väl det som är Annie Keatings svaghet, att det blir så in i helvete förutsägbart. Gör något rebelliskt. Skit i gitarren!? Gör vad som helst, bara det bryter mönstret. Nu är det för tråkigt.

PER LUNDBERG BG

KLIMT1918
Just in case we'll never meet again
PROPHECY
G

Klimt1918 beskrivs som gothic metal och jag förstår inte själv vart den här beskrivningen har sin grund. Det låter

mer som en italiensk sliskig alternativrock. Många suddiga gitarrer som vibrerar igenom det här albumet som lämnar mig ganska blank. Det hade kanske låtit bättre om *Just in case we'll never meet again* hade uppdaterats lite och Klimt1918 hade försökt göra det mindre 80-tals rock eller 00-tals eurovision-rock.

ALEXANDRA BENGTSSON

LANGE
Gospel of Johnny
LOBOTOM RECORDS
GGG

I pressrelesen jämförs Johan Langes sound med Paul Simons, men själv tycker jag nog att det här påminner mer om Art Garfunkels 70-talsplattor. Soft välproducerad pop med en del jazziga tendenser, som vinner på att höras upprepade gånger. För det tar några lyssningar innan man kommer inunder skinnet på *Gospel of Johnny*.

Johan Lange, som annars spelar synth i bandet Agent Side Grinder, pendlar hela tiden mellan falsett och sin vanliga röst med blandat resultat. Han har kanske inte världens bästa eller starkaste sångröst, och ibland låter det mer än lovligt falskt, men han lyckas väga upp bristerna genom att istället tillföra en stor dos känsla och inlevelse. Ett av sommarens små utropstecken.

THOMAS RÖDIN

LD & THE NEW CRITICISM
Amoral certitudes
ACUARELA DISCOS/HEMIFRÅN
GG

En skäggigare variant av Belle & Sebastian kanske kan beskriva ansiktsbehåringen LD och hans New Criticism. Sången varierar mellan man och kvinna, låtarna är sockersöta och mjuka som bomull. Det tutas i trumpetor och plinkas på klockspel. Allt har du hört förr och vill du höra det igen kan du lika gärna stoppa *The boy with the arab strap* i stereon.

CHRISTIAN THUNARF

MAJESSIC DREAMS
Beautiful days
PONY/PLAYGROUND
GG

Bandnamn är ofta ganska svårtydda, för att inte säga konstiga, men Majestic Dreams är raka. De ger oss i alla fall en hint om vad som komma skall. En efter en flödar små ståtliga drömmar ur högtalarna och knyter ihop sig till *Beautiful day*.

Köpenhamnsduon, som ursprungligen kommer från Jönköping, gör svävande och stämningsfull folktop med avslappnade 70-talsinfluenser. Majestic Dreams har en berättande ton i sina texter som för tankarna till Belle & Sebastian och vissa av spåren lindar mig kring sitt musikaliska finger. Skivan väcker mig dock aldrig riktigt till liv, musiken flyter ihop till en enda långsam dröm och jag blir kvar i dvala.

MARIA PETERSSON

MACHINE KRANK
This machine looks like it could use a rmx
STOP/START
GGG

Malmöbandet Machine Krank begär i och med *This machine looks like it could use a rmx* något mycket okonventionellt; en remixplatta som första officiella skivsläpp. Industrirocken lever i allra högsta grad när remixerna, som gjorts av medlemmar i bland annat Loosegoats och Dipper snurrar på höghvarv i min laptop.

Det är relativt hög kvalitet på ljudet och låtarna har ett futuristiskt och eget sound. Jag kan dock inte uppleva någon specifik känsla genom Machine Kranks musik och filosoferar istället hellre kring dess mening; vad vill de förmedla med sina verk?

CHRISTIAN THUNARF

MAYDAY PARADE
A lesson in romanticism
FEARLESS
G

Mayday personifierar det jag kommit att hata mest hos amerikansk populärmusik. Här har ni ett band som kombi-

nerar ett ultrakommersiellt popsound med "farliga" gitarer och en påklädd rockstjärneimage. För att verkligen vara säkra på att man ska fånga målgruppen, som troligtvis är tjejer i yngre tonåren, så har man dessutom slängt in ett par sliskiga pianoballader. Som ett amerikanskt svar på finska The Rasmus så försöker man övertyga oss konsumenter om hur coola och rockiga man faktiskt är. Men vad hjälper det när melodierna som bäst är i klass med b-sidorna på Blink 182:s singlar och sångaren låter som om han värvats från nåt gammalt pojkband. Jag brukar dock alltid försöka hitta nåt positivt att säga om alla artister jag recenserar, men i det här fallet blir det svårt. Eller i och för sig, skivomslaget är faktiskt ganska snyggt...

THOMAS RÖDIN

MELPO MENE

Bring the lions out

IMPERIAL RECORDINGS

GGG

Snacka om att Lidingösonen Erik Mattiasson kommer att få en skjuts i karriären. Ett av världens största bilföretag – de som hade med en Hot Chip-låt i en reklam, du vet vilka de är – har nu tagit med en av Melpo Mene-Eriks låtar i sin senaste reklamfilm. *I adore you* från *Bring the lions out* kommer rulla i var amerikans tv-ruta i en tid framöver och det är inte den sämsta marknadsföringen man kan tänka sig. Just *I adore you* är ett av skivans starkaste spår där Melpo Menes melankoliska, lätt repetitiva och lågmälda pop kommer som mest till sin rätt. Man sugns in i *I adore you*s ljuvligt gungande takt. Det gäller inte bara den låten, utan även många av skivans spår. *Bring the lions out* hypnotiserar sin lyssnare och det är nästan förrädisk lätt att drömma sig iväg. Däremot lyckas inte skivan hålla kvar min uppmärksamhet helt och hållet. *Bring the lions out* är ojämn och har svackor där suget försvinner, hypnosen släpper och musiken blir till ett alltför mjukt sorl.

MARIA PETERSSON

MIDFIELD GENERAL

General disarray

SKINT/PLAYGROUND

GG

Bakom artistnamnet Midfield General gömmer sig Damian Harris, en av de drivande krafterna bakom Skint Records, skivbolaget som specialiserat sig på att ge ut musik med en leverpastejmackas stil och hållbarhet. Fatboy Slim, Lo-Fidelity Allstars och Bentley Rhythm Ace – du kan tacka Harris för att de tillåts göra ditt liv lite lufare.

Skint förknippas ofta med den numera likkalla big beat-vågen, en musikalisk styggelse vi väl alla gick på, även om inte någon av oss ens under tortyr skulle känna det. Och om man ska försöka finna en aktuell motsvarighet till genren, skulle jag personligen vilja peka ut den vulgära öltechno som Ed Banger Records krystar ur sig som vår

tids leverpastejmacka, och jag sätter min kära mammas sparkonto på att vi om några år kommer blåneka till att någonsin lyssnat på vare sig Justice eller DJ Mehdi.

Men Harris har såklart blivit stormförluskad i Ed Banger, och såklart släpper han därför nu ett album som lyckas smälta samman allt som var fult med Skint med allt som är fult med Ed Banger. *General disarray* heter resultatet. Det är inte rakt genom dåligt, men däremot är det ordentligt fult och ospannande. Och det kommer definitivt inte åldras med värdighet.

Så om du om några år kommer på dig själv med att och sitta och skämmas, med det där ludna, gröna albumeländet i handen, våga då inte säga att jag inte försökte varna dig. Mina händer är rena.

FREDRIK FRANZÉN

MILLION

Thrill of the chase

METAL HEAVEN/BORDER

GGG

Hoopsi. Jag är glatt överraskad av de klassiskt skolade hårdrockarna Million och deras nya album *Thrill of the chase*. När bandet släpper loss två höjdarlåtar i spår ett och två, särskilt *Menace to society*, sitter jag med två tummar upp i luften.

Men efter ett tag förlorar albumet kraft. Det blir lite traggigt, låtarna sjunker i kvalitet som en nedsutten soffa, med vissa undantag som välkommet livar upp. Albumet innehåller tolv spår, och Million kunde gott ha unnat sig lyxen att skrota de två tre sämsta låtarna. Å andra sidan är det skönt att göra rent skafferiet och prångla ut det man skapat – och på så sätt börja på blankt papper inför nästa platta.

Men även om låtarna segar ur så gillar jag Millions texter. När de inte handlar om ufon, vill säga. Tyvärr slarvas lite av alla dessa bra upplevelser bort i en ganska alldaglig ljudbild. Och jag gillar inte alls när bandet leker med effekter på Ulrich Carlssons sång, som för övrigt är perfekt till den här sortens läderväst-metal.

TORBJÖRN HALLGREN

MIST

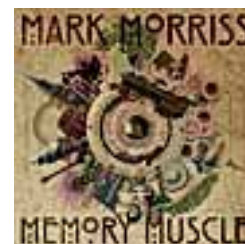
On high heels EP

EGENUTGIVET

G

Göteborgsbaserade tjejbandet Mist bildades 2002 och har tydligen sedan länge varit ett namn på den lokala musikskenen. Personligen så har jag dock lite svårt att förstå varför, för den här 5-spårs EP:n känns ungefär lika spännande som att höra Kristina Lugn läsa högt ur telefonkatalogen. Även om man vill profilera sig som ett rockband så känns det som att associationerna oftare går till ett band som Calaisa än till rockande kollegor som Sahara Hotnights och The Puskjins. Texterna når inte alls fram till mig och när den sista låten tonat ut känner jag ingen som helst lust att lyssna igen. Den största svagheten ligger helt enkelt i bristen på bra låtar, och utan vare sig catchy refränger eller spännande arrangemang så står musiken ganska slätt. Näst sista spåret *Amadeus oh Amadeus!* får mig till och med att längta efter Falcos gamla *Rock me Amadeus* som är ett rent mästerverk i jämförelse.

THOMAS RÖDIN

MARK MORRISS

Memory muscle

BONNIERAMIGO

GGG

Sångaren och frontmannen från britpopveteranerna Bluetones gör vid 36 års ålder solodebut med en tämligen avskalad platta. Här presenterar han tio egna alster i gott sällskap av två coverlåtar ursprungligen framförda av så skilda namn som Lee Hazlewood och Teenage Fanclub. Musikaliskt så handlar det om klassisk singer/songwriter-pop med inslag av blås, och i singelspåret *I'm sick* även latinorytmer.

Men *Memory muscles* styrka sitter framför allt i de lika starka som vackra texterna och Mark visar sig vara en mästare på att leka med orden. Det känns väldigt brittiskt rakt igenom och tankarna går ofta till gamle Crowded House-bekantingen Neil Finn. Ömsint och vacker pop fram-sjungen av en behaglig och engagerande röst. En debut som ger mersmak.

THOMAS RÖDIN

MOSS

Sub templum

RISE ABOVE/BORDER

GG

Ledorden från och med nu är tyngd och mörker. Andra albumet med de walesiska doom-prästerna Moss handlar inte så mycket om musik som om sinnesstämning, esoteriska energier och suggestion. *Sub templum* är mer ett abstrakt men ödesmättat konstverk än ett CD-album. Influenserna ligger snarare hos Aleister Crowley och Golden Dawn, HP Lovecrafts Cthulhu-myt, Necronomicon och Frimurarna än hos musikaliska idkare. Även om man fattar att de musikaliska rötterna till detta "onda oväsen" trots allt är band som Black Sabbath och St Vitus. Och apropå influenser så gillar nog dessa män att vara "under the influence" på fler än ett sätt.

Detta är sludge, drone och doom. Låtarna heter saker som *Gate III devils from the outer dark* och bandet påstår att deras avsikt är att skapa den tyngsta anti-musiken någonsin. Jag tror att många älskar detta och lika många hatar det. Jag ser det mest som stämningsskapande bakgrundsmusik till svart meditation. Den svenska titeln på *Sub templum* skulle kunna vara *Hissmusik för haschrökare...*

CARL THUNMAN

NATHALIE NAHAI

Fortune teller

FUZZY MUSKRAT/HEMIFRÅN

GGG

Det ligger något trolskt över Nathalie Nahais andra album, *Fortune teller*. Försiktiga gitarrbaserade melodier, Nathalies sköra men ändå så kraftfulla stämma och de kryptiska texterna. Uttrycket som känns som lika delar Sufjan Stevens och Rosie Thomas, lite Antony Hegarty-vibbar som jag väljer att inte låtsas om. Finstämt men med känsla, all denna känsla. Jag gillar kombinationen, och jag gillar att musiken tillåts vara avskalad.

När en elgitarr plötsligt bryter in i *Queen & country* kommer den som en chock, en inte alltför angenäm sådan. Det är istället de riktigt finstämda ögonblicken, som *Winter* och den helt sagolika tolkningen av *La bohème* som är höjdpunkterna på *Fortune teller*. Det är då det verkligen framkommer hur fjäderlätt Nathalies röst är, och det är då den tillåts sväva helt obundet över melodislingorna. Nästan magiskt, men bara nästan. Bristen ligger i inkonsekvensen och den anonymitet som stora delar av skivan dras med.

EMMA RASTBÄCK

NARCISSISTIC STREET

Soldier in me

KULTIVATOR/BONNIERAMIGO

GG

Joakim Nätterqvist, sångare och motor i Narcissistic Street, är inte bara musiker. Han är Arn också. Det måste nämnas, för det är den enda begripliga förklaringen till varför det har bandet har fått någon som helst uppmärksamhet.

Inte för att det är speciellt dåligt – det låter lite Beatles, lite Marshall Crenshaw, lite radiorock. Det är habilt och hyfsat begåvat rakt igenom. Däremot är det fruktansvärt opersonligt, och man kan inte dra sig till minnes hur en enda låt från albumet går. Det enda som lämnar ett bestående intryck är de ganska fåniga texterna. När Joakim Nätterqvist sjunger om kärlek och relationer flyter det på som det ska, men då och då lämnar han det området och försöker sig på samhällskritiska kommentarer om överkonsumtion och utseendefixering. Någonstans bakom Joakim står Bono på ett hustak och trycker ett litet streckkods barn mot sitt bröst, och man skruvar på sig av obehag. Det är pinsamt på ett sätt som inte ens är roligt.

Trots de här snedstegen så är *Soldier in me* en ganska sympatisk skiva. Men det kommer aldrig att finnas en anledning att lyssna på den, när den egentligen mest är en sämre version av all sammanfattad gitarrpop de senaste 40 åren.

REBECCA AHLBERG

NEGATIVE

Karma killer

HYPE/PLAYGROUND

GGG

Negative är ett finskt hårdrockband som funnits några år och de är redan riktigt stora hemma i Finland. Med sitt nya album lägger de nu i en ännu högre växel, med siktet inställt även utanför hemlandets gränser. Med tanke på de internationella framgångar som de senaste åren rönts av landsmän som 69Eyes och Nightwish känns det som att även Negative har alla chanser och förutsättningar att lyckas. De har imagen, de har låtarna, kompetensen, potentialen, och så vidare. Och singellåten *Won't let go* är en klockren hit.

Musikalliskt hade jag dock för mig att de tidigare var mer rock'n'roll än vad de låter nu, men jag kan missminna mig. Det som presenteras här låter som en salig blandning av band som redan nämnda 69Eyes, Nightwish, Amorphis och Hanoi Rocks. Det finska vemodet och melankolin finns ständigt närvarande och allt är kommersiellt förpackat i en klockren produktion av Mikko Karmila i Finnvox-studion. Det slicka, snälla soundet och produktionen ger dem en "nu-vibb" som får en att tro att den amerikanska marknaden lockar. Inte så överdrivet upphetsande kanske, men helt klart en kompetent och bra hårdrockplatta.

CARL THUNMAN

NEO CARTOON LOVER

Input output

DEAD FROG RECORDS

G

Har du någon gång befunnit dig på en sunkig klubb och varit på tok för ölfull, förlorat både vänner och värdighet i rökmaskinsröken, haft en generande urinfläck i skrevet och en öronbedövande tyst telefon i fickan, stannat till, sett dig omkring, och med en stensläggas kraft drabbats av insikten att du och alla andra där bara låtsas ha roligt, att ni i själva verket känner er lite ensamma och illa till mods? Neo Cartoon Lovers debutalbum *Input output* inger exakt den där känslan – känslan av att låtsas ha roligt – och det är alltså inte menat som någon form av beröm, om någon nu trodde det.

FREDRIK FRANZÉN

NILLA NIELSEN

Shellshocked

GECKO MUSIC/CDA

GGG

Nilla Nielsen hade precis släppt sin debut *Redemption sky* när hon var i Thailand och skadades i tsunamikatastrofen. På ett sätt känns detta som en del i vägen tillbaka till en vanlig tillvaro. Det finns spår som på ett konkret sätt tar upp händelsen, och det känns också som att en del passager i albumet kommer så nära att känslan tar över och dominerar musiken, hela uttrycket. Det är dock så distanserat att det inte blir jobbigt eller påfrestande nära, men det märks att det finns något nära där.

Annars är det rätt ordinär storslagen pop, som har de där innerliga momenten som höjer några spår, annars också en del låtar som av helt egen kraft står ut, och som bidrar till att allt höjer sig över medelvärdet. Men inte tillräckligt för att bli unikt och exceptionellt, för det känns ändå de ibland väl 80-talssterila arrangemangen för utstuderade.

MAGNUS SJÖBERG

NISENNENMONDAI

Neji/tori

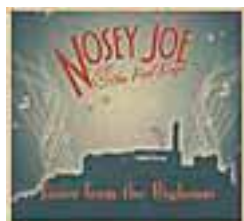
SMALLTOWN SUPERSOUND

GGG

Helt sinnessjukt! Den japanska trion Nisennenmondai blåser skallen av mig och alla andra i sin väg med fullkomligt skruvad, metallisk, instrumentalnoiserock. Likt en taggig domedagsmaskin snärar sig Neji/tori fram med kanske den mest säregna musik jag någonsin hört och kommer få höra. Soptunneterapi för ratad apparatur. Ljudet av metall som förvrids när världen slutligen nått sin ände.

Att de driver lyssnaren till vansinne redan i första låten är självskrivet, men just därför även intressant. Kolla sedan in Nisennenmondai på youtube; de framför sin musik med passion och som om det vore det mest naturliga i hela världen. Ännu en anledning att åka till Japan, alltså. Landet som egentligen bör bära epitetet "möjligheternas land".

CHRISTIAN THUNARF

NOSEY JOE & THE POOL KINGS

Tunes from the bighouse
HEPTOWN/SOUND POLLUTION

GGG

Nosey Joe har hittat en bra tidsmaskin som förflyttar honom och gänget sisådär 60-70 år bakåt i tiden. Det är i 40-talets swing och rhythm'n'blues de slår sig till ro, efter lite mellanlandningar i 50-talets rock'n'roll, här på andra skivan. Första låten *Sappfire* har en hel del Little Richard över sig, mycket energi och tryck. Ubbe Rydesläts sång är ganska rå, mer rockig än jazzig men passar bra in i stilen – rebell möter cool cat. Orkestern är typiskt stor med mycket blås och sammansatt av rutinerade artister från olika välkända band som Knock-Out Greg And The Blue Weather och Johnny Blue Orchestra. De framför en mix av old school-jazzens många ansikten och en lite tuffare attityd. Att höra dem spela, till största delen självkomponerad, musik som låter som om den kom från den tid när det begav sig är häftigt, men faktiskt inte unikt. Den här stilen väljer fler och fler band att inrikta sig på i dessa dagar. Spelglädjen är dock inte att ta miste på och för den lindyhop-kunnige eller den coole jazzdiggaren kan en livekväll med Nosey Joe & co säkert bli minnesvärd. På skiva känns de lite för välanpassade till sina förebilder, vilket gör att jag inte faller pladask, trots högst kompetenta musiker.

MATHILDA DAHLGREN

MARK OLSON

The desert field recordings 1-3
HACKTONE

GGGG

Mark Olson lämnade alternativa countrygruppen The Jayhawks efter skivan *Tomorrow the green grass*, kanske inte med ett så stort hål efter sig som man kunde tro. Det var inte länge sedan Gary Louris i bandet släppte sin första soloskiva och kanske ville Mark Olson inte visa sig vara sämre då hans projekt efter Jayhawks-tiden nu återpressats för alla att ta del av.

Tillsammans med country-guldklippan Victoria Williams och Mike Russel spelade han in skivorna *The original harmony ridge creek dippers* (även namnet på trion), *Pacific coast ramble* och *Zola and the tulip tree*. Det går inte säga annat än att de här skivorna ger otroligt mer country än vad Jayhawks gör och gjorde. Det känns rätt skönt dock att det inte låter som ett nytt Jawhawks även om både konstellationerna har grunden i samma genre.

Mark Olson och Victoria Williams har något avslappnat lugn i sina röster som man inte kan undgå att tycka om även om vissa låtar kan bryta ut i överraskande partier som påminner mer om svensk folkmusik än renodlad amerikansk country.

Jag blev lite besviken på Gary Louris soloskiva så visst känns det skönt att de här tre skivorna med en annan hjälte kunde omfamna mig i sommar.

ALEXANDRA BENGTSOON

PENDULUM

In silico
WARNER

GGG

Det australiensiska drum'n'bass-bandet Pendulum överraskar här på sin andra fullängdare med att närma sig ett stadionrocksound som för tankarna till grupper som Muse och sena The Cure. Man har blandat upp syntarna och dataljuden med vässade gitarrer och det känns riktigt fräscht och eget. De instrumentala partierna dominerar, men här finns även en plats för lite vokala experiment och utflykter.

På hemmaplan har man fått en hel del kritik för att man sålt ut sig och blivit för kommersiella, men så länge det låter så här bra så ser jag inget fel i att man sneglat lite på topplistorna. Senaste singeln *Propane nightmares* banade väg för nya plattan genom att nå en nionde plats på engelska singellistan, och här finns flera potentiella hitsinglar.

Kanske blir låtarna på *In silico* som helhet lite väl likriktade för att passa min smak, men jag tycker det är härligt att man lyckats kombinera två ganska olika genrer med så gott resultat. En pigg uppstickare i vårens skivskörd.

THOMAS RÖDIN

PONYTAIL

Ice cream spiritual
WE ARE FREE/BORDER

GG

Artpop kan vara bra, ja ibland kan den till och med vara väldigt inspirerande och alldeles överväldigande. Men artpop kan också vara ett totalt utflippat sammelsurium av musikfragment som gör dig helt frustrerad. *Ice cream spiritual* lyckas med att vara båda delarna. Med hjälp av flummiga syntljöd och skräpiga gitarrer lyckas man förmedla till lyssnaren att man verkligen haft riktigt kul i studion. En handfull av låtarna på Ponytails andra platta vittnar om hur underbart lekfullt resultatet kan bli om man bara vågar släppa loss och låta fantasin sätta gränserna. Resten av låtarna visar istället på att bara för att det är utflippat och innovativt, så behöver det inte automatiskt betyda att det är bra. Visst det är lite charmigt när sångaren härmar delfinsång första gången, men när han börjar göra det i var och varannan låt så känns det till slut lite fantasilöst. Slutresultatet är spännande, men knappast något för alla. Dessutom tror jag att bandets energi och experimentlust kommer allra bäst till sin rätt live.

THOMAS RÖDIN

CHRIS REA

The return of the fabulous Hofner Bluenotes
EDEL/PLAYGROUND

GGG

Man kan undra vad Chris Rea har hittat på nu efter sitt 11 CD långa konceptalbum *Blue guitars 2005*. Har han mer att tömma ut?

Jag ska försöka klargöra nya skivans upplägg, utan att åstadkomma alltför mycket förvirring. Den består av en CD och en CD-rom. På den sistnämnda finns merparten av materialet. Rea har satsat på ett multimedieprojekt, där flera sinnen ska få sitt. Han har skapat en så kallad "earbook", där man både kan höra tre skivor som kan ses snurra på skärmen likt vinylskivor från förr och dessutom "bläddra" i en bok, som handlar om ett instrumentalt 50-talsband med lite surfendens (The Delmonts) som sedan utvecklas till ett 60-talsbluesband (The Hofner blue notes). Det är som att gå både bakåt och framåt i tiden samtidigt.

Om jag förstärker saken rätt är dessa grupper fiktiva och inspelade i nutid med den verkliga Chris Rea i spetsen. Rea är onekligen skicklig på att få soundet att låta tidsenligt. Han skulle kunna lura, om inte vem som helst, så åtminstone många.

CD:n är endast en samlingsskiva, en form av sammanfattning av de övriga tre plattorna. Om man inte har tillgång till dator kan man alltså bara höra denna del av helheten, vilket känns begränsande och frustrerande. Efter lång tids sjukdom vill han ge sina fans något extra, i nedladdningens tid. Men helt altruistiskt tänkt är det säkert inte, dyrt som albumet är, även om man får mycket för pengarna.

Förmodligen är det mest Reas riktigt inbitna fans som vill kosta på sig detta krångliga påhitt. Visst har han sin mystiskt drömska röst kvar och gitarrens blå toner glimrar till emellanåt. Rockigare inslag får det att hetta till ibland, men krafterna vilar ändå ganska tungt. För mig känns det här mest som en nedvarvning, en meditativ stämning sprider sig långt bort i fjärran – skön avkoppling efter en lång arbetsvecka, även om jag hellre tar fram *Auberge*-plattan och känner mig konservativ. Varför göra saker svårare än vad de är?

MATHILDA DAHLGREN

THE REFRESHMENTS

The Refreshments jukebox – Refreshing classics
BONNIERAMIGO

GGG

Det är nästan förvånande att det inte har hänt tidigare. Att Refreshments gjort en platta med sina favoritlåtar från den amerikanska tidiga rockepoken. Men här är den i alla fall, till sist. Eftersom det ändå handlar om Refreshments som gör favoritlåtar, så är det ju rätt naturligt att det låter mycket som just... eh, Refreshments. I sammanhanget funkar det ju givetvis bra med deras sound av dansvänlig

skivor

klassisk rock, men det som känns lite extra är väl att man bortom soundet också kan känna igen låtar. Nu blir det i längden i och för sig så att man till slut slutar tänka på att det handlar om covers, utan det blir lite av en traditionell Refreshments-platta istället. Men kul ändå att höra så mycket pianobaserad bluesig rock. Och oavsett vad man tycker, så måste man beundra bandets enträgenhet att hela tiden krypa längre in i den här genren.

MAGNUS SJÖBERG

ROME

Masse mensch material
COLD MEAT/INDUSTRY

GGG

Nu finns äntligen genren du väntat på; post-industriell folk med neo-klassiska arrangemang, new wave-anda och en poppig twist! En kur för den som skyr solens ljus i sommar och istället vill ta med sig strandmadrassen och boomboxen till en fuktig grotta. Jag måste dock tillstå att Rome, trots att det nog är det sista jag kan tänka mig att lyssna på idag, faktiskt gör det de gör med känsla och fantasi. Att de genrer Rome inrutats av i sig är bedrägligt inskränkt är ju inte deras fel.

CHRISTIAN THUNARF

RÄVEN

Låtar som precis som jag inte riktigt passar in
BETRAKTAREN MUSIK

G

Räven, eller Johan Kammargården som han egentligen heter, gör vanligtvis musik med Svenska Akademien men släpper nu ett album på egen hand. Räven, som har gjort allt förutom mastringen själv, beskriver med en lång text på albumfodralet hur alla skivans låtar kan beskrivas som B-sidor. De ska enligt honom vara lite opolerat kreativa och inte lika perfekta och tillrättalagda som A-sidor brukar vara. Om inte Räven hade lagt ut texten så otroligt tydligt hade jag kanske kunnat gå med på den krystade albumtiteln och gungat med i de softa, souliga låtarna, men nej. *Låtar som precis som jag inte riktigt passar in* blir istället en samling inte jättebra låtar som inte riktigt passar ihop. Att kalla låtarna för B-sidor gör dem inte bättre utan framstår snarare som en ursäkt för de aldrig nådde A-nivå. Opolerad kreativitet är härligt, men bra låtar är härligare.

MARIA PETTERSSON

SABATON

The art of war
BLACK LODGE/SOUND POLLUTION

GGGG

Svenska Sabaton spelar power metal fylld av keyboard och reverb, med texter baserade på krigshistoria. Deras kompositioner skulle kunna tas för en pampig schlagerfestival i Falun, om det inte var för att de lastar sin musik med tung, tung metall.

Även om jag gillar detta så finns det en ojämnhet som inte faller mig i smaken. Främst stör jag mig på de hackiga refrängerna bandet i sann power metal-anda slänger in, så som i *Talvisota* och *401*. Jag föredrar deras mer rena metalllåtar, som *Unbreakable*, med snygga Andy la Rocque-stämmor på gitarriffet. Å andra sidan måste man låta Sabaton vara Sabaton – även om *The price of mile* har en melodisk refräng som känns John Fogerty så får Sabaton det att funka.

Det finns mycket att upptäcka i den här musiken, det är definitivt låtar som reser sig ju mer du lyssnar, och det är dessutom lättlyssnat för den som vill upptäcka bra power metal.

TORBJÖRN HALLGREN

RACHEL SAGE

Chandelier
MPRESS/HEMIFRÄN

GG

New Yorks Rachel Sage skulle kunna vara enorm i Sverige. Synts i alla soffprogram, haft en stadig tredjeplats på Svensktoppen. Kanske haft en liten biroll i en Colin Nutley-film. Sjunga duett med Lasse Berghagen på Skansen. Helt enkelt skulle Rachel ha varit en folkkär artist. Det faller pladask för att Rachel inte är från Sverige. Då är och förblir *Chandelier* en skiva med musik som är tämligen tunn. Rachel är duktig på att både sjunga och spela piano men det blir aldrig någon nerv. En gäspning.

PER LUNDBERG GB

SUE SERGEL

Move into the light
LAST BUZZ/BORDER

GGG

Sue Sergel har ett långvarigt förhållande till bluesen, och har varit med i många konstellationer under åren. Hon kommer ursprungligen från Liverpool, men håller numera till i Sverige.

Att det finns en upparbetad relation till blues märks, för Sue blandar olika bluesstilar rätt ledigt här, och hon gör det på ett så vant sätt att inget sticker ut som annorlunda, utan det känns mer som ett koncept. Här finns klassisk blues, arrangerad på ibland okonventionella sätt, som med stråkar och utan att bli uttalat traditionell, här finns ett par låtar med Louisianakänsla, riktigt snygga och bra. Överhuvudtaget bra låtar, men det kan ibland kännas lite långrandigt, även om de aktiva försöken att undvika slentrian fungerar. Allt avslutas med *Blues för Fadime*, en hyllning till Fadime Sahindal som vänder sig mot hederskulturen. Sång på svenska till en angelägen text.

MAGNUS SJÖBERG

SHAI HULUD

Misanthropy pure
METAL BLADE/BORDER

GGG

Amerikanska HC/metalcore-kvartetten Shai Hulud är tillbaka med nytt album och ny sångare. Även om de aldrig direkt lade ner bandet, så har de varit frånvarande ett tag. Gitarristen Matt Fox och basisten Matt Fletcher har mest koncentrerat sig på sitt sidoprojekt *Zombie Apocalypse*. Men parallellt med det har de även skrivit låtarna vi nu får serverade här. Shai Hulud var med sitt debutalbum *A profound hatred of man* när det kom 1997 nyskapande och stilbildande med sin hybrid av metal och punk. Ett koncept som idag är mer regel än undantag.

Nya plattan är även den ett hopkok av thrash, punk, HC och metal. Det är melodiskt på ett kakofoniskt vis. Nye sångaren Matt Mazalli är stilren i sitt entoniga vrålande, det är hårt och tungt och går tidvis undan i svängarna. Men i botten är det stenhårt strukturerat, genomtänkt och melodiskt. Att en av bandets tidigaste influenser var Metallica hörs ofta klart och tydligt.

CARL THUNMAN

SALLY SHAPIRO

Remix romance vol. 1

PAPER BAG

GGG

Artisten Sally Shapiro består i själva verket två personer – Johan Agebjörn, som skriver och producerar musiken, samt en bevisligen blyg och än så länge anonym sångerska, som kallar sig för just Sally Shapiro.

Debutalbumet *Disco romance* spelades visst in som liksom av en slump, utannonserades med hjälp av tystnad, och marknadsfördes med mycket blygsamma metoder. Likväl lyckades dess nostalgiska och sockervaddssöta sammansmältning av syntpop och italo disco charma både de annars så svärcharmade pennorna på Vice, Pitchfork och XLR8R, samt en förhållandevis stor lyssnarskara som uppenbarligen längtat efter naivt vemodiga melodier och stilren discoestetik.

Och ha den äran till dem, för nu släpps det första av två album som samlar remixar på material från *Disco romance*. Det kan så klart tyckas lite kaxigt, med tanke på att två av debutalbumets nio spår redan var just remixar, men nåväl, nu är det som det är.

Och inte är det något fel på *Remix romance vol. 1* inte. Överraskande namnkunniga artister som Junior Boys, The Juan MacLean och Holy Fuck, skruvar till materialet, skruvar upp hastigheten och skruvar sönder takten. De nya versionerna är alltså aningen mer dansanta, aningen knepigare – men bara aningen, för man har i regel varit ytterst försiktig med skruvandet, och de flesta remixar är faktiskt ganska så lika originalen.

Sålunda kommer *Remix romance vol. 1* knappast att få entusiasterna att rynka på näsan, men albumet kommer å andra sidan troligtvis inte heller att övertyga skeptikerna. Helt okej, helt enkelt.

FREDRIK FRANZÉN

KLAUS SCHULZE & LISA GERRARD

Farscape

SPV/BORDER

GGGG

Legendariska electromusikern och visionären Schulze slår sig ihop med Lisa Gerrard från Dead Can Dance och ljuv musik uppstår. Lisa Gerrard har under de senaste åren gjort sig känd som en duktig kompositör av filmmusik och även många av spåren på *Farscape* hade kunnat göra sig bra som temamusik till någon film.

Schulze bygger upp ett atmosfäriskt och rogivande ljudlandskap där hans ambientinspirerade melodier bildar en stadig grund till Gerrards tämligen unika sångstämmor och låten. Det ligger något drömskt och nästan hypnotiserande över *Farscape* och den inbjuder till upprepade lyssningar för att upptäcka alla nyanser och skiftningar i intensitet och form. Slutresultatet påminner om en blandning av indiska hymner och Enigmas mer inspirerade ögonblick.

Klaus Schulze är med sina drygt 40 släppta studioalbum en av de verkliga giganterna inom genren, och *Farscape* är helt klart en av hans bästa alster. Denna platta, indelad i sju stycken numrerade verk, är en på förhand lovande idé som visar sig vara än bättre i verkligheten. Två tummar upp.

THOMAS RÖDIN

SKILLA

Skilla

OR DIE RECORDS

GGG

När Skilla släpper sitt debutalbum gör de det på sitt eget bolag. Man får anta att de fem unga tjejerna helt enkelt vill vara sina egna chefer eftersom de låter tillräckligt originella och bra för att både ha ett och annat skivkontraktserbjudande liggandes hemma.

För Skilla låter skönt egna med sin snygga, melodiska och folkinspirerade pop. Mycket kan de tacka sångerskan Nina Christensen för det egna soundet. Hennes klara, starka och säregna röst får Skilla att sticka ut från popmassan och fastna i minnet.

Albumet har ett par stickspår mot funk, ska och andra periferier men har även några riktigt fina låtar och Skilla lyckas dessutom få till en refräng som klistrar sig fast i enkla och melankoliska *Australia*. Om Skilla inte har hunnit få till en ordentlig fanbas ännu så kommer de att med det här albumet och ett gäng festivalspelningar förtrolla sin publik.

MARIA PETERSSON

SOILENT GREEN

Inevitable collapse in the presence of conviction

METAL BLADE/BORDER

GG

Louisianabaserade Soilent Green är gamla i gamet, men jag måste erkänna att jag inte lyssnat mycket på dem före denna platta. Bandets historia kantas av tragedier – basisten mördades 2004 och sångaren dog under Katrina-orkanen. Därför sjunger numer Ben Falgoust från Goatwhore i Soilent Green.

Inevitable visar upp en armé av hardcore- och punkriff med basen i metal. Uppblandat med gungiga rytmer. Bandet är känt för att inte göra traditionella sånger å la vers och refräng.

Men på mig fastnar inte detta. Det kräver stor koncentration och mycket tid, och jag har varken eller. Just därför hamnar bandet i en dum situation när det kommer till nyrekrytering av fans. Fast det skiter nog Soilent Green i.

Till slut – jag kan inte låta bli annat än att reagera på detta omslag. Det är skapat av illustratören John Van Fleet, men vad sjutton ska det föreställa? Är det en illustration av titeln (det finns inget titelspår), gjorde han den på uppdrag av Soilent Green, eller har bandet bara råkat se bilden, så

som till exempel Guns'N Roses gjorde på sina fullängdare, och frågat om de fick köpa loss den – utan direkt musikan-knytning? Underlig är vår värld.

TORBJÖRN HALLGREN

SAM SPARRO

Sam Sparro

ISLAND/UNIVERSAL

GGG

Sam Sparro, eller Sam Folson som han hette innan han fick för sig att bli artist, har en ytterst fascinerande röst. Djup och påträngande, men samtidigt sval och avmått. Jag hade velat höra honom riva av en riktig gammal 60-tals-souldänga med den här rösten, och jag är säker på att det skulle ha låtit gudomligt. Istället förslösas den över själlösa electrofunkbeats med tydliga vibbar av det mest smaklösa 90-tal du kan tänka dig. Plastiga synthar, kvotsamlingar och saxofoner.

Jag tror att Sam Sparro kommer att hitta sin publik i Storbritannien, och jag tror att han kommer att bli förhållandevis stor. Jag tror att han kommer att få en smärre radio- och dansgolvhit med *Black & gold* och möjligtvis även med *21st century life*. *Sam Sparro* är däremot inte ett album som jag kan föreställa mig någon enda människa, inte ens en britt, plocka fram och lyssna på i hemmiljö. Det är inte riktigt sån musik, även om det svänger ibland.

EMMA RASTBÄCK

THE SUBWAYS

All or nothing

INFECTIOUS/WARNER

GGG

Inledande Butch Vig-producerade Girls & boys består av en sån där mullrande och tågghamrande hård rytm som bara bankar fast en i golvet där man sedan står som ett fån och försöker digga. Ett driv jag känner igen från kaliforniska Sugar Rays bästa stunder då de faktiskt rockade riktigt hårt. Sedan följer Kalifornien som är lite vekare med sina popmelodislingor men ändå försöker visa musklerna. Men efter detta visar sig All or nothing vara en rätt ordinär blandning av pop å la Weezer blandat med emomangel (de hävdar själva att influenserna kommer från Death Cab For Cutie och Refused!). Attacken finns där, men finessen är inte fullt utvecklad ännu, speciellt inte när materialet spretar så. Bandet verkar inte riktigt veta om de ska vara hårda eller indiesvåra. Så trots vissa höjdpunkter är mitt intresse lågt.

GARY LANDSTRÖM

THEATRES DES VAMPIRES

Anima noir
SPV/BORDER

GG

"Den odödliga! Nosferatu! Das Vampir!" Lisa Simpson skriker ut namnen för de dumma Springfield-borna, när de inte fattar vem som har tömt oskyldiga invånare på blod. En av vampyrerna visar sig vara den evigt onde Mr Burns. Soundtracket till hans och andra vampyrers nattraider görs av italienska Theatres Des Vampires hävdar vissa. Men jag tror Dracula har bättre smak än så här.

Anima noir heter Theatres Des Vampires senaste studioalbum. Där försöker de hålla uppe samma atmosfär som typ Type O Negative, utan att för den sakens skull jämföra sig med amerikanerna. Bästa spåret är *Unspoken words* och ösiga *Blood addiction*. Sömnigaste spåret är *From the deep*. Tokigaste spåret är covern på the Cults *Rain*. Det är en fin kulturinsats av gotharna att låta folk hitta fram till denna supergrupps tidiga alster, men *Rain* var knappast en låt som behövde lagas.

Ett större fel på Anima Noir ligger i soundet. Jag har inget emot Sonya Scarlets sångröst, hon blandar attityd med askungeröst, men däremot saknar musiken tryck där det uppenbarligen ska vara tryck. De distade gitarrerna är så försynta att de helt verkar sakna självförtroende.

TORBJÖRN HALLGREN

THERMOSTATIC

Humanizer
WONDERLAND RECORDS

GGG

Det låter bekant, Thermostatics andra album. Det påminner om Miss Kittin och om Paola Ahlund, om man får lov att kringgå konventioner och jämföra en artist med en annan... Jämförelsen är i alla fall positiv. Detta är poppig electro med sköna sångmelodier från bandets sångerska Louise Lundberg. Thermostatic släpper sitt första album efter debuten *Joy toy* från 2005.

Introspariet *Northern ambulance* är soft och ett av mina favoritspår, drömskt och svävande. Resten av skivan håller ett högre tempo och *Make believe* har en melodislinga som håller sig kvar och som jag gillar. Ibland påminner *Humanizer* om debutskivan och jag hoppas på en uppföljare som sticker ut ännu mer.

KARIN KNAPE

TIME HAS COME

White fuzz
REGAIN/SOUND POLLUTION

GG

Kräksång och hard/grindcore är säkert sommarens melodi för många. Dock ej för mig. Därav det sämre betyget, jag föredrar Nasums mangelcore framför Time Has Comes matematiska.

Deras musik är uppjagad, strösslad med gitarrer som efterapar atarispelens ljudeffekter.

Betyget till trots är dödsmetallen i till exempel *Keep your tongue from evil* stundtals lysande. Som kontrast kommer stressiga *Something draws near from nothing* som man behöver GPS och sjösjukepiller för att ta sig igenom helskinnad – typiskt nog avslutas den med en lugn refräng vars coola melodiptym gör mig beredd att förlåta till en viss del.

För sin genre tycker jag att detta egentligen är bra – det är en skitig produktion där du kan se hur strängarna sticker ut från gitarrhuvudet istället för att snyggt och prydligt klippas av.

TORBJÖRN HALLGREN

TRANSIT

Decent man on a desperate moon
KARMA KOSMETIX/SOUND POLLUTION

GGG

Norrmannen Jan Kenneth Transeth med ett tidigare förflutet i avantgarderockande metalbandet In The Woods är tillbaka med sitt senaste projekt Transit.

Transeth visar ingen tendens till att vilja bli kategoriserad i någon viss genre utan han blandar istället hejvilt olika stilar och instrumentala alster med ordinära poplåtar. Ena stunden ekar en steel guitar i bakgrunden och stilen drar närmast åt country för att i nästa låt utbytas mot feta syntar och ett nattsvart industrisound. Det är snyggt producerat och man lyckas bygga upp en snygg ljudbild. Men det som både blir den stora stötestenen och stora fördelen med *Decent man on a desperate moon* är trots allt den stora bredden låtmässigt. Att man hela tiden skiftar tempo och genre gör att det aldrig blir tråkigt, men samtidigt känns det som om de tio låtarna på plattan lika gärna skulle kunna vara inspelade av tio olika band. Det ger lyssnaren att ganska splittrat intryck, och även om man gillar en låt så innebär det inte automatiskt att man kommer känna likadant inför resten.

Sammanfattat ett spännande experiment av en synnerligen talangfull kompositör och låtskrivare. Bästa låt: *You and me and then some*.

THOMAS RÖDIN

ALEXANDER TUCKER

Portal
ATP/DOTSHOP/SE

GGG

Efter Tunngs semigenombrott för ett par år sedan såg framtiden ljus ut för folktronican. Vägen var bruten, världen var redo. Sen hände ingenting alls. Antiklimaxet var ett faktum, och folktronica-intresset slumrade in, åtminstone för ett tag. När Alexander Tucker nu släpper albumet *Portal* finns chansen att den anonyma genren återigen får ett uppsving.

Tuckers musik är hypnotisk och småpsykedelisk, med starka elektroniska inslag, gitarrplock, uppviglande stråkar och mässande sång. Tänk dig en blandning av Tunng och José González så kommer du rätt nära sanningen.

EMMA RASTBÄCK

TYR

Land
NAPALM/BORDER

GG

Att Tyr spelar vikingamusik kan en fyraåring höra. Men hur metal är det? Jag såg dem spela som förband till Amon Amarth och imponerades inte då. Och gör det inte nu heller, trots en väldigt cool albumtitel i all sin enkelhet.

Musikaliskt är detta typ *Vyssan lull*-melodier med stämkör och distade gitarrer (det är förresten den melodi som utgör introet i *Lokka tåttur*). Och visst är det bra gjort, det är en snygg produktion, men det får mig mer att vilja svänga mjödbågaren och snacka skit om danska kungar än att fortsätta lyssna på musiken.

Jag önskar att det fanns lite svårta i Tyr's musik, kanske blanda upp all den rena sången med lite smutsigare, spruckna röster. Och göra den mer aggressivt metallisk.

TORBJÖRN HALLGREN

VALIENT THORR

Immortalizer
VOLCOM

GGGG

Bara en sän sak som att Jack Endino producerat och mixat borgar för kvalitet efter hans samarbeten med Nirvana och

High on Fire och egna riktigt lyckade soloplatå, *Permanent fatal error* häromåret. Hur som helst är det svårt att inte tilltalas av denna nymodiga retrohårdrockshybrid brygd på Thin Lizzy (lyssna på *I hope the ghost of the dead haunt yr soul forever*), AC/DC (*Tomorrows police* är kanske mig Bon Scott-nivå) och Alice Cooper (riffet i *Parable of Daedalus* är bekant men jag kan inte placera det). *Immortalizers* svet-tiga vitalitet gör den till en klar bilstereofavorit anno 2008.

ROGER BENGTSSON

JOHN VESTER
All the way out west
VENETIAN/HEMIFRÅN

GG

All the way out west är mycket kompetent, och en trivsam, liten skiva. Låtarna rör sig i gränslandet mellan country och singer/songwriter, och John Vester själv poserar i bookleten i cowboyutstyrel framför Grand Canyon. Gott så. Problemet ligger snarast i att John Vester mer är en rörande figur än en stor artist. Jag har ingenting att anmärka på rent musikaliskt, tvärtom, allt är fläckfritt. Ström-linje-format. Men jag kommer inte på mig själv med att fascine-ras över musiken, då den någonstans ändå är rätt ordinär. Det är cowboyn från Venice Beach i Kalifornien, som själv suttit och illustrerat sina texter med små akvareller till omslaget, som pockar på min uppmärksamhet. Cowboyn som lite nonchalant håller sina läsglasögon i handen när han poserar framför den storslagna fonden. Han som gjort countrylåtar om internetdating och yin och yang, och ändå inte lyckas beröra mig tillnärmelsevis lika mycket med sin musik som med omslaget.

EMMA RASTBÄCK

THE WEDDING PRESENT
El Rey
BORDER

GG

Indieveteranerna i The Wedding Present är ännu ett i raden av band som fortsätter göra musik trots att tiden på topplistora för länge sedan är förbi. Och jag måste erkänna att jag har väldigt svårt att hitta några större ljuspunkter i det här materialet.

Det låter väldigt mycket 90-tal om soundet, och genre-mässigt kan man kanske kategorisera det som indie-rock med inslag av lightgrunge. Sakerligen finns det en hel del fans därute som kommer att ta även *El Rey* till sina hjärtan, men jag har svårt att tänka mig att den här skivan kommer att locka särskilt många nya fans.

Legenden Steve Albini står bakom produktionen och ljudmässigt finns inte mycket att klaga på, men inte ens den bästa producenten kan utföra underverk med det här låtmaterialet. Det låter mest tröttkört, tungt och oinspirerat. Dags att begrava The Wedding Present och börja på ny kula?

THOMAS RÖDIN

THE WORTHY & THE HUMBLE SERVANTS

The worthy
RAU RECORDS

GG

The Worthy är en svensk folkrockduo, bestående av Pigge Larsson (för övrigt en gammal Groovearbetare) och Kristina Karlsson. Sex låtar har de fått ihop till sin skivdebut.

Det är en likgiltig och uppgiven stämning som tynger ner en när sångerna börjar släpa sig fram. Låttitlar som *Doing nothing* och textrader som "no fun", säger det mesta. Sista låten *Dr Harvey* kan påminna om David Bowies allra kyligaste perioder, men ändå långt därifrån. Hellre lyssnar jag på smärtande sorg eller ursinniga utbrott än tar del av den apatiskt uttråkade och överseriösa känsla som The Worthy utstrålar. De tar sig själva och hela livet på alldeles för stort allvar, vilket inte minst deras pretentiösa band-namn vittnar om. Jag föreställer mig ett förhållande som egentligen har tagit slut för länge sedan, men där ingen orkar ta beslutet att erkänna det. *Mary* är visserligen en ganska vacker melodi, men den behöver lite mer själ.

Om människor känner igen sig i denna kalla stelhet är det tragiskt. Jag är lite rädd för att många faktiskt kommer att göra det, men själv vill jag inte bli fräntagen mina känslor...

MATHILDA DAHLGREN

FRANK ÅDAHL
Helt enkelt
SAMSOUND

G

Det finns ett par trygghetsfaktor hos Frank Ådahl som direkt infrias; det softa uttrycket, som sökandes en fusion av psalm och gospel, och de ofta uttalat kristna texterna. Det var liksom inte helt oväntat. Men det kan man ju också se som styrka, att man ju faktiskt vet vad man får, och i genren ska det nog mycket till om Frank ska misslyckas. Han har ju en riktigt bra röst, en röst som han borde kläda i mer än bara softa psalmer. Men när han nu ändå gör det så gör han det precis på det sätt, enligt konceptpapper 1 A, avsnitt ett, paragraf ett, punkt ett, första stavelsen, första bokstaven; det mest basala och grundläggande, och följaktligen också det mest förutsägbara, och i konceptet tråkigaste. Precis det man väntade sig fick man, men inte en enda ton utanför de ändå sparsmakade förväntningsra-marna. Synd.

MAGNUS SJÖBERG

PONTUS LUNDKVIST, MED FLERA

Det grymma svärdet Nr 2
LYSTRING

GGGG

När samtliga volymer av fanzinet *Mina Ögon! Mina Ögon!* samlades till en stor volym med samma namn härom året var det min första kontakt med Pontus Lundkvist. Allt var långt ifrån bra men bitvis var det riktigt underhållande. När det nya projektet, *Det Grymma Svärdet*, drogs igång var det som jag ser det av ännu större intresse. Mindre av pubertala snuskskisser och större läsvärde av texterna som dessutom var längre än tidigare.

Ganska lång väntan till det andra numret men så har man inte heller väntat förgäves. Glöm klamrade A4 stencilerade på mammas jobb. Tänk snarare bok med kartonnage och gediget sidantal (exakt hur många vet jag inte, de är inte numrerade och jag har inte räknat). Blandad kompott i innehållet där rubriker som *På Korståg För En Intellectuell Punkrörelse*, *Posörer* och *Staffan Ling* har de bättre texterna under sig. Dessutom finns det diverse intervjuer, film-, live-, och musikrecensioner varvat med teckningar och svartvita bilder.

I huvudsak är jag helt obekant med personerna som omnämns, talas med eller de som skriver men det gör inte så mycket. *Det Grymma Svärdet 2* är väl genomarbetad och resultatet är svårt att lägga ifrån sig.

ROGER BENGTSSON

BENGT ERIKSSON & JOEL ERIKSSON

Svenska sång- och rockpoeter 3
BTJ FÖRLAG

GGGG

Den tredje och sista delen i trilogin *Svenska sång- och rock-poeter* av far och son Eriksson känns igen på sitt upplägg, med minst en ikon inom svensk modern musikpoesi, och sedan, utifrån denne, en liten lyrisk blomsteräng att plocka från. Från Robert Broberg och Kjell Höglund till Dan Viktor och Svenska Akademien.

En av de stora fördelarna med dessa böcker har varit Bengt och Joel Erikssons sätt att skriva, sätt att lyfta fram enskildheter och fokusera på det textmässiga, det lyriska. De har lyckats levandegöra många artister man själv kanske omedvetet lagt undan i det mentala garaget och gjort att man återupptäckt dem och deras låtar, deras texter. Berömvärt att de här också lyfter fram, som kapitlet heter, *Nya kvinnliga sångpoeter*, som Laleh, Säker och Karin Ström, som också har lyrik värd att lyfta fram och lyssna till, förutom musiken. Hela *Svenska sång- och rockpoeter*-trilogin är en omistlig gruva av fakta, anekdoter och lyriska exempel man kommer att återkomma till gång efter an-nan.

MAGNUS SJÖBERG

THE NOTORIOUS B.I.G.

Business instead of game

AZURE ENTERTAINMENT

GG

Från rap battles på gatorna i Bed Stuy där en ung B.I.G. dominerar till skakiga bilder av Los Angeles-trafik där han sköts ihjäl, däremellan ligger Biggies korta men framgångsrika karriär. Denna biografi klarar av allt på en timme, höjdpunkterna är intervjuerna med mannen själv annars är filmen platt och rätt så intetsäggande. Men så aspirerar den inte på att vara undersökande heller, det finns det andra som gjort.

GARY LANDSTRÖM

NEIL DIAMOND

Live 1976

EAGLE ROCK/PLAYGROUND

GGG

För en inblick i en oskuldsfull och mysig tid som känns väldigt avlägsen är denna DVD klockren. Neil Diamond, som är still going strong, framstår som en svärmorsdröm i gul strassbestrodd skjorta och stor hjälmfrisyr när han smörar för den månghövadade publiken i Sydney, Australien.

Och musiken känns lika mjuk och ren som nyfallen snö, men få spår sticker ut i mängden. *Solitary man* görs i en okej version men *Sweet Caroline* har gjorts bättre, bland annat av Elvis. Men är nostalgi din grej, då är detta produkten för dig.

GARY LANDSTRÖM